ଗୁଡ୍
ଡ୍ରିଙ୍କ

ପର ମୂହୂର୍ତ୍ତିରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କଲେ ଦେଖିବାକୁ ସେତେ ସୁଶ୍ରୀ ନୁହେଁ—ବୟସ ୩୦ ଭିତରେ—ଦାମୀ ସୁଟ୍‌ରେ ସଜ୍ଜିତ—ମୁଣ୍ଡର ବାଳଗୁଡ଼ିକ ଖୁବ୍ ଭଲଭାବରେ ବ୍ୟାକ୍‌ବ୍ରସ କରାହୋଇଛି— ମୁଖରେ ସିଗାରେଟ୍।

ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ଦେଖି ଜେଲର୍ ଚେୟାରରୁ ଉଠି ଆଗ୍ରହରେ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ।

—ଏତେ ରାତିରେ ହଠାତ୍ ମୋତେ କାହିଁକି ଡ଼କାଇ-ପଠାଇଲେ, ଜେଲର୍ ସାହେବ !

—ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ରାଜେନ୍ ବାବୁ, କେତେଗୁଡ଼ାଏ କେସ୍, ବିଶେଷତଃ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ନେକ୍‌ଲେସ୍ [ହାର] ଚୋରି ଅପରାଧରେ ଚୌଦ ନ ୩°ମ୍ବର କୟେଦୀ ମଦନ ସିଂର କାଲି ଫାସୀ ହେବ ।

—ଜାଣେ ଜେଲର୍ ସାହେବ !

—କିନ୍ତୁ କେତେ ଠିକ ବା ସେ ଅପରାଧ କରିଛି । କାହିଁକି ଭଗବାନ ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷକୁ ପ୍ରାଣ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରବେ ? ଯେଉଁ ନେକ୍‌ଲେସ୍ ପାଇଁ ସେ ଆଜ ଫାସୀ ପାଇବାକୁ ଯାଉଛି, ତାହା ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିନାହିଁ······ ହଁ, ମୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହିପାରେ ସେ ଆଦୌ ନେକଲେସ୍ ଦେଖିନାହିଁ । ନା, ନା, ନା— ଏହା ମୁଁ କେବେହେଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତେଜନାରେ ଜେଲରଙ୍କର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରାଜେନ୍‌ବାବୁ ନିର୍ବାକ୍ । ପ୍ରହରୀ ବିଶ୍ୱର ବାହାରେ ଥାଇ ଜେଲରଙ୍କର କଥାଶୁଣିଥିଲା, ଜେଲରଙ୍କର ଉତ୍ତେଜକ କଥାରେ

ସେ ଆସି କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆଦେଶର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଛିଡ଼ାହେଲା ।

—ଥଣ୍ଡାପାଣି ଆଣ ।

ପ୍ରାୟ ଆକଣ୍ଠ ପାନକଲେ ଜେଲର । ଉତ୍ତେଜନା କଥିତ ପ୍ରଶମିତ ହେବାପରେ ସେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ—

ଅଭିଶପ୍ତ ସେହି ନେକ୍‌ଲେସ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ ଟାଣି ନେଇଛି, ତାର ହିସାବ ଅବଶ୍ୟ ପୁଲିସର ରେକର୍ଡ଼ରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ନୃଶଂସ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ଜଣେ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ସତ୍ୟେନ୍‌ବାବୁ···ମଦନ ସିଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ।

× × × ×

ଜମିଦାର ସମନାରାୟଣବାବୁ ବହୁ ଅର୍ଥ ବ୍ୟୟକରି ସୁଦୂର ଆମେରିକାରୁ ତିରିଶଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚକରି ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ ଆଣିଥିଲେ ଏହି ହୀରାର ନେକଲେସ୍‌ଟିକୁ । ଆଣିବାର ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦରଦିନ ପରେ ହଠାତ୍ ଦେଖାଗଲା ସମନାରାୟଣବାବୁ ତାଙ୍କର ଶୟନ କକ୍ଷର ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ମୃତାବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି — ଆଘାତର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନାହିଁ—ମୃତର ଆଖିରେ ଓ ମୁଖରେ କେବଳ ବେଦନାର ଚିହ୍ନ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ।

ଖବର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ପୁଲିସ ଅଫିସରେ । ସ୍ଥାନୀୟ ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତବାବୁ ଆସିଲେ ଇନ୍‌କ୍ୱାଏରୀକୁ—ତଦନ୍ତ ଚାଲିଲା ।

ସ୍ୱାମୀର ମୃତ୍ୟୁରେ ସୁଚରିତାଦେବୀ ଶୋକରେ ଅଧୀର ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ—ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଅଧିକ କିଛି ସମ୍ବାଦ ସଂଗ୍ରହ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ରଞ୍ଜିତବାବୁ ସୁଚରିତାଦେବୀଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇ କାଗଜପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତା ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ବାକ୍ସ ବାହାରିଲା । ସୁଚରିତାଦେବୀଙ୍କୁ ଡକାଇ ସେ ପଚାରିଲେ—ଆପଣ କହିପାରିବେ ଏହି ବାକ୍ସଟିରେ କଣ ଥିଲା ?

—ମୋ ନେକଲେସ୍—କାହିଁ, କେଉଁଠି ରଖିଲେ ?

—ନେକଲେସ ନାହିଁ, କେବଳ ଶୂନ୍ୟ ବାକ୍ସଟି ତା ଭିତରେ ପଡ଼ିଛି ।

—କିନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ କାଲି ମୋର ଜନ୍ମ ଦିନରେ ସେ ମୋତେ ଉପହାର ଦେବେ ବୋଲି ଯେ କହୁଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ରଖି—

—ତାହା କେବେ ହୋଇପାରେନା, ସୁଚରିତାଦେବୀ ! ନେକଲେସ୍‌ଟି ଏହି ବାକ୍ସ ଭିତରେ ଥିଲା ଏବଂ ତା ରେ ଗୁଡ଼ ମଧ୍ୟ ଦିଆହୋଇଥିଲା । ନେକଲେସ୍‌ଟିର ଆନୁମାନିକ ମୂଲ୍ୟ କେତେ କହି ପାରିବେ ?

—ତିରିଶ ଲକ୍ଷଟଙ୍କା ।

—କାଲି କେତେବେଳେ ଶେଷଥର ପାଇଁ ରମନାରାୟଣ-ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ?

—ଠିକ୍ ଦଶଟା ପରେ ମୁଁ ଶୋଇବାକୁ ଚାଲିଗଲି । କାଲି ମୋର ଦେହ ଭଲ ନଥିଲା— ସେ ମଧ୍ୟ କିଛିଏ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଦେଖାଯାଉ ଥିଲେ ।

—ତାଲ୍‌ ଅନ୍ୟ କେହି ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ?

—ନା ମୁଁ କିଛି ଶୁଣିନାହିଁ ।

—ଅଚ୍ଛା, ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ସୁଚନାଦେବୀ ଚାଲିଗଲେ । ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଞ୍ଜିତବାବୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ମାତ୍ର ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ କୌଣସି ସୂତ୍ର ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଟ୍ରେ-ରେ ଭୃତ୍ୟ କପେ ଧୂମ୍ରାୟିତ କଫି ଓ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ସ୍ୟାଣ୍ଡୱଇଚ୍ ଆଣି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇଗଲା ।

ରଞ୍ଜିତବାବୁ ଚା-ପାନାନ୍ତେ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଦର୍ପଣ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ କଣ ଦେଖୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ତାହାର ଖଣ୍ଡିଏ ମୁହଁ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ହେଲା ଦର୍ପଣ ପଲକରେ । ଚକିତରେ ସେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ କେହିନାହିଁ । ପ୍ରାୟ ଦ୍ୱାରବନ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ସେ ଏପାଖ ସେପାଖ ଚାହିଁଲେ କିନ୍ତୁ ତାହାରିକୁ ଦେଖି-ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଭ୍ରମବାଜି ନୁହେଁତ କଣ ?

ଭୁଲ ହେବାର ତ' ନୁହେଁ ।

ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଛନ୍ତି ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ମୁହଁ—ଶ୍ମଶ୍ରୁହୀନ ।

କିନ୍ତୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର କେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମଗୋପନ କଲା ସେ ।

ଯେଉଁ ଭୃତ୍ୟଟି ଚା' ନେଇ ଆସିଥିଲା ସେ କ'ଣ ଆଉ ଲୁଚିରହି ତାଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥିଲା ।

ନେକ୍‌ଲେସ ଚୋରୀ ଓ ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ତାର ବା କ'ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁତ ।

ଏ ମୃତ୍ୟୁ ସ୍ୱାଭାବିକ୍ ନା, ହତ୍ୟା ।
ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ୍ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ କେବଳ ।

ରିସିଭର୍ ଉଠାଇ ସେ ଫୋନ୍ କଲେ—ଟୁ ସେଭନ୍ (୨୭) ପ୍ଲିଜ୍ ।

ଅପର ପକ୍ଷରୁ ଉତ୍ତର ଆସିଲା,–Dr. Choudhury Speaking.

—ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ, ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ । ନା, ନା—ଡେରି କରିବେ ନାହିଁ ।

ରିସିଭର୍ ରଖିଦେଲେ । ପୁନର୍ବାର ସେହି ଚାହାଁ, କାଏ ସେହି ଲୋକଟି । ଭଲକରି ଚିହ୍ନିବାର ଅବକାଶ ସୁଦ୍ଧା ସେ ପାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯାହା ଦେଖିଲେ ସେ ଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଲୋକଟିର କପାଳରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ଷତ ଚିହ୍ନ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଅସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଥାଏ ଯେ ପୁନର୍ବାର ଦେଖିଲେ ବୋଧହୁଏ ଚିହ୍ନିପାରିବେ ନାହିଁ ।

କାର୍ ଅସି ପହଞ୍ଚିଲା ଦ୍ୱାର ପାଖରେ । ଡକ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କକ୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ସବୁ କଥା କହିସାରିବା ପରେ ସେ କହିଲେ—ମୋର ବିଶ୍ୱାସ, କୌଣସି ଜିଗ୍ରବିଷଦ୍ୱାରା ଏହାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାହୋଇଛି । ଆପଣ ଅନୁମତି ଦେଲେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ପଠାଇଦେବି । ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାସୁଦ୍ଧା ଆପଣ ମୋର ରିପୋର୍ଟ ପାଇବେ ।

ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ଆସିଲା । ମୃତ ଦେହକୁ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସରେ ନେଇ ଡକ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚାଲିଗଲେ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ।

ରଞ୍ଜିତବାବୁ ପୁନର୍ବାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ହଠାତ୍ କ'ଣ ଗୋଟାଏ ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ଫେରିପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଦର୍ପଣର କାଚଗୁଡ଼ିକ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ଓ ଗୋଟାଏ ଛୁରିକାର ଅଗ୍ରଭାଗ କେତେକାଂଶ ପଶିଯାଇଛି ଭିତରକୁ ।

ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଜଣେ ଭୃତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲେ—ତୁ କାହିଁକି ଅସିଲୁ ?

—ମୁଁ ସେ ଘରେ କାମ କରୁଥିଲି ବାବୁ—କଣ ଗୋଟାଏ ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଅସିଲି ବାହାରକୁ ।

—ହୁଁ, ତୋର ନାମ ?

—ରଘୁ ।

—କେଉଁଠି କିଛି ପଡ଼ିଲେ, କିମ୍ବା ଏ ଘରର କିଛି କ୍ଷତି ହେଲେ ତୋ'ର ଯାଏ ଆସେ କଣ ?

—ବାବୁ, ପିଲାଟିଦିନୁ ମୁଁ ଏଘରେ ଅଛି । ମୋ ଉପରେ ବାବୁ ଓ ମା'ଙ୍କର ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱାସ । ପ୍ରତିଦିନ ସମସ୍ତେ କାମ ସାରି ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ମୁଁ ନିଜେ ଲଣ୍ଠନ ଧରି ଘରଦ୍ୱାର ଖୁବ୍ ଭଲକରି ଦେଖି ତା'ପରେ ଶୋଇବାକୁ ଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଅଜିକୁ ଦି ୧୦ । ୧୫ ଦିନ ହେବ—

—କଣ ହୋଇଛି ?

ସଭୟରେ ରଘୁ ଥରେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା । ତା'ପରେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଲଘୁସ୍ୱରରେ କହିଲା—ବାବୁ ଅଜିକୁ ପ୍ରାୟ ୧୦।୧୫ ଦିନ ହେବ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ରାତିରେ ବାଡ଼ିଆଡ଼ ଫାଟକ ପାଖରେ ଯେମିତିକି ୨।୩ ଜଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ମୋତେ ଦେଖି

ସେମାନେ ଲୁଚି ଯାଆନ୍ତି—ମୁଁ ଫାଟକ ବନ୍ଦକରି ଫେରିଆସେ । ସମୟ ସମୟରେ ଶୁଣିପାରେ କବାଟ ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ—କିଏ ଯେପରି ମୋର ପାଖଦେଇ ଚାଲିଯାଉଛି—କିନ୍ତୁ କାହାରକୁ ଦେଖିପାରେନା । ବାବୁ, ବୋଧହୁଏ ଭୂତ ପ୍ରେତ କେହି ଏଘରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି । ରଞ୍ଜିତବାବୁ କଣ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଭୂତପ୍ରେତ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ପୁଲିସରେ ଚାକିରି କରିବା ଦିନଠାରୁ ସେ ଅନେକ—ଅନ୍ଧାର, ଅରଣ୍ୟ, କାନ୍ତାର ପ୍ରଭୃତିରେ କେତେଥର ଯେ ତାଙ୍କୁ ଦସ୍ୟୁଦଳ ସହିତ ସଂଘର୍ଷରେ ଆସିବାକୁ ହୋଇଛି, ପୋଲିସ ରେକର୍ଡ ସେ ସବୁର ପ୍ରମାଣ ଦେବ । ରଘୁର କଥାରେ ତିଳେମାତ୍ର ବିଚଳିତ ନହୋଇ ସେ ପଚାରିଲେ—ଏଠାରେ ଆଉ କେତେଜଣ ଚାକର ଅଛନ୍ତି ?

—ତିନି ଜଣ, ବାବୁ ! ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ—

ରଘୁର କଥା ଶେଷ ହେଲାନାହିଁ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ବୁଲେଟ୍ ଆସି ରଘୁର ବକ୍ଷ ଭେଦ କଲା—କି ଗୋଟାଏ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାରେ ଛଟପଟ ହେଉ ହେଉ ରଘୁର ପଞ୍ଚାତ୍ମା କେଉଁ ଅଜ୍ଞେ ଶୂନ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା । ଆକସ୍ମିକ ଘଟଣା ହେତୁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୟାଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ।

ରଘୁ, ତୁମେ କଥା କୁହ—କୁହ, କିଏ ସେହି ଆତତାୟୀ—କାହାକୁ ତୁମେ ସନ୍ଦେହ କର ?

କିନ୍ତୁ ରଘୁ ସେତେବେଳେ ଅଯୁତ୍ତର ବାହାରେ ।

ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ଆସି ରଞ୍ଜିତବାବୁଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପତ୍ର ଦେଲା । ସେ ଏତେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ ପିଲାଟିକୁ ଭଲକରି ଦେଖିବାର କିମ୍ବା ପତ୍ରଟିକୁ ପଢ଼ିବାର ଅବକାଶ ସୁଦ୍ଧା

ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଚିଠିଟିକୁ ପକେଟରେ ରଖିଦେଲେ । ସନ୍ଦେହ-ବାହକ ମଧ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ଚକିତରେ ।

ମୃତ ଦେହର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଓ ସୁଚନ୍ଦା ଦେବୀଙ୍କ ପାଖରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଥାନାକୁ ଫେରିଲେ ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ । ଏପରି ଆକସ୍ମିକ ଘଟଣାରେ ସେ କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବିମୂଢ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ବିସ୍ମୟରେ ତାଙ୍କର ସୀମା ନଥାଏ ।

ପ୍ରାୟ ୫ଟା ବେଳେ ଡ଼ାକ୍ତର ରିପୋର୍ଟ ଆଣି ଦେଇଗଲା ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ରିପୋର୍ଟକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଥରେ, ଦୁଇଥର, ତିନିଥର, କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ସାତଥର ସେ ରିପୋର୍ଟକୁ ପଢ଼ିଲେ । ସେହି ଏକା କଥା—ଉଗ୍ରବିଷ ପାଣି ସହିତ ମିଶାଇ ପିଇବାକୁ ଦିଆହୋଇଥିଲା ଜମିଦାର ରାମ-ନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କୁ ।

ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କର ଘୁରି ଗଲା । ପ୍ରବଳ ଶୀତରେ ସୁଦ୍ଧା କପାଳରେ ସ୍ୱେଦ ବିନ୍ଦୁ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଉଗ୍ରବିଷ ! କିନ୍ତୁ କିଏ ସେହି ହତ୍ୟାକାରୀ—କିଏ ତାଙ୍କୁ କାଲି ଶେଷଥର ପାଇଁ ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦେଇଥିଲା ?

ସୁଚନ୍ଦା ଦେବୀ !

ଅସମ୍ଭବ ! ତାଙ୍କର ବା ସ୍ୱାର୍ଥ କ'ଣ—କ'ଣ ପାଇଁ ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବେ । ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ନେହ ପ୍ରୀତି ଥିଲା । ତେବେ ରଘୁ—ନା, ରଘୁ ଯଦି ଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତା ତେବେ ସେ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଆସି·········ରଘୁ ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ଯାହା ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହ ହେଉଥିଲା ସେହି ପଦକ

କହୁଯାଇଥାନ୍ତା ତାହା ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ ।

ଉଗ୍ର ବିଷ !

ଯାହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ତିନ ସେକେଣ୍ଡ ମାତ୍ର—କିଏ ସେହି ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ ଢାଳି ଦେଲା ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଗଳାରେ ।

ହତ୍ୟାକାରୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେକ୍‌ଲେସ୍ ହସ୍ତଗତ କରିବା ନା, ଅନ୍ୟ କିଛି ?

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଚିଠିଟିର କଥା—ଯାହା ସେ ପାଇଥିଲେ ରଘୁର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ପାଖରୁ । ଚିଠିଟିକୁ ଖୋଲିଲେ, ଲେଖାଥିଲା ଇଂରାଜୀରେ—

ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ—

କାହା ସହିତ ତୁମେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତାରେ ଛିଡ଼ା ହେଉଛ ବୁଝି ପାରୁନା । ନିଜର ମଙ୍ଗଳ ଯଦି କାମନା କର ତାହାହେଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରୁ ତୁମେ ଅଲଗା ହୋଇଯାଅ—ନଚେତ୍ ପରିଣାମ ନିଶ୍ଚୟ ବିଷମୟ ହୋଇ ଉଠିବ । ଯଦି ତୁମେ ପୁରସ୍କାର କିମ୍ବା ପ୍ରମୋଶନ ଆଶା କରୁଥାଅ, ତାହାହେଲେ କାଲି ତୁମେ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରପାଖରୁ ଦକ୍ଷିଣ ଅଡ଼କୁ ଯେଉଁ ରାସ୍ତା ଯାଇଛି, ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଗଲେ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖବରକାଗଜ ଠିଆ ହୋଇ ପଢ଼ୁଥିବାର ଦେଖିପାରିବ । ସେ ତୁମକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଲଫାପା ତୁମ ହାତରେ ଦେବେ । ଲଫାପାଟି ଭିତରେ ଯେଉଁ ଅଙ୍କରେ

ଚେକ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଥିବ ସେ ଖଣ୍ଡକ ଭଙ୍ଗାଇ ତୁମେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ଅଜୀବନ ଚଳି ପାରିବ । ଶୁକ୍ରବାରରେ ତୁମର ଆଉ ପ୍ରୟୋଜନ ହେବ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଟା ବେଳେ ତୁମେ ଆସିବ— ୭-୧୫ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ତୁମର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବେ । ଇତି

ଅଦୃଶ୍ୟବନ୍ଧୁ

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ପୁନର୍ବାର ପଢିଲେ । ତାହା ହେଲେ ଆତତାୟୀ ତାଙ୍କଉପରେ ଅନବରତ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭୟ କରନ୍ତି ମଧ୍ୟ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ଖଣ୍ଡିକ ନେଇ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଆସି ଦେଖାକଲେ ପୁଲିସ କମିଶନରଙ୍କୁ । ତାଙ୍କୁ ସବୁ ବିଷୟ ଜଣାଇ ସେ ଯେତେବେଳେ ଥାନାକୁ ଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ୮ଟା ବାଜି ଯାଇଛି । ସନ୍ଧି ଭୋଜନ ଶେଷକରି ଅଫିସ ରୁମ୍‌ରେ ବସି କେତେକ ବାକିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଥାନାର ପିଟା ଘଣ୍ଟାରେ ୨ଟା ବାଜି ଗଲା । କାଗଜ ପତ୍ର ରଖିଦେଇ ସେ ଆସି ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ଭିତରେ ପଶିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ଚିହ୍ନିବାର ଉପାୟ ନଥିଲା ।

ସୁପ୍ତ ମହାନଗରୀ ।

ଜନ ମାନବ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗ ।

ଆଲୋକମାଳା ବିଭୂଷିତା ମହାନଗରୀର ରାସ୍ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଗଳିଭିତର ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ । କେଉଁଠାରେ ଥାଇ ଥାଇ ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ପେଚାଟିଏ ବସି ବିକଟ ଶବ୍ଦ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ଅନ୍ଧକାର ।

ମୃତ୍ୟୁପର ଭୟାବହ ଓ ଶୀତଳ ରାତ୍ରି ।

ସାଙ୍ଗରେ କେବଳ ଚିରସାଥୀ ଅଟୋମେଟିକ୍ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗୋଟିଏ ଟର୍ଚ୍ଚ !

ମଝିରେ ମଝିରେ ବୁଲା କୁକୁରମାନଙ୍କର ଆସ୍ଫାଳନ ସେହି ନିର୍ଜୀବ ନିଶିଥିନୀକୁ ଅଧିକ ଭୟାବହ କରି ଦେଉଥାଏ ।

କ୍ଷୁଦ୍ର ସର୍ପଶିଶୁ ଗୋଟିଏ ସାମ୍ନା ଦେଇ ଗ୍ଳଲିଗଲା—ଅନ୍ଧକାରରେ ସୁଦ୍ଧା ତା'ର ରୌପ୍ୟୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେହଟା ଚକ୍ ଚକ୍ ଦେଖାଗଲା ।

କାହାର ପ୍ରତି ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ ତାଙ୍କର—କେତେ ଗଳିକୁଞ୍ଜ ଅତିକ୍ରମ କରି ସେ ଆସି ପହୁଞ୍ଚିଲେ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଘରର ପଛପଟେ । ଟର୍ଚ୍ଚ ଜାଳିବାର ସାହସ ହେଉନଥାଏ । କାଳେ କିଏ କେଉଁଠାରେ ଲୁଚି ରହି ତାଙ୍କ ଉପରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥିବେ ।

ରୁଦ୍ଧ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ସେ ଦୁଇମିନିଟ୍ ଅପେକ୍ଷା କଲେ—ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହଜନକ କୌଣସି ବିଷୟ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଘର ଭିତରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସେ ଉପାୟାନ୍ତର ନ ଦେଖି ପାଣିପାଇପ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ଉପରକୁ ଉଠି ଗବାକ୍ଷ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କାର୍ନିଶ ଉପରେ ଭରାଦେଇ ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ସ୍ଲେଟ ସ୍କ୍ରୁ ବାହାରକରି ଛିଟିକିଣି ଖୋଲି ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ତା'ପରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଜାଳି ଯେଉଁଠାରେ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ମୃତଦେହ ଥିଲା, ପଲଙ୍କ ପାଖରେ ନଇଁପଡ଼ି କଣ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ଅତକ୍ରମ ହେବାପରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସର ଭଗ୍ନାଂଶ ପାଇ ତାହା ପକେଟରେ ଭର୍ତ୍ତିକଲେ ।

ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସି ସେ ଗବାକ୍ଷ ପାଖରେ ଠିଆହେଲେ । ବାହାରେ କେହି ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଦେଖିବେ ବୋଲି ହିଂଇ ଜାଳବାକୁ ବସିଛନ୍ତି ହଠାତ୍ ସେ ଦେଖିପାରିଲେ ଦୁଇଜଣ କିଏ ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଅନ୍ୟଜଣକ ପୁରୁଷ ।

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଝରକାବାଟେ କଣ୍ଠିଲ ଆଲୋକ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଲୋହିତ ବସ୍ତ୍ର ପରିହିତା ନାରୀ ! ଜନୁଥି ଶିର ଓ ଅବଗୁଣ୍ଠିତା ।

ଉଦ୍ଦାମ ଯୌବନଭାରରେ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ମଦାଳତା ଆସି ଯାଇଛି ।

କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ରାତିରେ ସୁଦ୍ଧା ପରିଷ୍କାର ଜଣାପଡ଼ୁଥାଏ ରୂପସୀର ରୂପସମ୍ଭାର ! କିଏ ଏହି ନାରୀ !

ନା, ଏ,ତ ସୁଚରିତାଦେବୀ ନୁହନ୍ତି । ସେ କାହିଁକି ଏତେ ରାତିରେ ପରପୁରୁଷ ସହିତ ଆସିବେ ପ୍ରାସାଦ ବାହାରେ । ଯଦି କୌଣସି ଅସତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥା'ନ୍ତା ତାହାହେଲେ ସେ'ତ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ନିଜ କକ୍ଷରେ ବସି ପ୍ରେମର ଅଭିନୟ କରୁଥା'ନ୍ତେ । କେତେ କଣ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଖେଳିଗଲା ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କର । ପାଗଳପରି ସେ ଇତସ୍ତତଃ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଚିନ୍ତାସୂତ୍ର ହଠାତ୍ ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା ପୁରୁଷଟିର କଥାରେ ।

—ତୁମେ ତାହାହେଲେ କାମ ଶେଷକରି ଶୀଘ୍ର ଆସ, ଶିଖା—ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହିଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

—ହଁ, ମୁଁ ଅସୁଛି—ତୁମେ ଥାଅ ।

ଶିଖା—ଯୁବତୀଟିର ନାମ ଶିଖା—ବହ୍ନି ଶିଖା । କିନ୍ତୁ ଏ'ଘର ସହିତ ତା'ର କି ସମ୍ବନ୍ଧ ! କେଉଁଆଡ଼େ ବା' ସେ ଯାଉଛି । ଇଚ୍ଛାହେଲା ସେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତେ—ମାତ୍ର ପୁରୁଷଟି ସେହିଠାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଛି, ତା'ର ଆଗମନ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ—ହୁଏତ ସେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରି ଆକ୍ରମଣ କରିପାରେ ! ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ସେ ଯେତେ ଚିନ୍ତିତ ନୁହନ୍ତି, ସେତେ ଚିନ୍ତିତ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ସାବଧାନ ହୋଇଯିବେ ବୋଲି । ନୀରବରେ ରହିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ ଭାବି ସେ ସେହିଠାରେ ଛିଡ଼ାହେଲେ ।

ହଠାତ୍ ମର୍ମାନ୍ତିକ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ତାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଦୁଇମିନିଟ୍ ମାତ୍ର—ଚିତ୍କାର କ୍ରମେ ନୀରବତାରେ ପରିଣତ ହେଲା—ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟାଏ ଭାରି ଜିନିଷର ପତନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଗଲା । ଅନତିଦୂରରୁ ଗୋଟାଏ କୁକୁରର ବିକଟ ଧ୍ୱନି ନୈଶ ଗର୍ଜ୍ଜନ ଭେଦକରି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ମିଳାଇଗଲା ଶୂନ୍ୟରେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଭୂମିକମ୍ପରେ ସମସ୍ତ ଓଲଟି ଗଲା ଯେପରି !

ନିତାନ୍ତ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ଉଠିଲେ ସେ, ପ୍ରାୟ ବାହ୍ୟ-ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ ! ସମ୍ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟବସ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି—ପୁରୁଷଟିର ଛାୟା ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ ।

ଏହା ଭେଲ୍କିବାଜି ନା, ଭୌତିକ କାଣ୍ଡ । ନା ନିଜେ ସେ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କର ହାତଟିକୁ ଚିମୁଟିଲେ ! ଠିକ୍ ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲେ ସେ । ପକେଟ୍‌ରେ ହାତମାରି ଦେଖିଲେ ଅଟୋମେଟିକ୍ ଓ ଟର୍ଚ୍ଚଟି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ହାତରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ରେଡ଼ିୟମ ଓ୍ୱାଚଟି

ଗ୍ୟନି ଶୋଷ୍ଠା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଛି । ନା, ସେ ପାଗଳ ହୋଇ-ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ସେ ଲୋକଟି, ଯାହା ଉପରେ ସେ ଅନବରତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥିଲେ । ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଟି ମଧ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ? ଆରଘରୁ ପତନର ଶବ୍ଦ ଯାହା ଶୁଣାଗଲା ତାହା କଣ ? ଲୋକଟି କଣ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିଥିଲା ?

ଶତ ଶତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଆସି ଉଦୟ ହେଲା ତାଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କରେ । ହଠାତ୍ ଦୂରରୁ ଶୁଣାଗଲା ପୁଲିସ୍ ହୁଇସିଲ୍ ଶବ୍ଦ । ମନେକଲେ ପୁଲିସ କାହାରିକୁ ସନ୍ଦେହ କରି ତାର ସାଥୀକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି । ବିଳମ୍ବ ନକରି ସେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ପାଇପ ସାହାଯ୍ୟରେ ବାହାରକୁ ।

ଜମାଟ ଅନ୍ଧକାର !

ନିଜର ଶରୀରକୁ ନିଜେ ଦେଖିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଭୟାବହ ରାତ୍ରି ।

ଗମ୍ଭୀର ନିଶିଥିନୀ ଯେପରି ପରିହାସ କରୁଛି ଏହି ମହା-ନଗରୀଟିକୁ ।

ଅଗଣିତ ନକ୍ଷତ୍ର ଚକ୍ଷୁ ମେଲି ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନ୍ଧକାର ଓ ନିଶିଥିନୀର ସଂଘର୍ଷ ।

ରଂଜିତ ବାବୁ ହୁଇସିଲ୍ ଶବ୍ଦ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ । ପୁଲିସ ଦେଖିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ଦେଖିଲେ ଶିଖା ଓ ସେହି ଲୋକଟି ଚାଲିଛନ୍ତି ପାଖାପାଖି । କିଛିଦୂର ଆସି ସେମାନେ ଗୋଟିଏ କଳା ସିଡନ୍‌ବଡ଼ି କାର୍ ପାଖରେ ଠିଆହେଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ବୋଧହୁଏ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା ଆଗରୁ । ସେମାନେ କାର୍‌ରେ ବସିବା ମାତ୍ରେ ସେଲ୍‌ଫ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଟି ଶବ୍ଦକରି ଉଠିଲା—ଗାଡ଼ି ଚାଲିଲା

ଦ୍ରୁତଗତିରେ । ବେକ୍ ଲାଇଟ୍ ନଥିବା ହେତୁ କାର୍‌ର ନମ୍ବର ସୁଦ୍ଧା ରଂଜିତ ବାବୁ ଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସ୍ତମ୍ଭିତ, ହତଚକିତ ରଂଜିତ ବାବୁ କେବଳ ନିର୍ନିମେଷ ନୟନରେ ଚାହିଁ ଗାଡ଼ିର ଗତି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଚକିତତା ଦୂର ହେଲା ଖଣ୍ଡିଏ ଶୀତଳ ହସ୍ତର ସ୍ପର୍ଶରେ ।

—କୋନ୍ ହୈ ତୁମ୍ ?

ଚମକିପଡି ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ଜଣେ ପୁଲିସ୍ କର୍ମଚାରୀ ।

କଣ୍ଠସ୍ୱରରୁ ବୁଝିପାରିଲେ ପହରାବାଲା ପରିଚିତ । ଅପେକ୍ଷାକୃତ ମୋଲାୟେମ୍ ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲେ,—ରାମ ସିଂ, କାର୍‌ଖଣ୍ଡିକରେ ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଛ ? ରାମ ସିଂ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିପାରିଲା । ସଂଯତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ସାହେବ, ଆପଣ ଏତେରାତିରେ ?

—ହଁ, ମୁଁ ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଆସିଛୁ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଛ ?

—ନା, ସାର୍ । ନିବେଦନ କଲା ରାମ ସିଂ ।

ବୃଥା ସମୟ ନଷ୍ଟ ନକରି କେବଳ ସଂକ୍ଷେପରେ ସେ କହିଲେ,—ଅଚ୍ଛା, ତୁମେ ଯାଅ । ରାମ ସିଂ ଚାଲିଗଲା । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ସାହାଯ୍ୟରେ ଚକର ଦାଗ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କିଛି ଦୂର ଆସିଲେ । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଛକ ପାଖରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଦାଗ ଏକତ୍ରିତ ହେବାର ଦେଖି ସେ ଆଉ ଦାଗଟିକୁ ଚିହ୍ନିପାରିଲେ ନାହିଁ—ଫେରିଲେ ଥାନାକୁ ।

ଟେଲିଫୋନ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ।

—ହ୍ୟାଲୋ ।

—ଗୁଡ୍‌ମର୍ଣ୍ଣିଂ ସାର !

—ତୁମେ କିଏ ?

—ପରିଚୟ ଦେବାର ସମୟ ନାହିଁ । ଜମିଦାର ରାମରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଚରିତା ଦେବୀ କାଲି ରାତିରେ ହଠାତ୍ ମରିଯାଇଛନ୍ତି—ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ ।

—କିଏ ତୁମେ ?

କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ବକ୍ତା ରିସିଭର୍ ରଖିଦେଇଛି । "Hallo" "Hallo" ବୋଲି ଦୁଇ ଚାରିଥର ଡାକି ସେ ବକ୍ତାର ନମ୍ବରଟି ଜାଣିବା ପାଇଁ ଟେଲିଫୋନ୍ ଅପରେଟରଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅପରେଟର୍ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ସେ ଘଟଣା ସ୍ଥାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦେଖିଲେ ସୁଚରିତା ଦେବୀ ଶଯ୍ୟା ଛାଡ଼ି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି—ମୁଣ୍ଡଫାଟି ରକ୍ତର ସ୍ରୋତ ବୋହିଯାଇଛି । ବୁଝିପାରିଲେ ପୂର୍ବଦିନ ରାତିରେ ସେ ଯେଉଁ ପତନର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଥିଲେ ତାହା ସୁଚରିତା ଦେବୀଙ୍କର ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ସେ ଶଯ୍ୟା ଛାଡ଼ି ତଳେ ଆସି ପଡିଲେ ।

ମୃତାର ହାତମୁଠା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ଏ ଯାଏଁ ଧରା ହୋଇଥିଲା । ଗ୍ଲାସଟିକୁ ସେ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜରେ ଗୁଡ଼ାଇ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଟିକୁ ରଖିବାକୁ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଗଲା—କେହି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅଗତ୍ୟା ସେ ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ଲାସକୁ ପଠାଇ ଥାନାକୁ ଫେରିଲେ ।

ଆନାକୁ ଆସି ପୂର୍ବଦିନ ରାତରେ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଶୟନ କକ୍ଷରୁ ଯେଉଁ ଭଙ୍ଗାକାଚ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ପାଇଥିଲେ ଓ ସୁଚରିତା ଦେବୀଙ୍କର ହାତମୁଠାରୁ ଯେଉଁ ଗ୍ଲାସଟି ଆଣିଥିଲେ ସେ ସବୁର ଫିଙ୍ଗର ପ୍ରିଣ୍ଟ ଉଠାଇଲେ । ଉଭୟରେ ସୁଚରିତା ଦେବୀ ଓ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦୁଇ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକର ହସ୍ତରେଖା ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଲା । ତାହାହେଲେ ବିଷ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକ ଯେ ଉଭୟଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ?

ନେକ୍‌ଲେସ୍ ହସ୍ତଗତ କରିସାରିବା ପରେ ହତ୍ୟାକାରୀର ଆଉ କି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ?

ରାମନାରାୟଣ ବାବୁ । ନିଃସନ୍ତାନ ଜମିଦାରୀର କାର୍ଯ୍ୟ ବୁଝିବାପାଇଁ ଜଣେ ସେକ୍ରେଟେରୀ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଜମିଦାର ଓ ଜମିଦାରପତ୍ନୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁପରେ ସୁଦ୍ଧା ସେକ୍ରେଟେରୀ କାହିଁକି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୀରବ ରହିଛନ୍ତି— କାହିଁକି ତାଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସୁଦ୍ଧା ପ୍ରମାଣିତ କରୁନାହାନ୍ତି ।

ଅଦ୍ଭୁତ ବିଚିତ୍ର ଏ ଲୋକଟା !

କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କିଛି ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ଅଛି !

Finger Printରେ ଯେଉଁ ହସ୍ତରେଖା ବାହାରିଛି ତାହା ପୁରୁଷ ନା ସ୍ତ୍ରୀର—ନା ଉଭୟଙ୍କର ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ହୁଏ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଶିଖା—ବହ୍ନିଶିଖା—ଆଉ ଯଦି ପୁରୁଷ ହୁଏ·········

କିନ୍ତୁ ରୂପସୀର ହୃଦୟରେ କାହିଁକି ଭଗବାନ ଗରଳ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି ?

ମାନବୀ—ଦାନବୀ ହେବେ !

ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଆସିଲା ଡାକ୍ତରଙ୍କର ରିପୋର୍ଟ ।

ସେହି ଏକାକଥା—"ଉଗ୍ର ବିଷ ପାଣି ସହିତ ପ୍ରୟୋଗ କରି ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି ।"

କାଳକୂଟ—ହଳାହଳ—ମୃତ୍ୟୁଗରଳ ।

ଠିକ୍ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭।୩୦ରେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ବାହାରିଲେ । "ଅଦୃଶ୍ୟ ବନ୍ଧୁ" ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ରମାନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଘରର ଦକ୍ଷିଣ ପାଖଦେଇ ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ୍ ପଛଆଡ଼ୁ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଧକ୍କା ପାଇ ପତନୋନ୍ମୁଖ ହେଉ ହେଉ ପ୍ରାୟ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା— ଲାଇଟ୍‌ପୋଷ୍ଟଗୁଡ଼ିକରେ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ ବଲ୍‌ବଗୁଡ଼ିକ ଜଳି ଉଠିଛି । ଫେରିପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତାଙ୍କୁ ଧକ୍କା ମାରି ନିକଟରେ ଥିବା ଖଣ୍ଡିଏ କାରରେ ଯାଇ ବସିପଡ଼ିଲା । "Sorry" ଏହି ପଦକ କେବଳ ଉଚ୍ଚାରିତ ହେଲା ତା' ମୁହଁରୁ ।

ମନେହେଲା ଯେପରି ସେ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ କେଉଁଦିନ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ, କେବେ—କେଉଁଠାରେ—ଯେତେବେଳେ ଠିଆହୋଇ ଆକାଶ ପାତାଳ ଭାବୁଛନ୍ତି, ପଶ୍ଚାତ୍‌ରୁ କାହାର ଦୁଇଟି ଶକ୍ତ ବାହୁ ଆସି ତାଙ୍କର ଗଳାକୁ ଚିପି ଧରିଲା । ସେ ଚିତ୍କାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଖଣ୍ଡିଏ କଳାପର୍ଦ୍ଦା ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କଲା ।

ଗୋଲପି ମଧୁର ଗନ୍ଧ ଆସେ କେଉଁଆଡ଼ୁ? ଏ କ'ଣ ତନ୍ଦ୍ରା—ନିଦ୍ରା !

ଧୀରେ ଧୀରେ ଚକ୍ଷୁପତା ବୁଜି ହୋଇ ଆସେ ।

ଶରୀର ଢଳି ପଡ଼େ ଗୋଟାଏ ପାଖକୁ ।

ନିସ୍ତେଜତା ଓ ଅଳସତାର ଏକତ୍ର ସମାବେଶ ।

କ୍ଲୋର୍‌ଫର୍ମ ! ଇଥର !

ଶୂନ୍ୟରେ ଯେପରି କିଏ ଟେକିଆଣି ଶୁଆଇଦେଲା କୌଣସି ଏକ ଗାଡ଼ି ଉପରେ ।

ଆଃ—

କେତେ ଗାନ୍ତ୍ର !

ସଜ୍ଞା ଫେରି ଆସିଲା ।

ସେ କେଉଁଠାରେ ପ୍ରଥମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅନ୍ଧକାର କକ୍ଷ—ରୁଦ୍ଧ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ—ପ୍ରାୟ ୭ ଫୁଟ ଉଚ୍ଚରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଗବାକ୍ଷ—ମୃଦୁ ଶୀତଳ ପବନ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସୁଛି ଘର ଭିତରକୁ ସେହିବାଟେ । ପ୍ରଭାତର କ୍ଷୀଣ ରଶ୍ମି କକ୍ଷଟିରେ ଆଲୋକ-ଅନ୍ଧକାର ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ବଦ୍ଧ ହସ୍ତପଦ—ଶକ୍ତ ରଜ୍ଜୁ ଶିରା ପ୍ରଶିରାର ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ ବନ୍ଦକରି ଯେପରିକି ସର୍ବାଙ୍ଗକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିବାକୁ ଲାଗିଛି—ଅବଶ ନିସ୍ତେଜ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ନାୟୁ—ମୁଣ୍ଡର ଯନ୍ତ୍ରଣା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହେଉଛି—କି ଗୋଟାଏ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନା ରହି ରହି ପାଦଠାରୁ କେଶାଗ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ କରି ଦେଉଛି ।

ଭଲ ରୂପେ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଦେଖିଲେ କକ୍ଷଟି ନାତିବୃହତ । କେତେଦିନରୁ ବୋଧହୁଏ ମନୁଷ୍ୟର ଛାୟା ସୁଦ୍ଧା ଘରଟିରେ

ପଡ଼ନାହିଁ । ଦୁଇଇଞ୍ଚ ପରମାଣ ଧୂଳି ବସି ରହିଛି କକ୍ଷଟିରେ—ଭଦ୍ର-ଗୃହଜଣଙ୍କର ପଦଚିହ୍ନ ଇତସ୍ତତଃ ଅସଂଲଗ୍ନ ଭାବେ ପଡ଼ିଛି, ବୋଧହୁଏ ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କୁ ଧରିଆଣି ଏହି-ଠାରେ ଆବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି ।

ସମୟ ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେ ହାତ ଘଡ଼ିଟିକୁ ଦେଖିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୬ ଟା ବାଜିବାକୁ ଦଶ ମିନିଟ୍ ଅଛି । ସେ ବାହାରି ଥିଲେ ଥାନାରୁ ପୂର୍ବାହ୍ନ ୬।୩୦ ମିନିଟ୍‌ରେ—ଅଦୃଶ୍ୟ ବନ୍ଧୁ-ଦଳ ତାଙ୍କୁ ପାଇଲେ ଠିକ୍ ୭ ଟା ବେଳେ । ସେତେବେଳଠୁ ସେ ଶତ୍ରୁ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ । କ୍ଷୁଧା ତୃଷାରେ କ୍ଳାନ୍ତ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି—ଉପାୟ କଣ ? ତାଙ୍କର ଜଣାଥିଲା ସମସ୍ତ ବିଷୟ କାହାକୁ କହି ଆସିବା—ତାହାହେଲେ ଥାନାରେ ପହଞ୍ଚିବାର ବିଳମ୍ବ ଦେଖିଲେ ହୁଏତ କେହି ତାଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ବାହାରି ଥାନ୍ତେ । ବାହାରିଲେ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କଣ । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠାରେ, ତାହା କିଏ ଜାଣିବ କିପରି ?

୧—ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ହତ୍ୟା ବିଷ ପ୍ରୟୋଗରେ—
୨—ରଘୁର ମୃତ୍ୟୁ ପିସ୍ତଲର ଗୁଳିରେ—
୩—ସୁଶୀଳା ଦେବୀ ଅନୁସରଣ କଲେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପଥକୁ ଆତତାୟୀର ଅନୁଗ୍ରହରେ—
୪—ନିଜେ ଆଜି ଶତ୍ରୁ କବଳରେ ମଧ୍ୟ—
୫—ଟେଲିଫୋନ୍‌ରେ ଦ ଗ୍ରେଟ୍‌ଙ୍କର ନିରବତା—

ଏସବୁର ସମାଧାନ ହେବ କେବେ ?

ଏହା ଜଣକର କାର୍ଯ୍ୟ ନା, ସନ୍ଦେହ କୌଣସି ଏକ ଦଳ ଗଠିତ ହୋଇଛି ।

ଦଳପତି କିଏ ?

କିଏ ଏହି ଶିଖା !

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶିଖା ସହିତ ସେଦିନ ଫୋନରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲା ସେ କିଏ ? ସିଡ଼ାନ୍ ବଡ଼ କଳା ରଙ୍ଗର କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ କାହାର ? ନମ୍ବରଟା ସୁଦ୍ଧା ଜଣାପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ସମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସେକ୍ରେଟେରୀ କାହିଁକି ଆଜି ଯାଏ ଆତ୍ମଗୋପନ କରିଛନ୍ତି ।

ଖଟ୍ କରି ଶବ୍ଦ ହେଲା ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାର । ନିଷ୍ଫଳ କ୍ରୋଧରେ ସେ କେବଳ ପଡ଼ି ରହିଲେ ଉପାୟନ୍ତର ନଦେଖି ।

ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ତାଙ୍କର ହସ୍ତପଦର ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଦେଲା—ତା'ପରେ ବାହାର ଆଡ଼ୁ କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଚାଲିଗଲା ।

କେତେକ ପରିମାଣରେ ସୁସ୍ଥତା ଅନୁଭବ କଲେ ସେ— କିନ୍ତୁ କ୍ଷୁଧା, ତୃଷ୍ଣା ! କେଡ଼େ ଅଭଦ୍ର ଏହି ଲୋକ ଗୁଡ଼ାକ ।

ସହସା କାହାର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା, ଠିକ୍ ସମୁଦ୍ରର ଗର୍ଜନ ପରି—

—ବଞ୍ଚିତ [illegible] [illegible] ।

ଆପଣ ଯଦି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଥାନ୍ତେ, ତାହାହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆଜି ବନ୍ଦୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିନଥାନ୍ତା—ଆମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଥା'ନ୍ତୁ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଅନୁଯାୟୀ ଚେକ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର । କଥା କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ !

କହୁ କହୁ ଏକ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ମୂର୍ତ୍ତି ସର୍ବାଙ୍ଗ କୃଷ୍ଣ ଆଭରଣରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ଛିଡା ହେଲା । କେବଳ ଗୋଲାକାର ଦୁଇଟି ଚକ୍ଷୁ ଦେଖାଯାଉଥାଏ ବାହାରକୁ ।

ଉଃ,—କି ତୀବ୍ର ଅଗ୍ନି ଗରଳ ନିହିତ ଥିଲା ସେହି ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟିରେ କେଜାଣି ।

—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଶାକରି ନଥିଲି ଆପଣମାନେ ଏତେ ନୀଚ ବୋଲି । କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଟାରୁ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କର ବନ୍ଦୀ । କିଛିଁ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଦୂରରେ ଥାଉ, ଟୋପାଏ ପାଣି ସୁଦ୍ଧା ଦେଲେ ନାହିଁ—କଥା ଗୁଡିକ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଉଚ୍ଚାରଣ ହେଉ ନଥାଏ କଣ୍ଠାଗ୍ନିର ଜ୍ୱାଳାରେ ।

—ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦିଆହୋଇ ନାହିଁ । କ୍ଷମା କରିବେ ମିଃରାୟ । ମୋର ସହକାରୀଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଠାଇ ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ, ଆପଣ ଥରେ ଭାବି ଦେଖନ୍ତୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ସମୟ ଅଛି—ଆପଣ ଯଦି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପନ୍ଥାନୁଯାୟୀ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି, ଆମ୍ଭେମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆଶାତୀତ ଭାବରେ ପୁରସ୍କୃତ କରିବୁ । ଆପଣ ଯଦି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଆଉ ଏଠାରୁ ଫେରି ଯିବାର ଆଶା ରଖିବେ ନାହିଁ—ଏହା ମୋର ଶେଷ କଥା ଓ ଆଦେଶ । ସନ୍ଧ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସମୟ ଦେଲି ।

ମୁଖୋସଧାରୀ ଦୀର୍ଘ ମୂର୍ତ୍ତି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା ମୂହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ।

ସେହି ଅପସୃୟମାନ ଦୀର୍ଘ ମୂର୍ତ୍ତିଅଡ଼କୁ ନିର୍ନିମେଷ ନୈତ୍ରରେ ଗୃହିଁ ରହିଲେ ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ।

ଉପାୟ କ'ଣ—ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ସେ କ'ଣ ତାହାହେଲେ ଶତ୍ରୁ କଥାରେ ଏକ ମତ ହେବେ ?

ଅସମ୍ଭବ—ଜୀବନକୁ ପଣ କରି ସେ ପୋଲିସ ଦୀକ୍ଷା ନେଇଛନ୍ତି ।

ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଥାଳିଅରେ ସାମାନ୍ୟ ଆହାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଗିଲାସେ ପାଣି ନେଇ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କଲା । ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି କହିଲା —ଖାଇ ନିଅନ୍ତୁ ।

ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ ପରି ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ଖାଇବାକୁ ବସିଲେ ।

ଗୋ—ଗ୍ରାସ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଶୂନ୍ୟ ପାତ୍ର ପଡ଼ିରହିଲା ତଳେ ।

ପ୍ରହରୀ ପାତ୍ରାଦି ନେଇ ଗୃଲି ଯାଉଥିଲା—ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଅତି ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ—ଶୁଣ !

ପ୍ରହରୀ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଠିଆହେଲା ।

—ଏ'ଘର କାହାର ?

ଅଙ୍ଗୁଳି ସଙ୍କେତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରହରୀ ସମ୍ମୁଖକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇ ପାତ୍ରାଦି ଘେନି ଗୃଲି ଆସିଲା ବାହାରକୁ ।

ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ନିଜ ଚକ୍ଷୁକୁ ସୁଦ୍ଧା ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସେହି ଲୌହଚ୍ଛ ବସ୍ତ୍ର—ପରିହିତା ଅବଗୁଣ୍ଠିତା ନାରୀ—ମୁଖରେ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘ କଳାପର୍ଦ୍ଦା—କେବଳ ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟା ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ହିଂସ୍ର ଶ୍ୱାପଦର ଚକ୍ଷୁପରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ—

ଅଗ୍ନି ବୋଧହୁଏ ଉଦ୍‌ଗୀରଣ ହେବାକୁ ଅଧିକ ବିଳମ୍ବ ନାହିଁ, ଏହି ଦୁଇ ଆଗ୍ନେୟ ଗିରିରୁ—ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଚୂଡ଼-ଶୋଭିତ ହସ୍ତଦୁଇଟିରେ ବ୍ରାଉନିଂ ରିଭଲ୍‌ଭର୍‌ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ବକ୍ଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରହିଛି—ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳିର ଗୁପ ଦୁଇଟି ଟ୍ରିଗାର ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ— ଦୁଇ ମୃତ୍ୟୁଦୂତ ମରଣୋନ୍ମୁଖୀଙ୍କୁ ନେବାପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଯେପରି !

ହାହାକାର କରି ଉଠିଲା ପ୍ରାଣ ତାଙ୍କର—ଦୁଇଚକ୍ଷୁ ଭୟରେ ମୁଦ ହୋଇ ଆସିଲା—ମନେମନେ ଇଷ୍ଟଦେବତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି-ବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେ ।

ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଦ୍ୱାର ଅର୍ଗଲବଦ୍ଧ ହେଲା ଠକଡରେ । ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ସେ ଚକ୍ଷୁ ଉନ୍ମିଳିତ କଲେ । ଦେଖିଲେ ରୁଦ୍ଧ କକ୍ଷ ଭିତରେ ସେ ଏକାକୀ, ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲେ କେତେକ ପରିମାଣରେ ।

କ'ଣ ଭୀଷଣ ପ୍ରାକୃତିକ ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ାକ । ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଏମାନେ ପିପିଲିକା ସମ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି—ଦୟାମାୟାର ଗନ୍ଧ ସୁଦ୍ଧା ଏମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ ।

ନାରୀ ହୃଦୟ କୋମଳ ନା, କଠିନ !

ଆଉ ସେ ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ନାୟୁ ଅବଶ ଓ ନିସ୍ତେଜ ହୋଇ ଆସିଲା । ବାରମ୍ବାର ସେହି ଏକା ପ୍ରଶ୍ନ—ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସେକ୍ରେଟେରୀ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମଗୋପନ କରିଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁ ବୁଜି ହୋଇ ଆସିଲା ।

ନିଦ୍ରା !—

କାହାର ଶୀତଳ ହସ୍ତ ସ୍ପର୍ଶରେ ହଠାତ୍ ସେ ଜାଗରିତ ହୋଇ ଉଠି ବସିଲେ ।

ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଚୁର ଆହାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ରସନା ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ବିନାବାକ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ ସେ ଆହାରରେ ବସିଲେ— ପ୍ରାୟ ୫ମିନଟ୍ ଭିତରେ ଶୂନ୍ୟପାତ୍ର ପଡିରହିଲା ତଳେ ।

ଖାଉଥିବା ସମୟରେ ସେ ଥରେ ବକ୍ରଦୃଷ୍ଟିରେ ଗୃହ୍ଣଆନ୍ତି ବାହାରକୁ—ଢାଲେ ଶିଖା ଝଲ୍‌ଝଲ୍ ଧରି ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ଦେଖିଲେ, ତାହାଯେ ଶିଖା ଅପେକ୍ଷା ଶତ ସହସ୍ର ଗୁଣରେ ଭୟଙ୍କର । ଗୋଟିଏ ୬ ଫୁଟ ଲମ୍ବ ବାକ୍ସ ଭିତରେ କଳାରଙ୍ଗର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ସରୀସୃପ—ବାକ୍ସର ସମ୍ମୁଖରେ ଲୁହାତାର ଜାଲି—ଗୋଟାଏ କୁଦ୍ଧ ହସ୍ ହସ୍ ଗର୍ଜନ ।

କ୍ରୁଦ୍ଧ ନାଗରାଜ !

କଳା ନାଗ !

ଗର୍ଜନରେ ଯାହାର ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆସେ ।

ଘୋର କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ସରୀସୃପ !

ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟା ଜଳିବାକୁ ଲାଗିଛି ରାଗରେ । ଲମ୍ବ ଜିହ୍ୱାଟାକୁ ଥରେ ଥରେ ବାହାରକୁ ବାହାର କରୁଥାଏ—କି ଉଗ୍ର ଗରଳ ନିହିତ ଅଛି ସେହି ଜିହ୍ୱାରେ—ଦଂଶନରେ ଯାହାର ଜଳିଯାଏ ଉଦ୍ଭିଦ । ଜୀବଜନ୍ତୁ ମାନଙ୍କର କଥା ତ ତୁଚ୍ଛ !

ଉଗ୍ରବିଷ !

ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ !

ଶିଖା ପର୍ବତରେ କୁଦ୍ଧ ନାଗରାଜ କାହିଁକି ଆସି ତାଙ୍କୁ ପହରା ଦେବାକୁ ଲାଗିଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ତାଙ୍କୁ ଭୟ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଆଣିଛି ଏଠାକୁ । ପ୍ରହରୀ ଚାଲିଗଲା—ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ରୁଦ୍ଧ ହେଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାକୁ ବେଶି ବିଳମ୍ବ ନାହିଁ—ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିବେ ଶିଖା କମ୍ବା ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ-ବନ୍ଧୁ । ସେମାନେ ଆଜ ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ତାଙ୍କୁ ବଶ୍ୟତା ସ୍ୱୀକାର କରାଇବେ । ସ୍ୱୀକାର ନ କଲେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ—ହୁଏତ ବହ୍ନିଶିଖାର ବୁଲେଟରେ କମ୍ବା ନାଗରାଜର ଦଂଶନରେ ।

ନାଗରାଜର ଦଂଶନ !

ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରକେ ରକ୍ତ ତାଙ୍କର ଶୀତଳ ହୋଇଆସିଲା । ଶିଖାର ବୁଲେଟ୍ ଏହାଠାରୁ ଶତଗୁଣେ ଶ୍ରେୟ—କିନ୍ତୁ, ବିଷଜ୍ୱାଳା—ଉଃ,—

ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣା କଳ୍ପନାତୀତ !

ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ କିଏ ଯେପରି ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛି ।

କବାଟ ଦୁଇଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ଖୋଲିଯାଉଛି—ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଆଉ ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁନାହିଁ—ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଯାଇଛି ।

ଜଣେ ଦୀର୍ଘଦେହୀ କକ୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଧୀର ମନ୍ଥର ପଦକ୍ଷେପ । ସେହି ଦୀର୍ଘଦେହୀ ଅତି ଧୀର ସ୍ୱରରେ ଡାକିଲା—ସାହେବ !

ସାହେବ !

ସର୍ବାଙ୍ଗରେ କି ଗୋଟାଏ ତଡ଼ିତ ପ୍ରବାହ ଖେଳିଗଲା ରଞ୍ଜିତ ରାୟଙ୍କର । ଏ'ଯେ ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର । ଏହି କଣ୍ଠସ୍ୱର

ନଂ ୨୫
ରାଉରକେଲା

ଶତ୍ରୁର କଣ୍ଠସ୍ୱରପରି ଶୁଣାଯାଏନାହିଁ । କେହିବ କିଏ ଆସିଛି ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାଲାଗି ।

ରାମ ସିଂ ?

ଉଡ଼ିଚି କନେଷ୍ଟବଲ ।

କିନ୍ତୁ ନା, ସେ କିପରି ଜାଣିବ ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ଏଠାରେ ବନ୍ଦ.. ଭଗବାନ, ତୁମେ ତାହାହେଲେ ପାପ ପୁଣ୍ୟର ବିଚାର କରୁଛ ଉପରେ ଥାଇ ।

ଜୋରକରି ସେହି ଦୀର୍ଘଦେହୀ ତାଙ୍କୁ ଟାଣି ଟାଣି ବାହାରକୁ ଆଣିଲା । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନ୍ଧକାର । ଉଭୟେ ଚାଲିଛନ୍ତି ସମାନ୍ତରାଳଭାବେ—ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ ପଛକୁ । କେତେ ଦୀର୍ଘ ପଥ ଆସିଲେ କେଜାଣି, ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ପ୍ରାଚୀର । ବଜ୍ର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ପଛରୁ—

—ସାପଟାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।

ଉଭୟେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ।

ଶୁଣାଗଲା, ସେହି ହସ୍ ହସ୍ ଶବ୍ଦ ।

କ୍ରୁଦ୍ଧ ସର୍ପରାଜ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେଉଛନ୍ତି—କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ ? ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ରୁମ୍ । ବାସୁକୀ ବୋଧହୁଏ ସେହିଠାରେ ବାକ୍ସ ଭିତରେ ଥାଇ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରୁଛନ୍ତି—ଜଣେ ପ୍ରହରୀ ସମ୍ମୁଖରେ ବନ୍ଧୁକ ଧରି ପହରା ଦେଉଛନ୍ତି ।

—"ସାପଟାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ" ଶୁଣି ପ୍ରହରୀ ବନ୍ଧୁକଟିକୁ ତଳେ ରଖି ଚାବି ବାହାର କଲା, ବୋଧହୁଏ ବାକ୍ସଟିର ତାଲା ଖୋଲିବା ପାଇଁ । ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ଓ କନେଷ୍ଟବଲ ରାମ ସିଂ ହେତେବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଗଲେଣି—ସେହି "ଅଦୃଶ୍ୟ-ବନ୍ଧୁ"ର

ଗଳାର ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ କ୍ଷୀଣତର ହେଉଛି—ଉପାୟନ୍ତର ନଦେଖି ରାମ ସିଂ ନାଗରାଜ ପ୍ରହରୀର ବନ୍ଧୁକଟାକୁ ତଳୁ ଉଠାଇନେଇ ଘୋଡ଼ା ଟିପିଲା ଅଗ୍ରପଶ୍ଚାତ ନଭାବି ।

"ଗୁଡ୍ରୁମ୍" କରି ଗୋଟାଏ ଶବ୍ଦ—ତା'ପରେ ଗୋଟାଏ ଭାରି ଜଡ଼ପଦାର୍ଥର ପତନ । ନାଗରାଜର ଭାକ୍ସ ଖୋଲିଲା ନାହିଁ—କେବଳ ଅଧିକ ଜୋର୍‌ରେ ଶୁଭିଲା ସେହି ଭୀଷଣ ସରୀସୃପର ଗର୍ଜନ ।

ହ୍ୱସ୍—ହ୍ୱସ୍—

ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଶ୍ୱାସେ ଦୌଡ଼ିଲେ ଉଭୟେ । ଆଉ ଅଳ୍ପବାଟ—କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରାଚେରୀଟାକୁ ଡେଇଁଗଲେ ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଏ କିଏ ? ପ୍ରାୟ ୨୫ ହାତ ଦୂରରେ ଦେଖାଗଲା ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟମୂର୍ତ୍ତି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଶ୍ୱାସରେ ଦୌଡ଼ୁଛି ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ । ଏଇତ' ପ୍ରାଚୀର ।

—Ready ରାମ ସିଂ ।

କହି ଲମ୍ଫ ଦେଲେ ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ । ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଆସି ପଡ଼ିଲେ ଭସ୍‌ଟି୍ରକ୍‌ଟ୍‌ବୋର୍ଡର ରାସ୍ତା ଉପରେ । ତା'ପରେ ରାମ ସିଂ—

ପଶ୍ଚାତରୁ ଭଭଲଭର ଗର୍ଜି ଉଠିଲା—କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ସେମାନେ ଫାୟାର-ରେଞ୍ଜ ର ବାହାରେ ।

ଉଭୟେ ଦୌଡ଼ିଲେ କମେ ଆଗକୁ । ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ କେହି ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁନାହାନ୍ତି—ତଥାପି ସେମାନେ ପୂର୍ବପରି ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

କିଛି ଦୂରରେ ଦେଖାଗଲା ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଲାଲ ଆଲୋକ ।

ଥାନା—Police Station.

ଅଫିସର-ଇନ୍-ଚାର୍ଜ ବିଜୟ କେତନ ବହୁଦାର ।

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ବିସ୍ମିତ ଓ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ । ଭିଦର୍ଥୀ ବେଶ—ରୁଗ୍‌ଣ ମଳିନ ଶରୀର । ବୟସ ପ୍ରାୟ ୨୦ ବର୍ଷ ଅଧିକ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏହି ଦିନ ଦୁଇଟାରେ ।

—ଆପଣ ଏ' ବେଶରେ ହଠାତ୍ ଏଠାରେ କିପରି ମିଃ ରାୟ ?

—ବଡ଼ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି ମିଃ ବହୁଦାର । ଆଗେ ଟିକିଏ ଗ୍ରୁ' କମ୍ବା କଫିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରନ୍ତୁ, ସବୁ କହୁଛି ।

ଧୂମାୟିତ ତିନି କପ୍ କଫି ଆସି ଥୁଆ ହେଲା ସାମ୍ନାରେ ।

ସମସ୍ତେ ପାନ କଲେ ।

ଦୀର୍ଘ ୩୦ ଘଣ୍ଟା ପରେ ଏହି ଷ୍ଟିମୁଲେଣ୍ଟ ଟିକକ ।

ସର୍ବାଙ୍ଗ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠେ ।

—ମିଃ ବହୁଦାର ! ଆଉ କପେ ପାଇଁ ଅର୍ଡର ଦିଅନ୍ତୁ, ଟିକିଏ ବେଶି ଷ୍ଟ୍ରଂ କରି । ଟିକିଏ ପରେ କଫି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା—ତୃପ୍ତିରେ ପାନକଲେ ସେ ।

—ରାମ ସିଂ ମୋର ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିଛି ବିଜୟ ବାବୁ ! କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରେ ନା, ସେ କିପରି ମୋର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲା । ଏତେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଫାଙ୍କି ଦେଇ ସେ କିପରି ଆସି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା ।

—ହଜୁର, ସେଦିନ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରୁ ଯିବାପରେ ମୁଁ କଚ୍ଛୁଦୂର ଆସିଛୁ, ବାଟରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚଠି ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଲି। କାଳେ ଚିଠିଖଣ୍ଡିକ ଆପଣଙ୍କର ଦରକାରରେ ଆସିପାରେ ଭାବି, ମୁଁ ଫେରିଆସି ଆପଣଙ୍କୁ ଖୋଜିଲି, ମାତ୍ର ପାଇଲି ନାହିଁ। ତା' ଆରଦିନ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିଲି—ଶୁଣିଲି, ଆପଣ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଉ ଫେରିନାହାନ୍ତି। କେଜାଣି କାହିଁକି ଇଚ୍ଛାହେଲା ଚିଠିଟାକୁ ଖୋଲିବା ପାଇଁ— ଶେଷରେ ଖୋଲି ପଢ଼ିଲି। ତା'ପରେ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲି ଏଠାରେ। ଦିନବେଳା କେହି ନଥିଲେ—କେବଳ ଜଣେ ପହରାବାଲା, ଆପଣ ଯେଉଁ ଘରେ ବନ୍ଦୀଥିଲେ ସେହିଠାରେ ପହରା ଦେଉଥାଏ। ତାକୁ ଲୋଭ ଦେଖାଇ ମୁଁ ତା'ର ପୋଷାକପତ୍ର ପିନ୍ଧି ଶେଷଥର ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ଖାଇବାର ନେଇ ଯାଇଥିଲି। ମୁଁ ମୋର ହାତର ମୁଦିଟିକୁ ତାକୁ ଦେଇଛୁ। ତା'ପରେ ତ' ଯାହା ଘଟିଲା ଆପଣ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି।

ଉଭୟେ ରାମ ସିଂ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ମୁଗ୍ଧ।

—ତୁମେ ସେ ଚିଠିଖଣ୍ଡିକ ରଖିଛ ରାମ ସିଂ.........

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ପଚାରିଲେ।

—ନା ହଜୁର, ମୁଁ ସେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ପଢ଼ି ଚିରି ଦେଇଛୁ।

ତା'ପରେ ସବୁ ଘଟଣା ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ମିଃ ବହିଦାରଙ୍କୁ।

ମିଃ ବହିଦାରଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଭୀଷଣାକାର ଧାରଣ କଲା।

—ଚାଲନ୍ତୁ ମିଃ ରାୟ, ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କୁ ଗିରଫ୍‌କରେ ଲାଲ କରିଦିଏ।

—ନା, ମିଃ ବହୁଦାର—କୌଣସି ଲାଭନାହିଁ । ଅମ୍ଭେ-ମାନେ ଚାଲିଆସିବା ପରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କର ଆଡ୍ଡା କୌଣସି ନୂତନ ଯାଗାକୁ ଉଠାଇ ନେବେଣି । କାରଣ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଅମ୍ଭେମାନେ ସଦଳବଳରେ ଆଜି ତଦନ୍ତ ଚଳାଇବୁ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଆରେଷ୍ଟ କରିବୁ । ସେମାନେ ବୋକା ନୁହଁନ୍ତି ।

—ତାହାହେଲେ ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରିବେ ?

—ଦୟାକରି ଯଦି ଖଣ୍ଡିଏ କାର୍‌ର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ପାରନ୍ତେ ତାହାହେଲେ ବଡ଼ ସୁବିଧା ହୁଅନ୍ତା—ମୁଁ ଆଗ ଥାନାକୁ ଯିବି ।

—ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ପୁଲିସ୍ ଜିପ୍ ଦେଉଛି । ରାଧାଚରଣ, ତୁମେ ସାହେବଙ୍କୁ ନେଇ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସ ।

ଡ୍ରାଇଭର—ରାଧା ଚରଣ !

ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଚାଲିଛି ଜିପ୍ ଖଣ୍ଡିକ ।

ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡ୍‌ରେ ତିନୋଟି ଲାଇଟ୍‌ପୋଷ୍ଟ ଅତିକ୍ରମ କରୁଛି । ଏକ୍‌ସିଲେଟର ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାପ ଦେଇ ଚାଲିଛି ସ୍ପିଡ଼୍‌ରେ । ଗୋଟିଏ ମୋଡ଼ ଉପରେ ଗାଡ଼ି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା—ସମ୍ମୁଖ ଆଡ଼ୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ କାର୍ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆସୁଛି—ହେଡ୍‌ଲାଇଟର ତୀବ୍ର ଆଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚକ୍ଷୁକୁ ପ୍ରାୟ ଅନ୍ଧ କରିଦେଲା । ଡ୍ରାଇଭର ଜିପ୍‌ଟିକୁ ରାସ୍ତାର ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରଖି ବ୍ରେକ୍ କଷିଲା, କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଜିପ୍‌ର ଖୁବ୍ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଗୋଟାଏ ପ୍ରବଳ ଝଟକାରେ ଜିପ୍‌ଟି ଚକ୍ରା-କାରେ ଘୂରି ଘୂରି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା—ଦୁଇ ତିନୋଟି

ପିସ୍ତଲର ଗୁଳି ମଧ୍ୟ ବାହାରିଗଲା କାନପାଖ ଦେଇ—ସୌଭାଗ୍ୟ ବଶତଃ କେହି ଆହତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ।

କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଯିବାପରେ ଜିପ୍ ପୁନର୍ବାର ଚାଲିଲା—ସମସ୍ତେ ଆସି ଥାନାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ରାଧାଚରଣ ରାତିରେ ଆଉ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ସବୁ ବିଷୟ ଫୋନ୍‌ରେ ଜଣାଇଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ—ତାପରେ ପୁଲିସ କମିଶନରଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌ରେ ସବୁ କଥା କହିଲେ । ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ତାଙ୍କ ନାମରେ ଆସିଥିବା ସମସ୍ତ ଚିଠିପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଆଣି ଦେଇଗଲା । ଖଣ୍ଡିଏ ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର ଲଫାପା ଦେଖି ସେ ଆଗେ ସେ ଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ! ଏହା ଯେ ସ୍ୱପ୍ନାତୀତ !

ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସେକ୍ରେଟେରୀ ଅରୁଣ କୁମାର !

ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ସହିତ । "ଦି ଗ୍ରେଟ୍ ସେକ୍ରେଟେରୀ !"

ସୁନ୍ଦର ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଲେଖା—ହସ୍ତଲିପି ।

ପିଙ୍କ୍ କଲର୍ ରାଇଟିଂ ପ୍ୟାଡ୍ !

ନିଶ୍ଚୟ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଓ ଆଧୁନିକ ରୁଚିସମ୍ପନ୍ନ ଏହି ସେକ୍ରେଟେରୀ !

—ରାମ ସିଂ, ତୁମେ ତୁହେଁ ବିଶ୍ରାମ କର । ମୁଁ ତୁମ କଥା କମିଶନର ସାହେବଙ୍କୁ କହି ଦେଇଛି ।

—ଯାଅ, ଶୋଇପଡ଼—କାଲି ସକାଳେ ଅନେକ କାମ ଅଛି ।

ଅଭିବାଦନ କରି ଚାଲିଗଲେ ରାମ ସିଂ ଓ ରାଧାଚରଣ ।

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଗଲେ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ । କିନ୍ତୁ ନିଦ୍ରା କାହିଁ ? ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ନିର୍ବାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ରାମ ସିଂ—କୃତଜ୍ଞତାରେ ସେ ଯେପରି କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ରାମ ସିଂ ପାଖରେ ।

ମହାନଗରୀ ସୁପ୍ତ ।

ତନ୍ଦ୍ରାମଗ୍ନ ଏକାକୀ ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ।

ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ଜାଗ୍ରତ ।

ମନେପଡ଼ିଯାଏ ନାଗ ରାଜାର କଥା—ସେହି ହସ୍ ହସ୍ ଶବ୍ଦ । ଥାନାର ପିଟା ଘଣ୍ଟାରେ ୩ଟା ବାଜିଗଲା—ନିଦ୍ରା ଆସି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧିପତ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲା ତାଙ୍କ ଉପରେ—ଶୋଇପଡ଼ିଲେ । ସକାଳୁ ଉଠି ନିତ୍ୟକୃତ୍ୟ ଶେଷ କରି ଥାନାରେ ବସିଛନ୍ତି, କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଖଣ୍ଡିଏ ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡ ଆଣି ଦେଇଗଲା । ଥରେ ମାତ୍ର କାର୍ଡ଼ ଖଣ୍ଡିକ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଦେଇ ସେ କହିଲେ—ବାବୁଙ୍କୁ ନେଇଆସ ।

ଉତ୍ତେଜନାରେ ସର୍ବାଙ୍ଗ ତାଙ୍କର ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା—ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିନେଲେ ସେ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଆସି ବସିଲେ । ସେକ୍ରେଟେରୀ ହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ ଚେହେରା ଖଣ୍ଡିକ—ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛଦରେ ଆଭିଜାତ୍ୟର ନିଖୁଣ ସମାବେଶ ।

ପକେଟରୁ ସିଗାରେଟ୍ ବାହାର କରି ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ—ପ୍ୟାକେଟ୍‌ଟିକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ।

—No. Thanks—

ଅଗତ୍ୟା ସେକ୍ରେଟେରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ସିଗାରେଟ୍ ପ୍ୟାକେଟ୍‌ଟିକୁ ପକେଟରେ ରଖିଦେଲେ ।

—ତାହାହେଲେ ଆପଣ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ସେକ୍ରେଟରୀ ଅରୁଣକୁମାର ?

—ହଁ, ମୋର ଚିଠି ନିଶ୍ଚୟ ପାଇଥିବେ । ଭାବି ଆସିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଆପଣ—

—ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟବଶତଃ ମୁଁ ବାହାରେ ଥିଲି—କାଲି ରାତିରେ ଫେରିଛି—

—ଆପଣ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର କେସ୍‌ଟିକୁ ନେଇଛନ୍ତି ଶୁଣି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବାକୁ ଆସିଛି ।

—ଆପଣ କେତେଦିନ ହେବ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ?

—ପ୍ରାୟ ଆଜକୁ ଦଶବର୍ଷ ହେବ ।

—ଆପଣଙ୍କର ଘର କେଉଁଠାରେ ?

—ମେଦିନୀ ପୁର—

—କପରି ଭାବେ ଆପଣ ଏଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଲେ ?

—ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଅଭୟ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପରିଚୟ ଥିଲା, ସେ ସମୟ ସମୟରେ ମେଦିନୀ-ପୁରକୁ ଆସନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଶୁଣିଲି ରାମନାରାୟଣ ବାବୁ ଜଣେ ସେକ୍ରେଟରୀ ଚାହାନ୍ତି । ଅଭୟ ବାବୁଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁଁ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡିକ ପାଇଛି ।

—ରମନାରାୟଣ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, ନା ?

—ଭଲ ପାଉଥିଲେ ଏବଂ ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏପରିକି ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଖୁବ୍ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି—ଠିକ୍ ନିଜର ପୁଅ ପରି । ପୁତ୍ର ସ୍ନେହ ତାଙ୍କର ମୁଁ କେବେ ଭୁଲି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଅଶ୍ରୁ ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲା ଆଖିରେ ତାଙ୍କର । ପକେଟରୁ ରୁମାଲ ବାହାର କରି ସେ ଆଖି ପୋଛିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ସୁଗନ୍ଧ ଇଭିନିଂ ପ୍ୟାରିସ୍ କକ୍ଷଟିକୁ ମହକାଇ ଦେଲା ।

ଏ' ଅଶ୍ରୁ କପଟତାର ନା, ସତ୍ୟତା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ମାତୃ ବିୟୋଗ ଭୁଲିଛନ୍ତି ସନ୍ତାନ ଏହି କେତେଟା ଦିନରେ —ଯେ ତାକୁ ନିଜର ପୁତ୍ର ପରି ସ୍ନେହ କରୁଥିଲା······

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜଗତ !

ତତୋଽଧିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏହି ଅରୁଣକୁମାର ।

ଲୋକଟାର ବିବେକ କଣ ନିଜକୁ କଷାଘାତ କରୁନାହିଁ ?

ମନେ ମନେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ରଞ୍ଜିତ-ବାବୁ । ନିରବତା ଭିତରେ ଅରୁଣକୁମାର କ'ଣ ଭାବୁଥିଲା ଯେପରି । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ନିଜ ଚିନ୍ତାରେ ନିମଗ୍ନ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଦୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କର ଅରୁଣକୁମାର ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ । ଅରୁଣ କୁମାର ଯେ ନିମ୍ନ ମୁଖ କରି ହସୁଛି ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଲୋକଟାର ବ୍ୟବହାର ସନ୍ଦେହ ଜନକ ।

ସୂତ୍ର ପାଇ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଟିକିଏ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲେ ବୋଧ-ହୁଏ ।

—ଆପଣ କେବେ ଖବର ପାଇଲେ ଯେ ଜମିଦାର ରମାନାରାୟଣ ବାବୁ ଓ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି ?

—କାଲି ରାତିରେ ପାଇଲି ।

—କିପରି ଭାବେ ?

—ତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଅଭୟ ବାବୁ ମୋତେ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ କରି ଜଣାଇ ଥିଲେ ।

—ଏତେ ଶୀଘ୍ରରେ ଖବର ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ । ସେ ଏଧି ଖବର କେଉଁଠାରେ ପାଇଥିଲେ ନା କଣ ?

—ମୁଁ ତାହା ଜାଣିବି କିପରି ?

—ସେ କେଉଁଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି ?

—ହୋଟେଲ ଦ ରେନ୍‌ବୋ'ରେ ରୁମ୍ ଭଡ଼ା ନେଇ ସେଇଠାରେ ଅଛନ୍ତି ।

—ଆପଣ କିପରି ଜାଣିଲେ ? ଆପଣ କ'ଣ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାକରି ଆସିଛନ୍ତି ?

—ନା, ମୁଁ ଦେଖା କରିନାହିଁ । ମୁଁ ଜମିଦାର ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ପାଇଲି, ସେ ମୋତେ ଦେଖାକରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି ।

—ଚିଠିଟି ଆପଣଙ୍କର ପାଖରେ ଅଛି ?

—ନା, ମୁଁ ସେ ଚିଠିକି ଛାଡ଼ି ଆସିଛି ।

—ମୋ ସହିତ କଣ ପରାମର୍ଶ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ?

—ଆପଣ ଯଦି କୌଣସି ଉପାୟରେ ଆସାମୀକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି, ତାହା ହେଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଆଶାତୀତ ଭାବେ ପୁରସ୍କୃତ କରିବ ।

—ଆପଣ ଟଙ୍କା ପାଇବେ କେଉଁଠୁ ?

—ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁ ନିଃସନ୍ତାନ । ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ କାହାରକୁ ଉଇଲ କରି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ କେହି ଆତ୍ମୀୟ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ । ସୁତରାଂ—

—ସୁତରାଂ ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବେସର୍ବା । ଏହା ଆପଣଙ୍କର କଳ୍ପନା ମାତ୍ର । ଶିଖା ବୋଲି ତାଙ୍କର ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟା ଅଛନ୍ତି, ଜାଣନ୍ତି ?·····କହି ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅରୁଣଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ।

—ଶିଖା ?

ଢୋକ ଗିଳି କହିଲା ଅରୁଣକୁମାର—

—ତାଙ୍କୁ ତ ମୁଁ କେବେ ଦେଖିନାହିଁ କିମ୍ବା ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ପାଖରୁ, ସେ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମୀୟ ହୁଅନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିନାହିଁ ।

ଶିଖା ପ୍ରସଙ୍ଗ ସେ ଉଠାଇଲେ ଗୋଟାଏ ଖାଲି ଖିଆଲରେ । ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୋଷ୍ଟ୍ର ପତନବତ୍ । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣ କୁମାରର ମାନସିକ ଉତ୍ତେଜନା (ଯଦିବା ଖୁବ୍ ସାମାନ୍ୟ) ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ ଦୁର୍ବଳତା ଟିକକ ବୁଝିପାରିଲେ ।

—ନା, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେନା । ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି କେହି ଆତ୍ମୀୟା ଥା'ନ୍ତି, ତାହା ହେଲେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମୁଁ "କୋର୍ଟ

ଅଫ୍ ଓ୍ୟାର୍ଡସ୍‌ଙ୍କୁ ଭଗାଇ ଦେବା—କିମ୍ବା ଜମିଦାର ଓ ଜମିଦାର ପତ୍ନୀଙ୍କ ନାମରେ ମୁଁ କୌଣସି ଅନୁଷ୍ଠାନ ଖୋଲିବି । ଅସ୍ତୁ—
ମିଃ ରାୟ—Good bye-

—Good bye-

ଝଡ଼ପରି ଚାଲିଗଲେ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ।

ରାମ ସିଂକୁ ଡାକି ଅରୁଣକୁମାରକୁ ଫଲୋ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ରଂଜିତ ବାବୁ—ରାମ ସିଂ ଚାଲିଲା ପଛେ ପଛେ ସାଧାରଣ ପୋଷାକରେ ।

ରଂଜିତ ବାବୁ ଗଲେ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ । ଦରୱାନ ପାଖରୁ ଶୁଣିଲେ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ସକାଳେ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଆସି ଯେଉଁ ଘରେ ତାଙ୍କର ଜିନିଷପତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି ସେ ଘର ଖୋଲିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ଦରୱାନକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ସେ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବାହାର କରି ସୁଟ୍‌କେସ୍‌ଟିକୁ ଖୋଲିଲେ । ପ୍ରମାଣ ଯୋଗ୍ୟ କିଛି ମିଳିଲା ନାହିଁ । ନିରସ୍ତ ହୋଇ ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁଟ୍‌କେସ ଖୋଲିଲେ । ପ୍ରଥମେ ରିଭଲ୍‌ଭର୍‌ଟିକୁ ଦେଖି ନିଜ ପକେଟରେ ରଖିଲେ । ତା'ପରେ ପାଇଲେ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି । ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଏହିପରି—

—ଅରୁଣ !

ତୁମେ ସେଠାକାର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷକରି ଶୀଘ୍ର ଆସିବ । ତୁମ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବା ପରେ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିବି । ଶିଖା ତୁମ ପାଇଁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛି ।

Sd/-Illegible.

ଶିଖା !

ତାହାହେଲେ ଅନ୍ଧକାରରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ଲୋଷ୍ଟ୍ର ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇଛି । ସେଥିଲାଗି ଅରୁଣକୁମାର ଶିଖାର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚମକି ଉଠିଥିଲେ । ଶିଖା କିଏ ? ଏ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ କିଏ ବା ଲେଖିଛନ୍ତି ? ଲେଖକର ନାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଲିଖିତ । ଶିଖା ସହିତ ତା'ର ବା ସମ୍ପର୍କ କଣ !

"ଅଦୃଶ୍ୟ ବନ୍ଧୁ"ର ଚିଠି ସହିତ ଏହି ଚିଠିର ଲେଖା ଠିକଠିକ ପରିମାଣରେ ମିଳିଯାଏ । ତେବେ କ'ଣ ଉଭୟ ପତ୍ର ଜଣେ ଲୋକର ହସ୍ତାକ୍ଷର ! ଅରୁଣ ବାବୁ କହୁଥିଲେ, ସମନାରାୟଣବାବୁଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଅଭୟ ବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଡକାଇଛନ୍ତି । ତେବେ କଣ ଅଭୟ ବାବୁ ଏହି ଚିଠିଖଣ୍ଡିକ ଲେଖିଛନ୍ତି ! "ଅଦୃଶ୍ୟ ବନ୍ଧୁ" ଓ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଯିଏ ପତ୍ର ଲେଖିଛନ୍ତି ଉଭୟେ ଏକବ୍ୟକ୍ତି ?

ଅଭୟ ବାବୁ ପ୍ରକୃତ କଲ୍‌ପ୍ରିଟ୍ !

ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରମାଣଯୋଗ୍ୟ ସୂତ୍ର ନପାଇ ସେ ଚାଲି ଆସିଲେ । ପକେଟ୍‌ରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ବାହାରକରି ଦରୱାନକୁ ଦେଇ କହିଲେ—ମୁଁ ଆସିଥିଲି ବୋଲି କେହି ଯେପରି କିଛି ନଜାଣେ ।

ନୋଟ୍ ଖଣ୍ଡିକ ନେଇ ଦରୱାନ ସଲାମ୍ କଲା ।

× × × ×

—ସଲାମ୍ ବାବୁ, ଦୋ ରୋଜ୍ ହୁଆ ହାମ୍ ଭୁଖା ହେଁ— ଏକ୍ ଚୌଅନି ଦ ଜିୟେ, ସାବ୍ !

ଗୋଟିଏ ଦୋକାନ ପାଖରେ ଅରୁଣକୁମାର ପାନ ନେଉଥିବା ସମୟରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ରାମ ସିଂ ପାଇଁ ପଇସା ମାଗିଲା ।

ଉଦାରତାରେ ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କର କାର୍ପଣ୍ୟତା ନଥିଲା—ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ସୁ'କି ବାହାର କରି ରାମ ସିଂ ହାତରେ ଦେଲେ ।

ରାମ ସିଂ ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ହୋଟେଲ ଭିତରେ ପଶି ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ କ'ଣ ନେଇ ଖାଇବାକୁ ବସିଲା—ଦୃଷ୍ଟି ତା'ର ଅରୁଣକୁମାର ଉପରେ ।

ପାନ ନେଇ ଅରୁଣକୁମାର ଚାଲିଲେ—ରାମ ସିଂ ଖାଦ୍ୟ-ଗୁଡ଼ିକ ହାତରେ ଧରି ପାଟିରେ ପକାଇ ପକାଇ ପଛେ ପଛେ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କେତେଦିନରୁ କ୍ଷୁଧିତ ଯେପରି ।

ବଡ଼ରାସ୍ତା ପାର ହୋଇ ଅରୁଣକୁମାର ଗୋଟିଏ ଗଳି ଭିତରେ ପଶିଲେ । ଜନ-ବାସ-ହୀନ ସେହି ଗଳିରାସ୍ତା—କେବଳ ଦୁଇପାଖରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭଙ୍ଗା କୁଟୀର ଓ ଦେବାଳୟ ଅଛି ।

ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଛି ରାମ ସିଂ ।

କେହି ପଛକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି ।

ଅବଶେଷରେ ଗଳିଟି ଯେଉଁଠି ଶେଷ ହୋଇଛି ସେହି-ଠାରେ ଅରୁଣକୁମାର ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ରାମ ସିଂ ମଧ୍ୟ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା ଟିକିଏ ଆଡୁଆଳରେ । ତା'ପରେ ଚାଲିଲେ ଅରୁଣ କୁମାର । ବଡ଼ରାସ୍ତା ସାମ୍ନାରେ ଦେଖାଗଲା—ସମ୍ମୁଖରେ ହୋଟେଲ 'ଦ-ରେନ୍‌ବୋ' । ସିଧା ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ ସେ ।

ରାମ ସିଂ ସୁଯୋଗ ବୁଝି ପୋଷାକଟାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ବଦଳାଇ ନେଇ ହୋଟେଲ୍ ଭିତରକୁ ଗଲା ।

—ବୟ୍, ଏକ୍ କପ୍ ଚା' ଲାଓ ।

ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ଚା' ଆଣି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଲା । ରାମ ସିଂ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ସୁ'କ ବାହାର କରି ତା' ହାତରେ ଦେଲା—ପିଲାଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ଚାହିଁଲା ରାମ ସିଂକୁ । ରାମ ସିଂ ଅତି ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ଯେଉଁ ବାବୁଟି ୨ଡିମାନ ଆସିଲେ ସେ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ?

ପିଲାଟି ଘରର ନମ୍ବର କହିଦେଲା ।

—ପାଖରେ ଖାଲିଘର ଅଛି ?

—ହଁ, ଗୋଟିଏ ଛୋଟଘର ଅଛି ।

ରାମ ସିଂ ଆଉକିଛି ନକହି ସିଧା ଆସି ମେନେଜରଙ୍କର ଅଫିସରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲା—ମେନେଜର ରାମ ସିଂର ପରିଚିତ ।

—ଆଜି ମୋ ହୋଟେଲ କପରି ମନେପଡ଼ିଲା ସିଂ ଜୀ :

ରାମ ସିଂ ସମସ୍ତ କହିସାରିବା ପରେ ମେନେଜର ଘରଟିକୁ ଠିକ୍ କରିଦେଲେ । ଘରଟି ମଧ୍ୟ ରାମ ସିଂର ପସନ୍ଦ ହେଲା । ସେ ଭିତରଆଡୁ ବନ୍ଦକରି ଘରେବସି କେତେକଣ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଘରର ଗୋଟିଏପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଗବାକ୍ଷ—ସେହି ଗବାକ୍ଷବାଟେ ପାଖଘରର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଏ, କିନ୍ତୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣାଯାଏ ନାହିଁ ।

ଉପାୟ କଣ ! ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ଅନୁମାନ କରିନେବାକୁ ହେବ ।

ଏହିସମୟରେ ଆଉଜଣେ ଆସି ଅରୁଣକୁମାରର ପାଖରେ ବସିଲା—କିଛିକ୍ଷଣପରେ ଜଣେ ଯୁବତୀ ମଧ୍ୟ ଆସି ଠିଆହେଲା—ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଶିଶି । ଶିଶିଟିକୁ ଦେଖାଇ କଣ ସେ ଏତେ କହିଯାଉଛି ।

ତା'ପରେ ସମସ୍ତେ ଆସିଲେ ବାହାରକୁ—ବୋଧହୁଏ ଭିନରର ସମୟ ହୋଇଯାଇଛି । ବନ୍ଧୁ ଆସି ରାମସିଂର ଦୁଆରେ ଧକ୍କା ଦେଲା—ରାମ ସିଂ ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ବନ୍ଧୁକୁ ଦେଖି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ସୁ'ଙ୍କ ବାହାରକରି ତା' ହାତରେ ଦେଲା । ବନ୍ଧୁଟି ଅତି ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲା—ସମସ୍ତେ ଖାଇବାକୁ ବସିଛନ୍ତି, ଏତକବେଳେ ଯାଇଁ ଘରଟା ତାଙ୍କର ଦେଖିଆସୁନାହିଁ ? ସେମାନେ ଭଦ୍ରଲୋକ ନୁହନ୍ତି ମୁଁ ଭଲକରି ଜାଣେ । ମୁଁ ବାହାରେ ଜଗିଛି—ତୁମେ ଯାଅ ତାଙ୍କ ଘର ଭିତରକୁ ।

ବନ୍ଧୁଟି ଏକପ୍ରକାର ଜୋରକରି ସେ ଘରକୁ ନେଇଗଲା । ବାହାରେ ନଜର ଥାଏ, ରାମ ସିଂ ଗଲା ଭିତରକୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲା—କିନ୍ତୁ କୌଣସିଟିରେ ହାତ ଦେଲାନାହିଁ । କାଳେ କେହି ସନ୍ଦେହ କରିବେ । ଦୃଷ୍ଟି-ପଡ଼ିଲା ସେହି ଦୁଇଆଉନ୍‌ସିଆ ଶିଶିଟି ଉପରେ । ଯାହା ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଚାଲିଥିଲା ଖୁବ୍ ତର୍କ । ଲୋଭ ସମ୍ବରଣ କରିନପାରି ସେ ଶିଶିଟିକୁ ପକେଟରେ ରଖିଲା । ବନ୍ଧୁକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ସେ ଆସି ବସିଲା ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ।

ଡିନର ଶେଷକରି ସେମାନେ ଫେରିଲେ । କିଛି ସମୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଅରୁଣକୁମାର ଚାଲିଗଲା—ପରେ ଆଉ ଜଣେ ଆସିଲା—ଏହିପରି ପ୍ରାୟ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକ ଆସିଲେ—

—କଣ ସବୁ ପରାମର୍ଶ ଚାଲିଲା ସେମାନଙ୍କର ।

ବସ୍ତୁ ଆସି ପୁନର୍ବାର ଦୁଆରେ ହାତ ମାରିଲା । ରାମ ସିଂକୁ କହିଲା—ଦେଖିଲ—ମୋ'କଥା ସତ କି ମିଛ ? ସେମାନେ ଚାଲିଲେକ ନୁହନ୍ତି………

ରାମ ସିଂ—ବସ୍ତୁ, ଗୋଟିଏ କାମ ତୁମକୁ ଦେବ । ଏଠାକୁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ବୋଲି ଜଣେ ଆସିବେ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ଶିଶିଟି ଆଉ ଏହି ଚିଠିଖଣ୍ଡିକ ଦେବ । ଅନ୍ୟ କାହାରି ହାତରେ ଯେପରି ନପଡ଼େ ।

ବସ୍ତୁ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା ।

ପିଲାଟିହାତରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା, ଶିଶି ଓ ଚିଠିଟିକୁ ଦେଇ ରାମ ସିଂ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ଆସନ୍ନ ବିପଦ ପାଇଁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାହେବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆସିଲେ ଅରୁଣକୁମାର । ତା'ପରେ ସମସ୍ତେ ବାହାରକୁ ଆସି ଖଣ୍ଡିଏ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ । ରାମ ସିଂ ଖୁବ୍ ସତର୍କତା ସହିତ ଲୁଚି ଲୁଚି ଆସି ଗାଡ଼ିର ପଛଆଡ଼େ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ଗାଡି କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ସେଥିପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନଥାଏ ରାମ ସିଂର—ସେ ଭାବୁଥାଏ, ଯେପରି ସେ ଏମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ ।

ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଫାଟକ ପାଖରେ ଗାଡ଼ିଟି ଆସି ଠିଆ-ହେଲା । ଗାଡ଼ିର ମନ୍ଥର ଗତି ଦେଖି ରାମ ସିଂ ଆଗରୁ ଓହ୍ଲାଇପଡ଼ି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରିଆ ସ୍ଥାନରେ ଲୁଚି ରହିଲା । ସେମାନେ ଭିତରକୁ ଯିବାପରେ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଲନ୍ ପାରହୋଇ ଏପରି ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ଆସି ଠିଆ ହେଲା ଯେଉଁଠାରେ ଥାଇ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିଷ୍କାର ଭାବେ ଦେଖି ପାରିବ ।

କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ତା'ର—କଣ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ପଡ଼ିବାରୁ ସେ ଖସି ପଡ଼ିଲା ଓ ସେହି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଘର ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପ୍ରାଣୀ ସଜାଗ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଓ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଜଳିଉଠିଲା ତିନୋଟି ଟର୍ଚ୍ଚ । ରାମ ସିଂ ନିଜକୁ ଆଉ ଗୋପନ ରଖିପାରିଲା ନାହିଁ—ଧରା ପଡ଼ିଲା ।

ରାମ ସିଂ ବନ୍ଦୀ—ବନ୍ଦୀକାରକ ତା'ର ଅଭୟକୁମାର, ଅରୁଣକୁମାର ଓ ଶିଖା । ଜବାନବନ୍ଦୀ ନିଆଗଲା—କିନ୍ତୁ ରାମ ସିଂ ନୀରବ । ନାନାଦି ଭୟ ଦେଖାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ରାମ ସିଂ ନୀରବ ରହି କେବଳ ବଧିରତାର ଅଭିନୟ କରୁଥାଏ । ପକେଟ୍ ପ୍ରଭୃତି ସର୍ଚ୍ଚ କରାଗଲା, ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହଜନକ କିଛି ବାହାରିଲା ନାହିଁ—କେବଳ ପୋଡ଼ା ବିଡ଼ି ଛଡ଼ା । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣକୁମାର କହିଲା—ମୁଁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନିପାରୁଛି, ଏହି ଲୋକଟିକୁ ମୁଁ ବାଟରେ ପଇସା ଦେଇଛି, ସେ ଆଜିକୁ ଦୁଇଦିନ ହେବ କିଛି ଖାଇନାହିଁ ବୋଲି କହିବାରୁ—ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବାର ନୁହେଁ ।

ଠିକ ହେଲା ତାହାକୁ ନେଇ ଭୟ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନାଗରାଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଆଯାଉ—ଯଦି ସେ ଗୁପ୍ତଚର ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରେ ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ନାଗରାଜା ପାଖରେ ଛାଡ଼ିଦିଆଯିବ—ନାଗରାଜା ତାହାର ବିଚାର କରିବେ ।

ନାଗରାଜା ?

ସେହି କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ମସୃଣ ସରୀସୃପ !

କି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ାକ !

ଯେଉଁ ଗାଡ଼ିରେ ସେମାନେ ଆସିଥିଲେ ଜଣେ ଲୋକ ରାମ ସିଂର ହାତ ଗୋଡ଼ ବାନ୍ଧି ସେହି ଗାଡ଼ିରେ ନେଇଗଲା— ନାଗରାଜଙ୍କ ପାଖକୁ ।

× × × ×

—ହଁ, ସେହି ନାଗରାଜା ! ଆପଣ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରନ୍ତି ଚାଇନଟାଉନରେ ଆସନ୍ତୁ, ମିଃ ବାହାଦୂର ! ସେମାନେ ହାଙ୍ଗ୍‌ ଫେରଲଙ୍ଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଗଲେଣି ।

—ଏହି ମୁଁ ବାହାରିଲି, ମିଃ ରାଏ !

—ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ । ରାମ ସିଂକୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆପଣ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ- ଅବଶ୍ୟ ଲଚ ଲଚ । ମୁଁ ଏଠାକାର ଟିକିଏ ହାଲଚାଲ ବୁଝେଁ ।

ରାମ ସିଂକୁ ଯେଉଁ ଗାଡ଼ିରେ ନିଆ ହୋଇଥିଲା ସେହି ଗାଡ଼ିର ପଛେ ପଛେ କିଛିଦୂର ଆସି ଗୋଟିଏ ଦୋକାନ ଭିତରେ ପଶି ରଞ୍ଜିତ ରାୟ କଇସ୍ତ ବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌ରେ ସବୁକଥା ଜଣାଇଲେ ।

ରାମ ସିଂ ସେଠାରେ ପହୁଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଗୋଟିଏ ଗଛ ଆଢୁଆଳରେ ଥାଇ ସମସ୍ତ ଦେଖୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ସୁବିଧା ଦେଖି ସେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଗବାକ୍ଷର ପଛପଟେ ଥାଇଁ ସବୁ କଥା ଶୁଣିପାରିଥିଲେ । ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନ କରି ପୁନର୍ବାର ନିଃଶବ୍ଦରେ ସେ ଫେରି ଆସିଲେ ଯଥାସ୍ଥାନକୁ ।

—ବସ ଅରୁଣ ! ଏଠାକାର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷକରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ହେବ । ରଞ୍ଜିତରାୟ ସି, ବି, ଜର୍ମପରି ଆମ ପଛରେ ଲାଗିଛି । ଯେଉଁ ଲୋକଟାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଧରି

ନାଗରାଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଗଲା, ସେ ଯେ ତାର ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଆପଣ ଆଜି ମେଦନାପୁର ଯିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ, ଯିବେ ନା କଣ ?

—ଯିବାର ତ ମୋର ନିହାତି ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଯାଇପାରୁଛି କୁଆଡ଼ୁ ? କାଲି କିନ୍ତୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

—ଶିଖା କଣ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବ ?

—ଶିଖାର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ଭାବୁଛି ତାକୁ ଟିକଏ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବି । ଏକପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଟିଏ ଚେୟାରରେ ବସି ସେଦିନର ଦୈନିକ ଖଣ୍ଡିକ ପଢ଼ୁଥାଏ । ଡ଼ିପ୍ ସ୍କାଇକଲର ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିକ ବେଶ ମେଚ୍ କରିଥାଏ ତାର ଗୌରବର୍ଣ୍ଣ ଦେହଲତାକୁ । ମୁହଁରେ ପାଉଡରର ଥିନ୍ କୋଟିଂ—ମୂଲ୍ୟବାନ ନେକଲେସ ଗଳାରେ—ହାତରେ ଦୁଇପଟି କଣ ସୁନାର ଚୁଡ଼ି—ଗୋଡ଼ରେ ସ୍ଲିପର । ଅପରୂପ ରୂପସୀର ସାଜସଜ୍ଜାରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଅପ୍‌ସରା ପରାଜିତ ନୁହେଁତ କଣ ?

ବକ୍ରଦୃଷ୍ଟିରେ ଚୁହିଁଲା ଥରେ ଶିଖା ଅରୁଣକୁମାରକୁ ।

ମୁଗ୍ଧ ଅରୁଣକୁମାର ।

ନିର୍ବାକ ମୂକ ମୃଣ୍ମୟ ପ୍ରତିମା !

ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚୁହିଁଲେ ଅଭୟ ବାବୁ ଶିଖାକୁ—ବୋଧହୁଏ ଏହି କଟାକ୍ଷପାତ ସେ ସହ୍ୟ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

—ଆସ ଅରୁଣ, ରାତି ଅନେକ ହୋଇଛି—ହୋଟେଲକୁ ଫେରିବା । ସମସ୍ତେ ବାହାରିଲେ ।

ଆଗେ ଆଗେ ଅଭୟ ବାବୁ ଓ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଶଶୀ, ଅରୁଣ କୁମାର ଚାଲୁଥାଏ ପାଖେ ପାଖେ । ମେନ୍ ଗେଟ୍ ଅତିକ୍ରମ କରି ସେମାନେ ସଦର ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଆସିଲେ । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଭାବୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବେ—କିନ୍ତୁ କ'ଣ ଭାବି ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବାହାରକରି ଛିଟିକଣୀ ଖୋଲି ଘର ଭିତରେ ପଶିଲେ । ସୁଇଚ୍ ଦେବାକୁ ସାହସ ହେଉନଥାଏ—ହୁଏତ ସେମାନେ ଲାଇଟ୍ ଜଳିବା ଦେଖି ଫେରିଆସି ପାରନ୍ତି । ପକେଟରୁ ସରୁ ପେନ୍‌ସିଲ ଟର୍ଚ୍ଚ ବାହାର କରି ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବାହାରେ ଖଟ୍ କରି ଗୋଟାଏ ଶବ୍ଦ ହେଲା—ସେହି ଘରର ଦ୍ୱାରଟା ଖୋଲିଗଲା ହଠାତ୍—ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟାଏ ଭାରି ଜିନିଷ ଆସି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଲା । ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କର ଘୁରିଗଲା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ—ଆଖି ଆଗରେ ଶତ ଶତ ସର୍ଷପପୁଷ୍ପ ଫୁଟି ଉଠିଲା ଯେପରି—ସେ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ ତଳେ ।

—ହେ ଗାଡ଼ି—ରୋକ୍ ଦୋ'............

ଅତି ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ଯାଉଥିଲା ଖଣ୍ଡିଏ ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି । ସନ୍ଦେହ କରି ବିଜୟ ବାବୁ ତାକୁ ଅଟକାଇଲେ । ତା'ପରେ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ବନ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ରାମ ସିଂ ପଡ଼ିଛି—ଗାଡ଼ିରେ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । ସେ ଅତି ଶୀଘ୍ର ତାର ହସ୍ତପଦର ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଦେଲେ । ରାମ ସିଂ ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲା—କୃତଜ୍ଞତାରେ ଅବନତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ସେ ।

କିନ୍ତୁ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆସିଥିଲା ସେ ଗଲା କେଉଁଆଡ଼େ ? ଗାଡ଼ିବାଲା କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ନାହିଁ—ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବରଟିକୁ ଟିପିନେଇ ସେ ରାମ ସିଂ ସହିତ ଆସିଲେ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ।

ପୁଲିସର ସାଙ୍କେତିକ ଶବ୍ଦ ଦେଲେ ବିଜୟ ବାବୁ— କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ—ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ କାହାନ୍ତି ? ସେ କ'ଣ ଶତ୍ରୁ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ ! ନା, ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଇଛନ୍ତି ସେ । କିଛି ଠିକ୍ କରି ନପାରି ସେ ରାମ ସିଂକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ଥାନାକୁ ଚାଲି ଆସିଲେ ।

ବିଚାରା ରାମ ସିଂ !

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଆକୁଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

କିଛି ଦୂର ଆସିବା ପରେ ସେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ରକ୍ତର ଦାଗ ଦେଖି ପାରିଲା—ତା'ପରେ ମଟର ଟାୟାର ଚିହ୍ନ ।

ତେବେ କଣ—ତେବେ କଣ ଶତ୍ରୁ ମାନେ ତାଙ୍କ ମାଥ...

ଅସମ୍ଭବ—by no means.

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କର ଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରାମ ସିଂର ଅଗାଧ ବିଶ୍ୱାସ । କିନ୍ତୁ, ଏ ରକ୍ତ କାହାର ! ଚକର ଦାଗ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଯାଇ ଯାଇ ସେ ଦେଖି ପାରିଲା । B. P. କମ୍ପାନୀ ପାଖରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଠିଆ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଟ୍ୟାକ୍ସିଟିର ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତାର ସାହସ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଆଃ—ଯଦି ବିଜୟ ବାବୁ ଥାନ୍ତେ !

ହଠାତ୍ ତା'ର ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟାଏ ବୁଦ୍ଧି ଖେଳି ଗଲା । ବୋଧହୁଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଖଣ୍ଡିକ ତେଲ ନେବାପାଇଁ ଏଠାରେ ଛିଡ଼ା

ହୋଇଛି । ସେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ଦୋମହଲାର ପଛପଟେ ଅସି ମେନେଜରଙ୍କର ଅଫିସରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ନିଜର ସନ୍ଦେହ ହେବା କଥାଟା ମେନେଜରଙ୍କୁ ଜଣାଇବାରୁ ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ରାଜି ହେଲେ—ବିଶେଷତଃ ସେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କୁ ଭଲକରି ଜାଣନ୍ତି ।

ତେଲ ନେଇସାରିବା ପରେ ଜଣେ ଲୋକ ପେଟ୍ରୋଲର ବିଲ୍ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିବା ସମୟରେ ମେନେଜର ତାଙ୍କୁ କହିଲେ—ଆପଣ ଟିକିଏ ବସନ୍ତୁ, ମୁଁ କ୍ୟାସ୍‌ମେମୋ ବୁକ୍‌ଟା ଆଣେ ।

ଲୋକଟି ଖଣ୍ଡିଏ ଚେୟାରରେ ବସିଲା । ମେନେଜର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ସହିତ ଆସି ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ—ରାମ ସିଂ ପୂର୍ବରୁ ଅସିଯାଇଥାଏ । ମେନେଜର ତାହାକୁ କିଛି ନକହି ଟ୍ୟାକ୍‌ସିର ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ଦେଲେ ଓ ନିଜର କର୍ମଚାରୀ ରାମ ସିଂ ସାହାଯ୍ୟରେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କ ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଶରୀର ବାହାରକୁ କାଢ଼ିଆଣିଲେ । ଇତ୍ୟବସରେ ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଖଣ୍ଡିକ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିସ୍ମିତ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ତମ୍ଭିତ କରି ଜଲ୍‌ଦି ବେଗରେ ଛୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଫୋନ୍‌କରି ରାମ ସିଂ ପୁଲିସ କମିସନର ଓ ପୁଲିସ ଡ଼ାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡ଼ାକିଲା—ବିଜୟ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଅସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ମେନେଜରଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ପୁଲିସ କମିସନର ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କୁ ନେଇ ସଦଳବଳ ସହ ପୁଲିସ ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ପରେ ଜଣାଗଲା ଯେଉଁ ଲୋକ ପେଟ୍ରୋଲର ବିଲ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାକୁ ଅସିଥିଲା, ତାର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ ।

ପୋଲିସ୍ ହସପିଟାଲ ।

ଡ଼କ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରି ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ବେଣ୍ଡେଜ୍ କରି ଦେଲେ । ତା'ପରେ ଦିଆଗଲା ଇନ୍‌ଜେକ୍‌ସନ୍ । ଆଉନ୍‌ସେ ବ୍ରାଣ୍ଡି ସାମାନ୍ୟ ଜଳ ସହିତ ମିଶାଇ ଡ଼କ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ରୋଗୀକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ପ୍ରାୟ ରାତି ୬ଟା ବେଳେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଫେରି ଆସିଲା—କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ବଳତା ଯୋଗୁଁ ସେ କିଛି କହିପାରୁନଥାନ୍ତି । ସମ୍ମୁଖରେ ପୋଲିସ କମିଶନରଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ହାତ ଉଠାଇଲେ ଅଭିବାଦନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମାତ୍ର ଦୁର୍ବଳତା ହେତୁ ହାତ ମଧ୍ୟ ଉଠିଲା ନାହିଁ ।

ପୁଲିସ କମିଶନର ବାରଣ କଲେ ତାଙ୍କୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାପାଇଁ—କିଛିକ୍ଷଣପରେ ସେ ପୁନର୍ବାର ଆଖି ବୁଜିଲେ ।

ଡାକ୍ତର ଚୌଧୁରୀ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲେ ଆଉ କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ, ସାର୍—ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଟିକିଏ ଶୁଅନ୍ତୁ—ଯାଆନ୍ତୁ ଆପଣମାନେ କାଲି ସକାଳେ ଆସିବେ ।

ସମସ୍ତେ ଫେରି ଆସିଲେ—ଡକ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ସାରା ରାତି ଅନିଦ୍ରା ରହି ରଞ୍ଜିତ ବାବୁଙ୍କ ନାଡ଼ୀ ମଧ୍ୟ ଘନ ଘନ ପରୀକ୍ଷା କରୁଥାନ୍ତି ।

ଅତି ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ରାମ ସିଂ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା—ଦେଖିଲା ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ରାମ ସିଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ, ଅରୁଣକୁମାରଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ଛାଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘଟଣା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ।

ରାମ ସିଂ, ତୁମେ ଦୁଇଥର ମୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷାକଲ ।

ଦୁଇ ଯୋଡ଼ା ଚକ୍ଷୁ ଅଶ୍ରୁରେ ଛଳ ଛଳ ।

କୃତଜ୍ଞତାର ଅଶ୍ରୁ—ହେ କୃତଜ୍ଞ ।

ସୌଜନ୍ୟତାର ଅଶ୍ରୁ—ଯେ ଦେଖାଇଛି ସୌଜନ୍ୟତା !

ଶ୍ରୀରାମ ଓ ସୌମିତ୍ରୀ ।

ହୋଟେଲ୍ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ'ର ବନ୍ଧୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା—

ରାମ ସିଂ ସସ୍ନେହରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲା ତାକୁ । ଦ୍ରେଶ୍ ବାବୁ ଜିନିଷଟି ମୋ ପାଖରେ ରଖି ତୁମ୍ଭେ ଏଇଅଛେ । କାଲି ତାଙ୍କର ଭାର ଖୋଜାଖୋଜି ଲାଗିଥିଲା— ମୁଁ ରାତିଯାକ ଶୋଇ ପାରିନାହିଁ । ନିଅ ତୁମର ଜିନିଷ ।

ପିଲଟି ଶିଶିଟିକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ରାମ ସିଂ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ସୁ'କ ବାହାର କରି ତା'ହାତରେ ଦେଲା ।

ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରୁଛନ୍ତି, ବନ୍ଧୁ ।

ସେମାନେ ? କାଲି ରାତିରୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ଦେଖା-ନାହିଁ । ଯଦି ଆସିଥାନ୍ତେ ମୁଁ ସବୁ ଆଗେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୃବୁକ୍‌ରେ ଲାଲ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ମେନେଜରଙ୍କର ଗୃବୁକ୍‌ଟାକୁ ମୁଁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲି, ଜାଣ । ମୁଁ ଜାଣେ ସେମାନେ ଭଦ୍ରଲୋକ ନୁହନ୍ତି । ତୁମକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଯେଉଁ କଷ୍ଟରେ ବାହାର କରିଛି ସେ କଥା ମୋ' ମନ ଜାଣେ । ହଉ, ମୁଁ ଆସୁଛି । ସେମାନେ ଯଦି କେବେ ଆସନ୍ତି ମୁଁ ଖବର ଦେବ ।

ବନ୍ଧୁର ଏହା ସାହସ ନା, ଦୁଃସାହସ !

ଉଭୟେ ଅବାକ୍ ।

କମିଶନର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣି ସେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଓ ରାମ ସିଂଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ସାହସ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ।

କ୍ରୀଂ—କ୍ରୀଂ—କ୍ରୀଂ-

ଟେଲିଫୋନ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ।

Hallo. Ranjit speaking !

କିଏ, ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ନା !

Yes, Mr. Bohidar. ପରିଚୟ ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୂମିକା ନକରି ପ୍ରକୃତ ଘଟଣାଟି ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତୁ ।

—ଗୋଟାଏ ମୃତଦେହ ମୁଁ ଆବିଷ୍କାର କରିଛି—ଆପଣ ଆସିଲେ ସନାକ୍ତ କରିବେ । ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ ।

—ଅଚ୍ଛା, ଆପଣ ଥାନାରେ ଥାଆନ୍ତୁ—ମୁଁ ଆସୁଅଛି ।

ରାମ ସିଂଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ରଂଜିତ ବାବୁ ବାହାରିଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଆସି ସେ ଦେଖାକଲେ ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ । ବିଜୟ ବାବୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ ଯେଉଁଠାରେ ବନ୍ଦୀ ଥିଲେ—ସେହି ନାଗରାଜା ପ୍ରାସାଦକୁ ।

ମୃତ ଦେହଟିକୁ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେନାହିଁ । ମୃତର ପକେଟ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ପାଇଲେ । ଚିଠିଟିରେ ଲେଖାଥିଲା—

—ଆପଣ ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ନେଇ ଆଜି ରାତିରେ ମୋ ସହିତ ଦେଖା କରିବେ, ମୋହନବାବୁ । ମୁଁ ହୋଟେଲ୍ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ'ରେ ଥିବି—ଅଭୟ ।

ବିସ୍ମୟ ପରେ ବିସ୍ମୟ ।

ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟି ତାହାହେଲେ ମୋହନ ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ତାହା ବାହାରକୁ ଗଲା କିପରି ? ମୋହନ ବାବୁ କଣ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାଆସିବା କରନ୍ତି ?

ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଖେଳିଗଲା । ଲାସକୁ ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ ପାଇଁ ପଠାଇଦେଇ ସେ ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଲେ । ଥାନାରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ ଯେ ସେ କେଡ଼େବଡ଼ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି । ରାମନାରାୟଣ ବାବୁ ନେକ୍‌ଲେସଟିକୁ ଆମେରିକାରୁ ମଗାଇଥିଲେ । ସେ ନିଜେ ଯାଇଥିଲେ ନା, କୋମ୍ପାନୀ ସେଠାରୁ ପଠାଇଥିଲା । ଯଦି ସେ ନିଜେ ଯାଇଥିଲେ, ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଯାଇଥିଲେ କି ନାହିଁ—କିମ୍ବା ନେକ୍‌ଲେସ ବିଷୟ ସେ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ଏ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ଆଗେ ତାଙ୍କର କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ଅବଶ୍ୟ ସୁଚିତା ଦେବୀ ଥିଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ଖବର ସେ ପାଇଥାନ୍ତେ । ସେତ ମୃତା—କେଉଁଠାରୁ ଓ କାହାପାଖରୁ ସେ ଏ ଖବର ଗୁଡ଼ିକ ପାଇବେ । ଠିକ୍ କଲେ ସେ ଥରେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିବେ, ମାତ୍ର ଅରୁଣ ବାବୁ ଯେ ପ୍ରକୃତ କଥା କହିବେ ଏହା କାହିଁକି ତାଙ୍କର ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଯାହାହେଉ ସେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାକରିବା ପାଇଁ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ।

ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଦରୱାନଟି ସଲାମ କରି ତାଙ୍କୁ ବସିବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

—ଅରୁଣ ବାବୁ କାହାନ୍ତି ?

—ସେ ସକାଳୁ ଅଭୟ ବାବୁ ଓ ଶିଖାଦିଦିଙ୍କ ସହିତ ବାହାରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଆଚ୍ଛା ଦରୱାନ, ଜମିଦାର ବାବୁଙ୍କର ଆଉ କିଏ ଅଛି ଜାଣ ?

ନା, ହଜୁର—ଜମିଦାର ବାବୁଙ୍କର ଆଉ କେହି ନିଜର ଲୋକ ନାହାନ୍ତି । ମୋହନ ବାବୁ ବୋଲି ଜଣେ କେବଳ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କର ଅଛନ୍ତି, ସେ ଏଠାକୁ କେବେ କେବେ ଆସନ୍ତି । ଅଭୟ ବାବୁ ତ ବରାବର ଏହିଠାରେ ଥାନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କେତେକ କଥାବାର୍ତ୍ତାପରେ ସେ ଥାନାକୁ ଫେରିଲେ—ଦେଖିଲେ ଅରୁଣ ବାବୁ ତାଙ୍କର ଅପେକ୍ଷାରେ ବସିଛନ୍ତି ।

ଆପଣ କେତେବେଳେ ଆସିଲେ ?

ଘଣ୍ଟାଏ ହେବ ଆପଣଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଛି, ମିଃ ରାୟ ! ଆପଣ ଏ'କଣ କଲେ ! ରମାନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ମୁଁ ପଇସାଟିଏ ହେଲେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ପାରିବି ନାହିଁ, ଏହିପରି ଗୋଟାଏ ଆଦେଶ ଆପଣ କୋର୍ଟରୁ କରାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଅଥଚ ମୁଁ ତାଙ୍କର ସେକ୍ରେଟାରୀ, ମୋତେ ଅନ୍ତତଃ କିଛି ପଚାରିବାର ଥିଲା ।

ଅରୁଣ କୁମାରର ଅଭିମାନ କ୍ଷୁବ୍ଧ ମୁହଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ।

ସେକ୍ରେଟେରୀ ହେଲେଯେ ଆପଣ, ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହେବେ ଏହାତ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର-ତ' କୌଣସି କ୍ଷତି ନାହିଁ ସେଥିରେ । ଆପଣ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଥିବେ—ଆପଣଙ୍କର ମାସିକ ଯାହା ପ୍ରାପ୍ୟ ତାହା ମଧ୍ୟ ପାଇବେ, ଏଥିରେ ଦୁଃଖିତ ହେବାର କଣ ଅଛି ?

—କିନ୍ତୁ ଆପଣ କହୁଥିଲେ ଶିଖା ବୋଲି ତାଙ୍କର କିଏ ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟା ଅଛନ୍ତି ?

—ହଁ, ଅଛନ୍ତି । ତେବେ କାହିଁକି ଯେ ସେ ଆସି ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଦାବୀ ନକରୁଛନ୍ତି ଏହାହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ।

ନା, ନା,—ସେ କାଲି ରାତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି—ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଆତ୍ମୀୟା ହୁଅନ୍ତି, ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟା ଭଗ୍ନୀ—ସେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ଅଭୟ ବାବୁ ଓ ତାଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ମୁଁ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଆସିପାରେ, ଅବଶ୍ୟ ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ଆଉ ଆପତ୍ତି ନଥିଲେ—

—ନା, ଆପତ୍ତି କଣ—

ଏ,ଯେ ସ୍ୱପ୍ନାତୀତ ସୁଯୋଗ !

ଚକୋରର ବାରିଦ ଲାଭ ।

କିଏ ଛାଡ଼େ—

କିଏ ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରେ ଏ ମାହେନ୍ଦ୍ର ସୁଯୋଗଟିକୁ ।

ମାତ୍ର ଅଧୀରତା ଦେଖାଇଲେ ନାହିଁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ—ହୁଏତ' ସେ ଧୂର୍ତ୍ତ ଅରୁଣକୁମାର ପାଖରେ ଧରା ପଡ଼ିଯାଇପାରନ୍ତି । ଅରୁଣ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ଧନ୍ୟ ଭଗବାନ ।

ଆଜି ଯଦି ସେମାନେ ଆସନ୍ତି ତାହାହେଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ନିଶ୍ଚୟ ଗୋଟାଏ କିଛି ଆବିଷ୍କାର କରିବେ—ନିଶ୍ଚୟ—ନିଶ୍ଚୟ ଆଜିରେ ସେ କିଛି ସୂତ୍ର ଆବିଷ୍କାର କରିବେ, ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଈଶ୍ୱର, ସହାୟ ହୁଅ ତୁମ୍ଭେ !

ହେ ପାପ ପୁଣ୍ୟର ସାକ୍ଷୀ—ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ଦେବ !

ଥରେ ଚକ୍ଷୁ ଖୋଲ !

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେଦିନ ଶିଖାର କଥା କହି ସେ ତାହାହେଲେ କୌଣସି ଭୁଲ କରି ନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ନାହିଁ ତାଙ୍କର—ଆଜି ସେ ବିଜୟୀ ।

ଅପରାଧୀ ଯେତେ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ କରୁନା କାହିଁକି ନିଶ୍ଚୟ ତାର ତ୍ରୁଟି କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ । ଶିଖାର ନାମଶୁଣି ଯେଉଁ ଅରୁଣ କୁମାର ସେଦିନ ଭୟ ଓ ଉତ୍କଣ୍ଠାରେ ଉଠି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଶ୍ୱାସେ ବାହାରି ଗଲା ସେ ନିଜେ ନିଜେ ଆସି ଆଜି କପଟି ଶିଖାକୁ ୰ ଜମିଦାର ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟା ଭଗ୍ନୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରାଇବାକୁ ବସିଛି ।

ଭଗ୍ନୀ ।

ବର୍ତ୍ତି ଶିଖା ୰ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଭଗ୍ନୀ !

ହାଃ—ହାଃ—ହାଃ—

ପ୍ରେତପରି ହସି ଉଠିଲେ ସେ ।

ଜାଲିୟାତ—A great rouge ଏହି ଅରୁଣ କୁମାର । ନନୁ କେତେଦିନ ଫାଙ୍କିଦେବ ସେ ରଞ୍ଜିତ ରାୟଙ୍କୁ । ଯଥେଷ୍ଟ

ପ୍ରମାଣ ସେ ସଂଗ୍ରହ କରି ସାରିଛନ୍ତି—କେବଳ ବାକି ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟା—ତା'ପରେ ସେହି ମୃହୂର୍ତ୍ତି—ଲୌହ ବଳୟ ହେବ ଯାର ଅଙ୍ଗର ଭୂଷଣ !

ଶିଖା—ବହ୍ନି ଶିଖା, ନାସ୍ତି ତୁଟହେଁ ନାଗିମା !

ଗୋଟାଏ ବିଷଧର ସର୍ପିଣୀ ।

ବିଷଦାନ୍ତ ତା'ର ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ହେବ । ଅଭିସ୍ତ ବାବୁଙ୍କର ପ୍ରତି ଶିରାପ୍ରଶିରାରେ ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ inject କରିବାକୁ ହେବ ।

ପାଜି—ଧଣ୍ଡବାଜ !

ଉତ୍ତେଜନାରେ ସର୍ବାଙ୍ଗ ଥରି ଉଠିଲା ତାଙ୍କର । ରାସ୍କେଲ ଗୁଡାକୁଁ ଉଚିତମତ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ହେବ—ସମାଜର କାର୍ବୋନ-କଲ୍‌କୁ ସମୂଳେ ନାଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଭୃତ୍ୟ ଆଣି ଚା' ଦେଇଗଲା । ଉତ୍ତେଜନା ବଶତଃ ଚକ୍ ଚକ୍ କରି ସେତକ ଶେଷ କରି ଦେଲେ ପଲକ ମାତ୍ରକେ । ତା'ପରେ କିଛିକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ାକ ଏପଟ ସେପଟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଦରଖାସ୍ତ କଟିଂ ବାହାର କରି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେ ।

ଆହାର ନିଦ୍ରା ନାହିଁ ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଆଇନ ଅବଜ୍ଞା କରି ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ସେମାନେ ଆଜି ଗୋଟାଏ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଇଛନ୍ତି ।

ସ୍ନାନାଦି ଶେଷକରି ସେ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ । ତା'ପରେ ରାମ ସିଂକୁ ଡକାଇ ଅଫିସରୁମ୍‌ରେ ଆଉ ଦୁଇ ତିନୋଟା ଚେୟାର ସଜାଇଲେ—ଦରଖାସ୍ତ କାଗଜପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଆଲ-ମାରିରେ ରଖି ଦେଇ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପେଡ୍ ସାମନାରେ

ରଖିଲେ । ସ୍କ୍ରିନ୍‌ର ବାହାରେ ଓ ସାମନା ଅଟେଡ଼ ରାମ ସିଂ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ ଆର୍ମଡ୍‌ ହୋଇ ପହରା ଦେବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଗଲା—ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟସାଥି ରିଭଲ୍‌ଭର୍‌ଟିକୁ ଲୋଡ୍‌ କରି ନିଜ ପକେଟରେ ରଖିଲେ ।

ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କ କଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ କାହିଁକି ବୃଥା କଷ୍ଟ ଦେବେ, ବିଶେଷତଃ ସେ ଯାହା ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏତକ ଯଥେଷ୍ଟ, ଏହା ଭାବି ସେ ଆଉ ସେ ଆଡ଼ କୌଣସି ଖବର ଦେଲେ ନାହିଁ ।

କାହିଁକି କେଜାଣି ତାଙ୍କର ମନ କହୁଥିଲା ଆଜି ସେ ଯେପରି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବେ—ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ନ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା କୌଣସି ନା କୌଣସି ସୂତ୍ର ବାହାର କରିବେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବେ ସେ ଅଦୂର ଭବିଷ୍ୟତରେ ।

ଆଜି ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା—

May God bless him.

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସୁଛି ।

ମହାନଗରୀ ଆଲୋକ ମାଳାରେ ବିଭୂଷିତା—ଆଲୋକସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକ ଏକଚକ୍ଷୁ କାକପରି ଚାହିଁଛନ୍ତି ଏକଲୟରେ ।

ଦୋକାନପସରେ ଭିଡ଼ ଲାଗିରହିଛି— କ୍ରେତା ଦଳ କେତେ ତର୍କ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଦୋକାନୀ ସହିତ ।

ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ସଜାଗ ରହିଛନ୍ତି ସବୁବେଳେ—ଟିକିଏ କିଛି ଶବ୍ଦ ହେଲେ ସେ ଉଦ୍‌ଗ୍ରୀବ ହୋଇ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ବାହାରକୁ । ରାମ ସିଂ ଓ ସେହି କନେଷ୍ଟବଲଟି ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

ଖଣ୍ଡିଏ କାର୍ ଆସି ଠିଆହେଲା—ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବସିଲେ । ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆସି ସ୍କ୍ରିନ୍‌ବାଟେ ମୁହଁ ଗଳାଇ କହିଲେ—May we come in !

—Yes, please—

ପ୍ରଥମେ ଅଭୟ ବାବୁ ଓ ପଛେ ପଛେ ଯଥାକ୍ରମେ ଅରୁଣ-କୁମାର ଓ ଶିଖା ପ୍ରବେଶ କରି ଆସନ ଗ୍ରହଣ କଲେ ।

ନିସ୍ତବ୍ଧ କକ୍ଷ—କାହାରି ମୁଖରେ ଭାଷା ନାହିଁ—ସମସ୍ତେ ନିର୍ବାକ ।

ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭଗ୍ନକଲା ଅରୁଣକୁମାର ।

—ଏହାଙ୍କର ନାମ ଶିଖା—ଜମିଦାର ୰ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଆତ୍ମୀୟା—

ଶିଖା ଯୁଗ୍ମକର ଏକତ୍ରିତ କରି ନମସ୍କାର କଲା ।

ପ୍ରତି ନମସ୍କାର କଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ।

ରଞ୍ଜିତ—ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ କପରି ସମ୍ପର୍କ ?

ଶିଖା—ମୁଁ ତାଙ୍କର ଭଉଣୀ ହୁଏ ।

ରଞ୍ଜିତ—ଆପଣ କେବେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଆପଣଙ୍କର ଭାଇ ଓ ଭାଉଜ ମୃତ ?

ଶିଖା—ଦୁଇଦିନ ହେବ ଶୁଣିଛି । ଅରୁଣ ବାବୁ ମୋତେ ଚିଠିରେ ସବୁ କଥା ଜଣାଇଥିଲେ ।

ରଞ୍ଜିତ—ଆପଣ କେଉଁଠି ଥିଲେ ?

ଶିଖା—ମୁଁ ମୋର ମାଉସୀଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲି ।

ରଞ୍ଜିତ—ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର କେତେ-ଦିନର ପରିଚୟ ?

ଶିଖା—କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ସମୟରୁ ତାଙ୍କ ସହିତ
ମୋର ପରିଚୟ ।

ଧରଣୀ ଦ୍ୱିଧା ହୁଅ !

କପଟର ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଉଛ ତୁମେ ଏହି ନିରଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟାବାଦିନୀକୁ ।

ସର୍ବଂସହା ବୋଲି କଣ ତୁମେ ସହ୍ୟ କରିବ ସଂସାରର ଯାବତୀୟ ଆବର୍ଜନା !

ହେ ଧୂର୍ଜଟି ।

ପିନାକ ତୁମର ସୁପ୍ତ ନା ଜାଗ୍ରତ !

କେତେ ଦିନବା' ସେ ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ।

—ଆପଣ ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଭଗ୍ନୀ, ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିଇ ପାରିବେ ?

—ନିଶ୍ଚୟ, ମୁଁ ତାର ପ୍ରମାଣ ଦେବି—ସଗର୍ବେ କହି ଉଠିଲେ ଅଭୟ ବାବୁ ।

ଅଦ୍ଭୁତ !

ପ୍ରକୃତରେ ଅଦ୍ଭୁତ !

ଏ'ଯେ ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର ।

କ୍ଷଣିକପାଇଁ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ଚପରାସି ସେତିକିବେଳେ ଟ୍ରେ-ରେ ୪ଟା ସରବତ ଗ୍ଲାସ ଆଣି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦେଲା । ଚପରାସିଟିର ଆସିବାର ବିଳମ୍ବ ହୋଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟମନସ୍କତା ଧରା ପଡ଼ିଯାଇଥାନ୍ତା । ସମସ୍ତେ ପାନ କଲେ ।

ସୁଗନ୍ଧ ପାନୀୟ ।

ଚମତ୍କାର ଟେଷ୍ଟ ।

ଘରହାଯାକ ଗୋଲପି ବାସନାରେ ମହକୁଛ···A nice cold drink !

ତାହାହେଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆସୁଛୁ—

ପାନାନ୍ତେ ଅଭୟ ବାବୁ ସିଗାରେଟ୍‌ର ଧୂଆଁ ରିଂ କରୁ କରୁ କହିଲେ ।

—ହଁ, ଆପଣମାନେ ଆସନ୍ତୁ । ମୁଁ କୋର୍ଟକୁ ସବୁ କଥା ଜଣାଇବ । ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ପାଇଲେ Court ନିଶ୍ଚୟ ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀଙ୍କୁ ଦେବେ, ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ—

ନମସ୍କାର ଓ ପ୍ରତିନମସ୍କାର ପରେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲେ ।

ବାହାରେ ପ୍ୟାକେଡ୍‌ କାରଟି ବଦାୟ ବଂଶୀ ବଜାଇ ଚାଲିଲା ଜଲ୍‌କାବେଗରେ ।

ରାମ ସିଂ ଓ କନେଷ୍ଟବଲ ଅନ୍ତରାଳରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କ୍ୟାମେରା ଆଣି ସରବତ ଗ୍ଲାସରୁ ଫିଙ୍ଗର ପ୍ରିଣ୍ଟ ଉଠାଇ ନିଆଗଲା । ଆଗରୁ ଚଷାଣଉପରେ ଥିନ୍‌ଟକପାଉଡ଼ର ଦିଆହୋଇଥିଲା । ଯୋଗିର ପ୍ରିଣ୍ଟ ଉଠାଇବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେଲାନାହିଁ ।

ପ୍ରାୟ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପରେ ସେ ପ୍ରିଣ୍ଟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଲେ । ଫିଙ୍ଗରପ୍ରିଣ୍ଟର ରେକର୍ଡ ବାହାରକରି ସେ ପ୍ରିଣ୍ଟ ସହିତ ମିଳାଇ-ବାକୁ ଲାଗିଲେ ମୁଖ ତାଙ୍କର ଉଜ୍ଜଳ ହୋଇଉଠିଲା ।

ଅଭୟ ବାବୁ ! ଅଭୟ ବାବୁ ତାହାହେଲେ ଫେରାରି ଆସାମୀ ! ଅଭୟକୁମାର ତାଙ୍କ ଛଦ୍ମନାମ ! ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଅବିନାଶ ଚନ୍ଦ୍ର !

ସେ୍ବର ଅଫିମ ରପ୍ତାନୀ ଅପରାଧରେ ୭ବର୍ଷ ପାଇଁ ଶ୍ରୀ-ଘରର ଆଦେଶ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ୩ବର୍ଷ ପରେ କୌଣସି ଏକ ସୁଯୋଗ ଲାଭକରି ସେ ଜେଲରୁ ଖସି ପଳାଇ ଆସିଛନ୍ତି !

The ring leader of the party.

କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସୂତ୍ର ସେ ଆବିଷ୍କାର କଲେ:—

୧ । ପ୍ରଥମେ ଦସ୍ୟୁ ତାଙ୍କୁ ଭୟ ଦେଖାଇ ଯେଉଁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲା ତାହା ଅଭୟ ବାବୁଙ୍କର । କାରଣ ପୁଲିସ ରେକର୍ଡରେ ତାଙ୍କର ହସ୍ତଲିପି ବିଦ୍ୟମାନ ।

୨ । ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରଦିନ ସେ ଯେଉଁ ଭଙ୍ଗା ଗ୍ଲାସଟି ପାଇଥିଲେ, ସେହି ଗ୍ଲାସରେ ପ୍ରିଣ୍ଟ ଓ ପଳାତକ ଦସ୍ୟୁ ଅବିନାଶଚନ୍ଦ୍ରର ହସ୍ତରେଖା ଏକ । ତାହାହେଲେ, ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଅଭୟକୁମାର alias ଅବିନାଶଚନ୍ଦ୍ର ହତ୍ୟାକରିଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁଗରଳ ପାନ କରାଇ ।

୩ । ଜମିଦାର ପତ୍ନୀ ସୁଚରିତା ଦେବୀଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଗ୍ଲାସରେ ବିଷାକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ପାନକରିବାକୁ ଦିଆହୋଇଥିଲା, ସେଥିରେ ଦେଖାଯାଏ ଶିଖାର ହସ୍ତରେଖା । ହଁ, ଶିଖା ନିଶ୍ଚୟ ହତ୍ୟା କରିଛି ସୁଚରିତାଦେବୀଙ୍କୁ ବିଷପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା । ବିଷ ଶିଶିଟି ମଧ୍ୟ ପୁଲିସ ହେପାଜତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛି ।

୪ । ଯେଉଁ ପିସ୍ତଲଟି ଅରୁଣକୁମାରର ସୁଟ୍‌କେଶରୁ ସେ ପାଇଛନ୍ତି ତାହା ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଇସେନ୍‌ସ କରାଇ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ? ଏହି ମାରାତ୍ମକ ଅସ୍ତ୍ରଟି ବେ-ଆଇନୀ ଭାବେ ରଖିବା ଅପରାଧଜନକ ନୁହେଁତ କଣ ?

୫ । ଶିଖା ସେଦିନ ଦୁଇହାତରେ ଦୁଇଟା ପିସ୍ତଲ ଧରି ତାଙ୍କୁ ଭୟ ଦେଖାଉଥିଲା ସେ ବନ୍ଦୀଥିବାବସ୍ଥାରେ । ଅଜି ସେ ଯେଉଁ ସ୍ଲିପର ପିନ୍ଧି ଆସିଥିଲା, ସେଦିନ ମଧ୍ୟ ଗୋଡ଼ରେ ପିନ୍ଧିଥିଲା ସେହି ସ୍ଲିପର ଯୋଡ଼ାକ !

୬ । ଅରୁଣକୁମାରର ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ କିଛି ସଂଗ୍ରହ କରିହୋଇନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୃତ ଜମିଦାର-ବାବୁଙ୍କର 'ଅତ୍ମୀୟ ଶିଖା' ଏହା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସେ ଚମକି ଉଠିଥିଲେ ଓ ଶିଖା ଯେ ରମନାରାୟଣବାବୁଙ୍କର ଭଗ୍ନୀ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବାପାଇଁ ସେ ଅଜି ଅସିଥିଲେ । କ'ଣ ବା' ସମ୍ବନ୍ଧ ଶିଖା ସହିତ ତାଙ୍କର । କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ଶିଖା ସହିତ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଏହା ଗୋଟାଏ ନିରାଟ ମିଥ୍ୟା ଓ କଳ୍ପନାପ୍ରସୂତ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛିନୁହେଁ......

ପ୍ରାୟ ସବୁ ପ୍ରମାଣ ଶେଷହୋଇ ଆସିଛି— କେବଳ ଅରୁଣକୁମାରର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଉ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରମାଣ ଅବଶ୍ୟକ । ସେସବୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ହେବ ।

ତା'ପରେ—ତା'ପରେ—

ଆଉ ସେ ଭାବିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ମୃତ ମୋହନବାବୁଙ୍କ ପକେଟରୁ ଯେଉଁ ଚିଠିଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରିଥିଲେ, ସେହି ଚିଠିଉପରେ ଥିବା ଠିକଣାଟାକୁ ସେ ନୋଟ୍ କରିନେଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ଥରେ ଯିବାକୁ ହେବ ସେହିଠିକଣାକୁ.........!

କୋର୍ଟ ସହିତ ପରାମର୍ଶକରି ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣବାବୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ବିଷୟରେ କୌଣସି ନିସ୍ପତ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ନକରି କିଛିଦିନ ଲେଟ୍ କରାଇଦେବାକୁ ହେବ—ଯେପରିକି ଆସାମୀମାନେ

ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କରେ କଷ୍ଟଦାନ ଏଠାରେ ରହିପିବେ । ସେହି ଅବସରରେ ସେ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିବେ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ।

ଦ ଗ୍ରେଟ୍ ସେକ୍ରେଟେରି ।

ଅରୁଣ କୁମାର ।

ତାଙ୍କର ପଛରେ ଲାଗିବାକୁ ହେବ ବେଶି ।

ହୋଟେଲ୍ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ'—

ଇଂଲିଶ୍ ପ୍ୟାଟର୍ଣ୍ଣରେ ତିଆରି ପ୍ରକାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ୍ ।

ରାତି ବାରଟା—ଗ୍ରାହକମାନେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲେଣି—ଭିଡ଼ ଖୁବ୍ ପତଳା ହୋଇ ଆସିଛି—କେବଳ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ତିନି ଚାରିଜଣ ବସି ନିମ୍ନ ସ୍ୱରରେ କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି—ମଝିରେ ମଝିରେ ଆହାର ମଧ୍ୟ ଚାଲିଛି ।

ନିଶାଚର ଦଳ ।

ଏମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ମଧ୍ୟ ରାତିରେ—ତର୍କ, ବିତର୍କ, ପରାମର୍ଶ ଏମାନଙ୍କର ଚାଲେ ଅନେକ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଏମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଧର୍ମ ଆଇନ ଅମାନ୍ୟ—ଚୋରି, ଡ଼କାୟତି, ଜାଲିୟାତି ଇତ୍ୟାଦି ।

ହୋଟେଲ ମେନେଜର ବ୍ରଜମୋହନ ସିଂ । ଲମ୍ବା ଲୋକଟି—ହସ ଲାଗିଥାଏ ସବୁବେଳେ ମୁହଁରେ—ବଳିଷ୍ଠ ଶରୀର—ଲୋକଟି ଭଦ୍ରପରି ମନେହୁଏ । ଖୁବ୍ ସରଳ ।

ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ବ୍ରଜମୋହନ ବାବୁ ଏହି ସବୁ ନିଶାଚରଙ୍କୁ ନେଇ—ମାତ୍ର ଅଧୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି କହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ରାତି ଦୁଇଟା, ତିନିଟା, କେବେ କେବେ ଭୋର ହେବା

ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଛି, ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ବର୍ଷରହନ୍ତି ଏକା ଚେୟାରରେ, ସେମାନଙ୍କର କଥା ବୁଝିବା ଦୁଷ୍କର । ପୁଲିସର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ, ବ୍ରଜମୋହନ ବାବୁ ଯେ ଏମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ତାହା ଭଲକରି ଜାଣନ୍ତି ଓ ବ୍ରଜମୋହନ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ପୁଲିସ ଲୋକଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ବାବୁ, ରାତ୍ର ଅନେକ ହେଲାଣି, ହୋଟେଲ୍ ବନ୍ଦ ହେବ— ଆପଣମାନେ ବେଡ଼୍କୁ ଯା'ନ୍ତୁ । ହୋଟେଲ ବୟ ଆସି କହିଲା ।

What ! ······ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲା ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ।

ଭୟରେ ପଳାଇଗଲା ବୟଟି ।

ମେନେଜର ଆସି ଖବର ଦେଲେ, ଆପଣମାନେ ନ ଉଠିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ—ରାତ୍ର ଅନେକ ହୋଇଛି—ଦୁଇଜଣ ପୁଲିସ ଅଫିସର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଅଫିସରୁମ୍‌ରେ ଆସି ବସିଛନ୍ତି— ଆପଣମାନେ ନ ଗଲେ ସେମାନେ ଗୋଳମାଳ ଆରମ୍ଭ କରିବେ ।

ପୁଲିସର ନାମ ଶୁଣି ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ— ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ହୋଟେଲରୁ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ସମସ୍ତେ ।

ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ହୋଟେଲ ଗେଟ୍ ପାର ହୋଇ ସଦର ରାସ୍ତା ଉପର ଦେଇ ସେମାନେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଉଭୟେ ନୀରବ । ଅଦୂରରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିର ହେଡ଼୍ ଲାଇଟ୍ ଦେଖାଗଲା—ସେ ଦୁଇଜଣ ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ଆସି

ଟ୍ୟାକ୍‌ସିଟିକୁ ଅଟକାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହାତ ଦେଖାଇଲେ—ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିଟି ମଧ୍ୟ ବ୍ରେକ୍ କରି ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ଉଭୟେ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିରେ ଉଠିପଡିଲେ । ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଖଣ୍ଡିକ ଯେଉଁଆଡୁ ଆସିଥିଲା ସେହି ଦିଗକୁ ଗତିକଲା ।

କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିର ପଛପଟ କ୍ୟାରିଅର୍‌ରେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ବସିପଡି ଜଣେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛି ।

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଆସି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଅଟ୍ଟାଳିକା ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା—ଗେଟ୍ ଖୋଲାଥିଲା—ଗାଡ଼ିଟି ନିଃଶବ୍ଦରେ ଆସି ଗାଡି ବାରଣ୍ଡାରେ ପାର୍କ କଲା । ସେ ଦୁଇଜଣ ସିଡ଼ି ପାରି ହୋଇ ଉପର ମହଲାର ଗୋଟିଏ ଘର ଖୋଲିଲେ । ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଆଲୋକରେ କକ୍ଷଟି ଆଲୋକିତ ହୋଇଉଠିଲା ।

ଲୋକ ଦୁଇଟି ଭିତରୁ ଜଣେ ପକେଟରୁ ଚାବି ବାହାର କରି ଗୋଟିଏ ଆଲମାରି ଖୋଲିଲା— ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ସୁଦୃଶ୍ୟ ଏଟାଚିକେସ୍ ବାହାର କରି ନିଜର ସଙ୍ଗୀକୁ କହିଲା—ଆଗେ ଦ୍ୱାରସବୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଅସ ।

ସଙ୍ଗୀଟି ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିବାପାଇଁ ଅସିଲା । ଇତ୍ୟବସରେ ସେହି ଲୋକଟି ଏଟାଚିକେସ୍‌ଟିକୁ ଖୋଲି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ନେକ୍‌ଲେସ୍ ବାହାର କରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଅଲୋକରେ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସଙ୍ଗୀଟି ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରି ପାଖକୁ ଆସିଲା—ଉଭୟେ ଯୁଗପତ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିଲେ—ସେହି ଆଲୋକୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ର ଆଲୋକରେ ସେମାନେ ଅନ୍ଧ ପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଏହି ସେହି ଅଭିଶପ୍ତ ନେକ୍‌ଲେସ୍ !

ଏହାରପାଇଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ନିରୀହ ଜୀବ ଅକାରଣ ଏବଂ ଅକାଳରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଛନ୍ତି ଓ ଆହୁରି ଯେ କେତେ-ଜଣଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ କଣ ଅଛି କିଏ ତା' କହି ପାରିବ !

ପକେଟ୍‌ରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର କାସ୍‌କେଟ୍ ବାହାର କରି ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ତା' ଭିତରେ ରଖିଦେଇ ଅନୁରୂପ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେକ୍‌ଲେସ୍ ଏଟାଚିକେସ୍‌ରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ଆଲମାରିଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ସେହି ଲୋକଟି । ତା'ପରେ ନିଜର ସଙ୍ଗୀକୁ କହିଲା—ତୁମକୁ ମୁଁ ତିନିହଜାର ଟଙ୍କା ଦେବି, କିନ୍ତୁ ସାବଧାନ—ଏକଥା ଯେପରି କେହି ନଜାଣନ୍ତି ।

—ନା, ସାହେବ—ଟଙ୍କା ପାଇଲେ ମୁଁ କାହାକୁ ଏକଥା କହିବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ Sir, ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ହୋଇଯାଉଛି—ଆପଣ ଟିକିଏ Consider କରନ୍ତୁ—

—ଆଚ୍ଛା, ଆଉ କିଛି ତୁମକୁ ମୁଁ ଦେବି ! କାଲି ହୋଟେଲ୍‌ରେ ତୁମେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଦେଖା କରିବ—

—Yes, Sir.

ଲୋକଟା ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାପାଇଁ ଆସିଲା । ଠିକ୍ ସେତିକି-ବେଳେ ତା'ର ସଙ୍ଗୀ ପକେଟରୁ ରିଭଲ୍‌ଭର ବାହାରକରି ଟ୍ରିଗାର ଟିପିଲା । ଖଟ୍ କରି ଗୋଟାଏ ଶବ୍ଦ, କିନ୍ତୁ ସାଇଲେନ୍‌ସରେ ଯୁକ୍ତ ଥିବା ହେତୁ ସେ ଶବ୍ଦ ବାହାରକୁ ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ । ଲୋକଟା କେବଳ ଅସ୍ଫୁଟ ଚିତ୍କାର କରି ଛଟ ପଟ ହେଉ ହେଉ କ୍ରମେ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା ।

ସବୁ ଶେଷ ।

ନୋଟ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କେତେକ ପକେଟ୍‌ରେ ଓ କେତେକ ହାତମୁଠା ଭିତରେ ଅଛି ।

ପିଶାଚ ପରି ହସି ଉଠିଲା ସେହି ଆତତାୟୀ ।

କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଆସି ନୋଟ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ପକେଟ୍‌ରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ଆଲୁଅଟାକୁ ଲିଭାଇ ଦେଲା ସେ । ତା'ପରେ ମୃତ ଦେହଟିକୁ ଘରଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଇ ବାହାରୁ ଚାବି ଦେଇ କାର୍‌ରେ ଆସି ବସିଲା—କାର୍ ଚାଲିଲା ଦ୍ରୁତଗତିରେ ।

ସେମାନଙ୍କର ଅନୁସରଣକାରୀ ନିଃଶବ୍ଦରେ ବାହାରି ଆସିଲା ପଦାକୁ ।

ଅନୁସରଣକାରୀ ରଂଜିତ ରାୟ—ଦାରୋଗା ରଂଜିତ ରାୟ ।

ସଦା ସର୍ବଦା ସେ କମ୍ବା ତାଙ୍କର ଯିଏ କେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ହୋଟେଲ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ' ଓ ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ାଙ୍କ ଉପରେ ।

ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ସେ ସେହି ସମୟରେ ହତ୍ୟାକାରୀର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିଥାନ୍ତେ—ମାତ୍ର ଅସାମୀମାନଙ୍କର ପଳାଇବାର ଉପାୟ ନାହିଁ—ତାହାହେଲେ ସେମାନେ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ସେ ନୀରବ ହୋଇଗଲେ । ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌ରେ ଉକ୍ତ ଘରଟିର ଠିକଣା କହିଦେଇ ଓ ଲାସଟିକୁ ହସପିଟାଲକୁ ପଠାଇଦେବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ସେ ଫେରିଆସିଲେ ଥାନାକୁ ।

ପୋଲିସ୍ ହସପିଟାଲ୍ ।

ଗତ ରାତ୍ରରେ ମୃତଦେହଟିକୁ ବିଜୟ ବାବୁ ପଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେଖାଗଲା ପିସ୍ତଲର ଗୁଳି ପିଠି ଫୁଟାଇ ପେଟ ବାଟେ ବାହାର ଯାଇଛି । ଲୋକଟାର ମୁହଁରେ ଦାଢ଼ିମାର ଦେଖାଗଲା, ଲୋକଟା ଛଦ୍ମବେଶ ଧାରଣ କରିଥିଲା—ପତଳା ରଙ୍ଗ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ହାତ ଲାଗି ଜଡ଼ି ଆସୁଛି—ଲୋକଟାର କପାଳରେ ଗୋଟାଏ କ୍ଷତଚିହ୍ନ । ମୁହଁଟି ପରିଚିତ ପରି ମନେ ହେଲା । କିନ୍ତୁ କେବେ, କେଉଁଠି ସେ ଏହାକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି ! ଭାବି ଭାବି ଠିକ୍ କଲେ ଯେଉଁଦିନ ପ୍ରଥମେ ରମାନାରାୟଣବାବୁଙ୍କ ମୃତ ଦେହ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ସମୟରେ ସେ ଦର୍ପଣ ଫଳକରେ ଏହି ମୁହଁଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପାଇଁ ଦେଖିଥିଲେ । ନିଶ୍ଚୟ ଏ' ସେହି ଲୋକ !

ଜଣେ ନୁହେଁ, ଦୁଇଜଣ ନୁହେଁ—ଏମାନେ ଗୋଟାଏ Gang ଗଠନ କରିଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ହତ୍ୟାକଲା, ସେ କିଏ ? ଛଦ୍ମବେଶରେ ସେ ଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ । ଅଭୟ ବାବୁ ହୋଇପାରନ୍ତି—ତାହାତ ଅନୁମାନ କେବଳ ।

ରହସ୍ୟତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାବେଶ ।

ଘଟଣାଟିକୁ ସେ ଯେତେ ସରଳ କରିବାକୁ ବସିଛନ୍ତି ତାହା ଦିନକୁଦିନ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଦୁର୍ବୋଧ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ହତ୍ୟାକାରୀକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ନୂତନ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିଥାନ୍ତେ, ମାତ୍ର ଅତିଶୟ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ସେଥିରୁ ବିରତ ହେଲେ ।

ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟ ସେ ବୁଝି ପାରିଲେ ହତ୍ୟାକାରୀ ହୋଟେଲ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ' ଛଡ଼ା ଆଉ କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବ ନାହିଁ । ଯଦିବା ସେ ଅଭୟ ବାବୁ ନହୋଇଥାନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟଯେ ଅଭୟ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ସେହି ଲୋକଟିର ସମ୍ପର୍କ ଚିରଜାଜ୍ୱଲ୍ୟ-ମାନ ।

'ହୋଟେଲ ରେନ୍‌ବୋ'ର ମେନେଜରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦୁଇଟି ବୟ୍‌ର ଡ୍ରେସ୍ ସଂଗ୍ରହ କରି ସେ ଓ ରାମ ସିଂ ପରଦିନ ସକାଳୁ ଯାଇ ହୋଟେଲ୍ ବୟ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଉପର ମହଲାର ଭାର ଦିଆଗଲା ।

କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ହୋଟେଲ୍‌ର କଲିଂ ବେଲ୍ ଉପରୁ ବାଜିଲା । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଉପରକୁ ଯାଇ ହୋଟେଲ୍ ବୟ୍‌ର ପ୍ରଥାନୁଯାୟୀ ସଲାମ୍ କରି ଠିଆ ହେଲେ ଆଦେଶର ଅପେକ୍ଷାରେ । ଅଭୟ ବାବୁ କହିଲେ, ଦୋ' କପ୍ ଚା' ଲାଓ··· ଅର୍ଡ଼ର ପାଇ ସେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅଭୟ ବାବୁ ନୂତନ ବୟ୍‌କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ, ତୁମ୍ କୋନ୍ ହୋ ?

ଛଦ୍ମବେଶୀ ବୟ୍ ସସମ୍ଭ୍ରମେ ସଲାମ୍ କରି କହିଲା, ହଜୁର୍ ହାମ୍ ଦୋନୋ ଆଦ୍‌ମି କଲ୍ ରାତ୍ ସେ ଆୟା—ପୁରନା ଦୋ' ଆଦ୍‌ମୀକୁ ବୁଖାର ଆ'ଗିୟା—ଉନ୍ ଦୋନୋକା ଯାଗା-ପର୍ ହାମ୍ ଦୋନୋ ନିଚେବାଲା ଉପରମେ ଅୟା ହେ···

—ଠିକ୍ ହେ, ଜଲ୍‌ଦି ଚା' ଲାଓ ।

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ଗୋଟିଏ ଟ୍ରେ-ରେ ଦୁଇକପ୍ ଚା' ନେଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ ସେମାନେ ଚା'ପାନାନ୍ତେ କପ୍ ଗୁଡ଼ିକ ନେଇ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଡିନାର୍‌ର ଘଣ୍ଟା ବାଜିଲା ।

ମେନେଜର ଆସି ପଚ୍ଚାରିଲେ, ଆପଣମାନଙ୍କର ଡିନାର୍ ଏଠାକୁ ଆସିବନା, ଆପଣମାନେ ତଳକୁ ଯିବେ ? କାରଣ ଅଧିକାଂଶଦିନ ସେମାନେ ଉପରେ ଖାଆନ୍ତି ।

ଅଭୟ ବାବୁ କହିଲେ, ନା, ଉପରକୁ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ନୂତନ ବୟ୍ ଦୁଇଜଣ ଖାଦ୍ୟ ନେଇ ଉପରକୁ ଆସିଲେ । କି ଆନନ୍ଦ ଉଭୟଙ୍କର । ଉଭୟେ ପରିବେଷଣ କଲେ ଠିକ୍ ଅଭିଜ୍ଞ ବୟ୍‌ପରି—କେହି ଟିକିଏ ହେଲେ ସନ୍ଦେହ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ !

ରଂରୁଟ୍ !

ରଂରୁଟ୍ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଓ ରାମ ସିଂ !

ଉଭୟଙ୍କର ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନଥିଲା । ଚିର ଅନୁଗତ ପରି "ହଜୁର" "ସାହେବ" ପ୍ରଭୃତି ସ୍ତୁତି ବାକ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ଦୁହେଁ ଅତିଶୟ ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

୫ଟା ବେଳେ ଟିଫିନ୍ ଓ ଟୀ ନେଇ ପୁନର୍ବାର ଦେଇ ଆସିଲେ—ଟୀ ପାନାନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ଖଣ୍ଡିଏ ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ଭଡ଼ା କରି ବାହାରକୁ ଗଲେ ।

ଠିକ୍ ସାତଟା !

ହୋଟେଲ୍‌ର ଓ୍ୱାଲ୍ କ୍ଲକ୍‌ଟା ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲା ।

ରାମ ସିଂକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ସେ ଉପରକୁ ଆସିଲେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ସ୍କ୍ରୁ ସାହାଯ୍ୟରେ ରୁମ ଖୋଲି ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଟ୍‌କେଶ୍ ଓ ଯାବତୀୟ ଜିନିଷ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

But—

ହାୟରେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ—

ପରିଶ୍ରମ ସାର ହେଲା—ସର୍ବାଙ୍ଗ ଘର୍ମାକ୍ତ ହେଲା ଦାରୁଣ ପରିଶ୍ରମରେ । ଅନେକ ସମୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହୁଏତ' ସେମାନେ ଫେରି ପାରନ୍ତି—the three terrible creatures.

ରାମ ସିଂ ବାହାରେ । ହୋଟେଲ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡ଼ି ସେ ବସିଛି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ସନ୍ଦେହ ହେବାର କଥା ଅବଶ୍ୟ ।

ହଠାତ୍ ରାମ ସିଂ ସାଙ୍କେତିକ ଶବ୍ଦ କରି ଉଠିଲା—ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ । ଯେଉଁ ଜିନିଷପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ସେ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ଯଥା ଭାବରେ ରହି ନାହିଁ । ରାମ ସିଂର ଦ୍ୱିତୀୟ ସାଙ୍କେତିକ ଧ୍ୱନି ପୁନର୍ବାର ଶୁଣାଗଲା ଅତି ନିକଟରେ—ତା'ପରେ, ତା'ପରେ ଚିତ୍କାର—

ରାମ ସିଂ ନିଶ୍ଚୟ ଧରା ପଡ଼ିଛି ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପାଇଁ ସେ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପିଠିରେ ଗୋଟାଏ ଶୀତଳ ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବଜ୍ର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା—Hands up Ranjit Roy—

ପିସ୍ତଲର ନଳ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛି ତାଙ୍କୁ—ବିସ୍ମିତ ହତଚକିତ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ହାତ ଦୁଇଟାକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ଛିଡ଼ା ହେଲେ—ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶିଖା ଓ ଅରୁଣକୁମାର ଶକ୍ତ ରଜ୍ଜୁ ଆଣି ତାଙ୍କର ହସ୍ତପଦ ପ୍ରଭୃତି ଦୃଢ଼ରୂପେ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ବନ୍ଦୀ !

ରାମ ସିଂ ବନ୍ଦୀ !

ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କର ବନ୍ଦୀ ଦଶା ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ହାଃ—ହାଃ—ହାଃ କରି ହସି ଉଠିଲେ ଅଭୟକୁମାର । କି ବିକଟ ସେ ହସ । ପିଶାଚର ହସ ବୋଧହୁଏ ଫୁଟି ଉଠି-ଥିଲା ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ।

—ତା'ପରେ, ହୋଟେଲର ରାୟ ସାଙ୍ଗ ବେଶ୍ ଚାଲକ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ରଞ୍ଜିତ ରାୟ । କିନ୍ତୁ ଜାଣନା, ତୁମେ କାହା ସହିତ ଚାଲକ ଖେଳିବାକୁ ଯାଉଛ ।

—ଜାଣେ ଅବିନାଶଚନ୍ଦ୍ର, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତଦନ୍ତରୁ ବିରତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

—ଓଃ, ତାହାହେଲେ ତୁମେ ମୋର ସବୁ ସମ୍ବାଦ ସଂଗ୍ରହ କରିଛ, ମିଃ ରାୟ । ମୋର ଅତୀତ ଜୀବନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଉ ମୋର କିଛି କହିବାର ନାହିଁ । Now hear about my present life. ଏ' ଯାତ୍ରାରୁ ତୁମେ ଆଉ ତୁମର ଚେଲା ରକ୍ଷା ପାଉ ନାହିଁ, ମିଃ ରାୟ ! ଏଥର ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପୃଥିବୀରୁ ଚିରଦିନପାଇଁ ପୃଥକ୍ କରାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଛି । ମା' ଧରଣୀ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଧାରଣ କରିବାକୁ ବୋଧହୁଏ ଅନିଚ୍ଛୁକା—ହୁଏତ ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣାରେ ମୁଁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଛି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ଅନ୍ୟ ପୃଥିବୀକୁ—upper world କୁ ।

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ନିର୍ବାକ୍ ।

ରାମ ସିଂ ଚାହିଁଥାଏ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।

ଅରୁଣ କୁମାର ଗୋଟିଏ ଚେୟାରରେ ବସି ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣୁଥାଏ—ଶିଖା ହସୁଥାଏ ମୃଦୁ ମୃଦୁ ।

ମିଃ ରାୟ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କିପରିଭାବେ ପଠାଇବ ସେହି ବିଷୟ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣ ? ତୁମେ ତୁମର ମୃତ୍ୟୁ ଦୂତକୁ ଖୁବ୍ ଭଲକରି ଚିହ୍ନିଛ । ସେହି ନାଗ ରଜା, ଯାହାକୁ ମୁଁ ପୁତ୍ର ସ୍ନେହରେ ପାଳନ କରି ଆସିଛୁ ଆଜଯାଏ ଶୈଶବାବସ୍ଥାରୁ, ତାର ଆଲିଙ୍ଗନରେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଛଟପଟ ହେଇ ହେଇ କ୍ରମେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯିବ—କିନ୍ତୁ ସେହି କ୍ଷଣିକ ଆଲିଙ୍ଗନ ସୁଖ କେତେ ଅସହନୀୟ ତାହା ତୁମ୍ଭେ ବେଶ୍ ବୁଝିପାରିଥିବ ମିଃ ରାୟ ।

ସତେ ସତେ ଯେପରି ଅନୁଭବ କଲେ ସେହି ଦଂଶନର ଜ୍ୱାଳା ସେ ଓ ରାମ ସିଂ ।

ଅବଶ୍ୟ ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଯେଉଁ କେସ୍‌ଟି ପାଇଁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରିଛ ତାହା ମୁଁ ଅକପଟ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯିବି—କାରଣ ତୁମ୍ଭପରି ଅକୃତ୍ରିମ ବନ୍ଧୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଜୁଟେ ନାହିଁ । ହତଭାଗ୍ୟ ରାୟ, ସେଦିନ ମୋର ଚିଠି ପାଇ ଯଦି ତୁମେ ସ୍ୱୀକୃତି ଦାନ କରି ଥାନ୍ତ ତାହାହେଲେ ଚେକ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଭଙ୍ଗାଇ, ତୁମେ ଗୃହକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ସ୍ଥଳେ ଆଜି ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଘରେ ବସି ଥାନ୍ତ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାହା ହେୟଜ୍ଞାନ କରି ହାତର ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଗୋଡ଼ରେ ଠେଲି ଦେଇଛ । ପୁଲିସ ରେକର୍ଡ଼ରୁ ଜାଣିଥିବ, କୌଣସି ଏକ ସୁଯୋଗ ପାଇ ମୁଁ ଜେଲ୍‌ରୁ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲି । ଅନାହାର ଓ ଅନିଦ୍ରାରେ ଦୀର୍ଘ କାଳ ଲୁଚି ଲୁଚି ମୋର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହାନି ଯୋଗୁ କୌଣସି ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ

ପାରିଲି ନାହିଁ । ମୋର ଏହି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟହାନି ଯୋଗୁ ଦାୟୀ କେବଳ Indian police—ତୁମ୍ଭେମାନେ ।

ମୁଁ ଥାଏ କୌଣସି ଏକ ବିଖ୍ୟାତ ଜଙ୍ଗଲରେ—ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବାହାରେ । ଜଣେ ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣ ବାବୁ ଶୀକାର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାଇଥିଲେ ସେହି ଜଙ୍ଗଲକୁ । ତାଙ୍କର ଅନୁଚରମାନେ ଦୂରରେ ଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ବନ୍ୟ ବରାହ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଆସିଲା । ଯଦି ଏହି ଅବିନାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଓରଫ ଅଭୟକୁମାର ସେଦିନ ନଥାନ୍ତା ତାହାହେଲେ ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣ ବାବୁ ଆଉ ଫେରିନଥାନ୍ତେ ନିଜର ପ୍ରାସାଦକୁ । ଗୋଟିଏ ବୁଲେଟ୍‌ରେ ମୁଁ ପଲକ ମଧ୍ୟରେ ହତ୍ୟା-କଲି ସେହି ବନ୍ୟ ଜନ୍ତୁଟିକୁ । ରମନାରାୟଣ ବାବୁ କୃତଜ୍ଞତାରେ ଗଦ୍‌ଗଦ ହୋଇ ମୋତେ ନିଜର ବନ୍ଧୁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କଲେ, ଏବଂ ସେହି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କ୍ରମେ ନିବିଡ଼ତର ହେଲା ।

ଏହି ନାଗ ରଜାଟି ସେତେବେଳେ ଶିଶୁ, ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆସିଥିଲି—ବଡ଼ ଶୁଭ କ୍ଷଣରେ ତା' ସହିତ ମୋର ଦେଖା, ତା ନହେଲେ ରଘୁର ସେଦିନ ବନ୍ୟ ବରାହର ପଦାଘାତରେ ସଦ୍‌ଗତି ଲାଭ କରିଥାନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାବୁଛି, ତାକୁ ନଆଣିଥିଲେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋତେ ଅନେକ କିଛି ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ୁଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ରଘୁର ଭାର ତା'ର ଉପରେ ଦେଇ ମୁଁ ନିର୍ଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଉଛି । କାହିଁକି ନା ମୋତେ ଟିକିଏ ଅନ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ଶେଷ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ, ଚିରଦିନ ଅର୍ଥଲୋଭୀ ମୁଁ । ରମନାରାୟଣ-ବାବୁଙ୍କ ଅର୍ଥ ଉପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା, ଅବଶ୍ୟ ସେ

ସମୟରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ମୋତେ ଅର୍ଥ ଦାନ କରୁଥିଲେ—କିନ୍ତୁ ଶକୁନ୍ତଳା ଏତେ ଅଳ୍ପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାର ନୁହେଁ । ତାଙ୍କର ଜଣେ ସେକ୍ରେଟେରୀର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ମୋ'ର ପରାମର୍ଶରେ ଅରୁଣ ସେକ୍ରେଟେରୀ ହେଲା—ଅରୁଣ ମୋର ନିଜର ଲୋକ, ମୋର ଦଳର ଲୋକ । ଅବଶ୍ୟ ସେ ଏତେ ପଟୁତା ଲାଭ କରିନାହିଁ ମୋ'ପରି—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାକୁ ଠିକ୍ ନିଜ ପରି ଗଢ଼ି ନେବି ।

ତାପରେ ଶିଖା—ଶିଖାର ପିତା ମୋର ବନ୍ଧୁ, ସେ ମଧ୍ୟ ମୋ' ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲା ଜେଲରେ—ହଠାତ୍ କଠିନ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ସେହଠାରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କଲା । ଅନାଥା, ପିତୃମାତୃହୀନା ଯୁବତୀ କନ୍ୟାକୁ ମୁଁ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଲି । ଅରୁଣ ସହିତ ତା'ର ପରିଚୟ ଘଟିଲା ଏହି ସୁଯୋଗରେ— ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରେମର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ସେମାନେ କହିପାରିବେ ।

—ଯେଉଁଦିନ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ଦିନ ଶେଷଥର ପାଇଁ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ନିଜେ ଦେଖା କରିଥିଲି—ସେ ସେଦିନ ଟିକିଏ ଅସୁସ୍ଥ ଥିଲେ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ ସେ ଚାକରକୁ ଡାକିଲେ ପାଣି ଦେବା ପାଇଁ—ମୁଁ ନିଜେ କାଚ ଗ୍ଲାସରେ ପାଣିନେଇ ତାଙ୍କର ଅଜ୍ଞାତରେ ବିଷ ମିଶାଇ ପିଇବାକୁ ଦେଲି । ତିନ ସେକେଣ୍ଡ ମାତ୍ର—ସବୁ ଶେଷ ହେଲା ।

—ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟି କେଉଁଠି ଥାଏ ତାହା ମୁଁ ଜାଣେ— ସୁତରାଂ ତାହା ହସ୍ତଗତ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ନେଇ ମୁଁ ମୋର ଆଉ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ

ମୋହନଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଆସିଲି । ଦିନେ ମୋହନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି ନେକ୍‌ଲେସ୍ ସହିତ ଆସି ମୋ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ହୋଟେଲ 'ଦ ରେନ୍‌ବୋ'ରେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇ ସେ ଆସୁଥିବାବେଳେ ମୋର ଜଣେ ଅନୁଚର ତାକୁ ଭୁଲାଇ ନାଗରାଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲା—ବାସ୍, ଇତି ସେ ।

—ତା'ପରେ ଲୋଭ ମୋର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ । ଅରୁଣ ସେକ୍ରେଟେରୀ—ରମନାରାୟଣ ବାବୁ ନିଃସନ୍ତାନ—କେବଳ ବାଧା ସୁଚନା ଦେବୀ । ଶିଖା ଦ୍ୱାରା ତାହା ସମ୍ଭବ ହେଲା । ସତୀ ସାଧ୍ୱୀ ପତି ପଥ ଅନୁସରଣ କଲେ ତା' ଆରଦିନ ।

—ଯେଉଁ ଅନୁଚର ମୋହନଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପାଖରୁ ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ଆଣିଥିଲା, କାଳେ ସେ କାହା ଆଗରେ କହି ଦେଇପାରେ, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଟଙ୍କାର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ଶେଷରେ ହତ୍ୟା କରିଛି—ବୋଧହୁଏ, କାହାରିକୁ ମୁଁ ଜୀବନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ନାହିଁ ।

—ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଶିଖାକୁ ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଭଗ୍ନୀ ଓ ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ ବୋଲି ଠିଆ କରାଇଛି । ତୁମେ ଥିଲେ ଟିକିଏ ଅସୁବିଧା ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୁଅନ୍ତା—କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ପଡୁଛି ଚିରଦିନ ପାଇଁ—ପ୍ରମାଣ କରାଇବାରେ ଆଉ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ମୋର । ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଜମିଦାରୀ, ଅଗଣିତ ଦାସଦାସୀ ଆଜି ଦସ୍ୟୁ ଅବିନାଶଚନ୍ଦ୍ର ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଭୋଗ କରିବ—ଶିଖା ଓ ଅରୁଣକୁମାର ସହିତ । ହାଃ—ହାଃ—ହାଃ—ବଡ଼ ହିଂସା ହେଉଛି ତୁମର ମିଃ ରାୟ,

କିନ୍ତୁ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଲୀଳା । ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କର ତ ?

—ନିଶ୍ଚୟ, ଏବଂ ସେହି ଭଗବାନ ଦିନେ ତୁମର ପାପ ପୁଣ୍ୟର ବିଚାର କରିବେ—ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ କହିଲେ ।

ଅଭୟ—ତା' ହୁଏତ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତୁମର ବିଚାର ହେଉଛି—ମୋର ଆଉ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ, ମୁଁ ଆସୁଛି ।

କହି ବାହାରକୁ ଚାଲିଆସିଲେ ଅଭୟକୁମାର । ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ପରେ ପୁନରାୟ ଫେରିଆସି କହିଲେ—ମୋର ଦୁଇଜଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୋନ କରି ଦେଇଛି—ସେମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ ନାଗରାଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଓ ରାମ ସିଂ ଶିହରି ଉଠିଲେ ।

ଶିଖା ଓ ଅରୁଣକୁମାର ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହସୁଥାନ୍ତି ।

ଦୁଇଜଣ ବଳିଷ୍ଠ ଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରି ଅଭୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ କଲେ ।

—ଦେଖ ନଥୁରାମ, କାଲି ଆଜି ତୁମେ ଦୁହେଁ ଏ' ଦୁଇ-ଜଣଙ୍କୁ ନେଇ "କାମିନୀଭିଲ୍ଲା"କୁ ଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୯ଟା ବାଜୁଛି ଠିକ୍ ୧୧ଟା ବେଳେ ସର୍ପରାଜ ସାମନାରେ ଠିଆ କରାଇ ଦରଜା ଖୋଲିଦେବ । ବେଶ୍, ତୁମମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ—କାଲି ସକାଳେ ଆସି ମୋ' ସାଙ୍ଗରେ ଦେଖା କରିବ ଏହି ହୋଟେଲ୍‌ରେ । ଏହି ନିଅ······

ଏହାକହି ପକେଟରୁ ବିଡାଏ ନୋଟ୍ ବାହାର କରି ଅଭୟ ବାବୁ ନଥୁରାମ ହାତରେ ଦେଲେ । ନୋଟ୍ ଗୁଡ଼ିକ

ପକେଟ୍‌ରେ ରଖି ସେମାନେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ଓ ରାମ ସିଂ ଅଡ଼କୁ ।

—ଶୁଣ, ହୋଟେଲ୍‌ରେ ବୋଧହୁଏ ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସ ମୋ' ସାଙ୍ଗରେ......ଚାହୁଁ ଆଗେ ଆଗେ ଅଭୟକୁମାର, ପଛରେ ବନ୍ଦୀଦ୍ୱୟ ସହ ନଥୁରାମ ଓ କାଲୁ ଶେଷରେ ଶିଖା ଓ ଅରୁଣକୁମାର ଚାଲିଲେ ଏକ ଅପ୍ରଶସ୍ତ ଗଳିରାସ୍ତା ଦେଇ । ଭିତରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ କେହି କିଛି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଖଣ୍ଡିଏ ଗାଡ଼ି ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧକାରରେ ଠିଆହୋଇଥିଲା । ବନ୍ଦୀଦ୍ୱୟଙ୍କୁ ତା' ଭିତରେ ରଖି ନାଥୁରାମ ଓ କାଲୁ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ପଶିଲେ—ଗାଡ଼ି ଢିଲ୍‌କା ବେଗରେ ଚାଲିଲା ।

ଗୋଟାଏ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଅଭୟକୁମାର,ଅରୁଣ ଓ ଶିଖା ସହ ହୋଟେଲକୁ ଫେରିବାର ଦେଖାଗଲା ।

ପରଦିନ ।

ଦୈନିକ କାଗଜ ଗୁଡ଼ିକରେ କ ଭୀଷଣ ଚିତ୍କାର ।

ଚାରୋଟି ଶବଦେହ ଆବିଷ୍କାର କରାହୋଇଛି ।

ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତରାୟ ଓ କନେଷ୍ଟବଲ ରାମ ସିଂ !

ଅପର ଦୁଇଜଣ ବିଦେଶୀ—ସର୍ପାଘାତରେ ଜୀବନାନ୍ତ ଘଟିଛି ।

ଏକପାର୍ଶ୍ୱରେ ପଡ଼ିରହିଛି ସର୍ପରାଜର ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଶରୀର ।

ଏସବୁ ରହସ୍ୟର ମର୍ମ ଅବଗତ ପୁଲିସ ପାଖରେ— ତଦନ୍ତ ଚାଲିଛି ।

ତଦନ୍ତ ଚାଲିଛି ।

ହୋଟେଲ 'ଟେରନ୍‌ବୋ'ରେ ଥାଇ ଅଭୟ କୁମାର, ଅରୁଣ କୁମାର ଓ ଶିଖା ଭାବୁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ଭାବେ ହସ୍ତଗତ କରାଯାଇପାରେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଅନ୍ତରାୟ ରଞ୍ଜିତବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ବାଧାଦେବାକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅନେକ ଓକିଲ ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ କୋର୍ଟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି କିଛି ଶୁଣାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଜମିଦାରଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାରଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ । ଅରୁଣକୁମାର୍ କେବଳ ମାସିକ ଭତ୍ତା ଯାହା ପାଆନ୍ତି ।

ସମ୍ପତ୍ତି ଯଦି ଶିଖା ପାଏ, ଅଭୟବାବୁ ଯାହା ଆଶାକରିଥିଲେ ତାହାସେ ସେ ପାଇବେନାହିଁ ଏହା ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବେଶ୍ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି । କାରଣ, ଶିଖା ଆଉ ତାଙ୍କର ଆୟତ୍ତରେ ନାହିଁ— ଅରୁଣ ତାକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଛି । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଅରୁଣକୁ ବିବାହ କରିବ । ତା'ପରେ—ତା'ପରେ ଅଭୟବାବୁ କରିବେ କଣ ?

ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି ଖେଳିଗଲା ? ପୁନର୍ବାର ଅଭୟକୁମାରଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କରେ । ନେକ୍‌ଲେସଟିକୁ ନେଇ ସେ ଖସିଯିବାକୁ ବସିଲେ । ତିରିଶଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା—ଆସେ କେଉଁଆଡ଼ୁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କୁବୁଦ୍ଧି ଧରାପଡ଼ିଲା ଅରୁଣ ଓ ଶିଖା ଆଖିରେ ।

ଦେଖନ୍ତୁ ଅଭୟବାବୁ ! ଆମ୍ଭେମାନେ ରଞ୍ଜିତ ରାୟଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପଥକୁ ଆହୁର ଦୁର୍ଗମକରି ଦେଇଛୁ । ପୁଲିସର ସତର୍କଦୃଷ୍ଟି ସଦାସର୍ବଦା ଆମଉପରେ ରହିଛି— କାହାରିକୁ ବାହାରିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ; ଏହିଠାରେ ଥାଇ ଯେ

କେହି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୁପ୍ତକଥା ନଶୁଣିଛି ଏପରି ନୁହେଁ ।

ଗୋଟାଏ ଝିଟିପିଟି ଠିକ୍ ସେତିକବେଳେ ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରିଉଠିଲା ।

ଅରୁଣ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦୁଇଟାଦିନ ଏହିଠାରେ ଅପେକ୍ଷା-କର—ମୁଁ କାଲି ରାତିରେ ଯାଉଛି—ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କୁ ଆଣି କୋର୍ଟରେ ଠିଆକରାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ଥାଏ.........

—ନା, ଅଭୟବାବୁ—ଏଠାରେ ଆଉ ଦଣ୍ଡେମାତ୍ର ରହିବାକୁ ମୋର ଇଚ୍ଛାନାହିଁ । ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଯିବାଟା ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହଜନକ । ଚାଲନ୍ତୁ ଆମର ଦୁଇନମ୍ବର ଅଡ଼ାଘରେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ।

ସମସ୍ତେ ସେଦିନ ରାତିପ୍ରାୟ ୧୦ଟା ବେଳେ ଦୁଇ-ନମ୍ବର ଅଡ଼ାଘର ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅଭୟବାବୁ ଯେଉଁଘରେ ସେଦିନ ରାତିରେ ନେକଲେସଟିକୁ ବାହାର କରିବା ପରେ ସାଇଲେନ୍ସାରଯୁକ୍ତ ରିଭଲଭରଦ୍ୱାରା ସଙ୍ଗୀ ଜଣକୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ, ସେହିଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

କେହି ସନ୍ଦେହ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରତି ବାହାର ଯୋଡ଼ାଏ ଶ୍ୟେନଚକ୍ଷୁ ଅନବରତ ଘୂରି ବୁଲୁଛି ।

ବାହାରେ ଭୟଙ୍କର ବୃଷ୍ଟି ।

ମହାନଗରୀ କୋଳାହଳ ଶୂନ୍ୟ ।

କାଂଶୀଟ ରାସ୍ତା ଉପର ଦେଇ W.B.H 207 ଭଡ଼ା କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଜଲ୍ କାଗଜରେ ଚାଲିଛି । ଦୁଇ ନମ୍ବର ଅଡ୍ଡାରେ

ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ । ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହି ତିନିଜଣଯାକ ଗଲେ ଭିତରକୁ ।

ଉପର ଘରେ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଲାଇଟ୍ ଜଳି ଉଠିଲା ।

କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ କ୍ରମେ କଳହ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।

ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ରେ ଆମର ତିନିଜଣଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ।

ନା, ତାହା କେବେ ନୁହେଁ । ଆଗରୁ ଏଗ୍ରିମେଣ୍ଟ ଥିଲା ଶିଖା ଓ ତୁମେ ସମ୍ପତ୍ତି ଭୋଗ କରିବ — ଆଉ ନେକ୍‌ଲେସ୍ ନେବି ମୁଁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ କପରି ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଓ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି ଦାବୀ ନାହିଁ ।

ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଶା କଣ ଆପଣ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି ? ଶିଖାର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ।

ନିଶ୍ଚୟ । ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ମରିଯାଇଛି — ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା' ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ବେଶି କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ମୁଁ ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନେବି ।

ତାହା ସହିତ ଆପଣ ଲୁଚକ ଖେଳିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଅଭୟ ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ଅଭିପ୍ରାୟ ମୋର ଅଜ୍ଞାତ ନୁହେଁ । ଆପଣଙ୍କର Correspondence ମୁଁ ସବୁ ଜାଣିଛି ଓ ଦେଖିଛି ମଧ୍ୟ । ଆପଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଠକାକାଟି ପଳାଇଯିବାକୁ ବସିଛନ୍ତି ସୁଦୂର ଆସାମକୁ । ଯେତେବେଳେ ଦେଖି ପାରିଲେ ମିଃ ରାୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପଥରୁଦ୍ଧ କରି ଦେଇଯାଇଛନ୍ତି,

ଯଦି ବା ସେ ମୃତ—ସେତେବେଳେ ଆପଣ ତିରିଶ ଲକ୍ଷ ମୂଲ୍ୟର ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ନେଇ ଫାଙ୍କି ଦେଇ ପଳେଇବାକୁ ବସିଛନ୍ତି ।

—Treacherous, ଆଜି ଆପଣଙ୍କର ଦିନେ କି ମୋର ଦିନେ । ଶୀଘ୍ର ବାହାର କରନ୍ତୁ ନେକ୍‌ଲେସ୍ ।

ଉତ୍ତେଜନାରେ ଅରୁଣର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶିଖା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତେଜିତା ହୋଇଥାଏ ।

ସୟତାନ୍, ପିତୃବନ୍ଧୁ ବୋଲି ମୋତେ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତିର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ଭୁଲାଇ ଆଣି ପଥର ଭିକାରୁଣୀ କରିବାକୁ ବସିଛ—ଆଜି ଜାଣିଶୁଣି ମୋର ଅମଙ୍ଗଳକୁ ମୁଁ ବରଣ କରିବ ଅରୁଣ—

ଅରୁଣ ରାଗରେ ଫୁଲି ସେତେବେଳକୁ ଅଗ୍ନିବାଣ । କ୍ଷିପ୍ର-ଗତିରେ ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ଅଭୟକୁମାରଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲା, ନେକ୍‌ଲେସ୍ ନ ଦେଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ କୁକୁର ପରି ହତ୍ୟା କରିବି ।

ଅଭୟକୁମାର ମଧ୍ୟ କ୍ଷିପ୍ରଭର ଭାବେ ନିଜର ପିସ୍ତଲଟିକୁ ବାହାର କଲା ।

ଦେଖ ଅରୁଣ, ତିରିଶଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟାକୁ ତୁମର ପିସ୍ତଲର ଉପରେ ମୁଁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ, ଏ ଆଶା କରନାହିଁ । ବ୍ଲାକ୍ ମେଲିଂ ଅନ୍ୟ ଉପରେ କରିପାର, କିନ୍ତୁ ଅଭୟକୁମାର ଉପରେ ନୁହେଁ । ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି ତୁମର କୁ-ଅଭିସନ୍ଧି ଥାଏ, ତାହା ହେଲେ·········କଥା ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଟ୍ରିଗାର ସ୍ଥାନଚ୍ୟୁତ ହେଲା—ଗୁଡ଼ୁମ୍—ଗୁଡ଼ୁମ୍···

କିନ୍ତୁ ଏକଣ—ଶିଖା ଛଟପଟ ହେଉଛି—ତାଜା ରକ୍ତ ସ୍ରୋତପରି ବୋହିବାକୁ ଲାଗିଛି·····

ଗୁଡ଼ୁମ୍.........

ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୋଟାଏ ଭାର ଜନଷର ପତନ......

ଅରୁଣ, ଭୋଗକର ପାରଲ ନାହିଁ—ଏତେ କଷ୍ଟ କର ଯାହା ମୁଁ ଅଯୂତ୍ତ କରଥିଲ...... ନାଅ, ନାଅ ଅରୁଣ......

ଭାଷା ଯୀଣତର କ୍ରମେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହେଲା । Expired.

କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତେ ଅରୁଣ ପେଣ୍ଟପକେଟ୍‌ରୁ ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟି ବାହାର କର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକରେ ଥରେ ଭଲ କର ଦେଖି ନେଲା—ତା'ପରେ ନଜ ପକେଟରେ ରଖିଦେଇ ଶିଖାର ନର୍ଜୀବ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତଟିରେ ଗୋଟିଏ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଦ୍ରୁତ ଗତରେ ବାହାର ପଡ଼ିଲା ବାହାରକୁ । WBH 207 ବଂଶୀଧ୍ୱନ କର ଆରୋହୀକୁ ନେଇ ଚାଲିଗଲା ଉଲ୍‌କା ବେଗରେ ।

ଦୁଇଘଣ୍ଟାପରେ ସଦଳବଳରେ ଆସି ମୃତଦେହ ଦୁଇଟିକୁ ଚାଲାଣ ଦେଲେ ପୋଲିସ ହସପିଟାଲକୁ ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍‌ଟର ବଜୟ କେତନ ବହିଦାର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅରୁଣ ଏକାକୀ—ଦନେ ଦୁଇଦନ ସେ ବପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା, ବୋଧ ହୁଏ ଶିଖା ପାଇଁ—କନ୍ତୁ ଦୁଇଦନ-ପରେ ସେ ବେଶ୍ ସ୍ୱାଭାବକ ଦେଖାଗଲା ।

ଅରୁଣ ଜାଣେ ଏଠାରେ ସେ ଆଉ ତଷ୍ଟି ପାରବ ନାହିଁ—ସମ୍ଭବତଃ ଲୋଭରେ ହୁଏତ ସେ ଧରା ପଡ଼ିଯାଇ ପାରେ ଦନେ ନା ଦନେ । ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ମରଗଲେ ସୁଦ୍ଧା ତାଙ୍କର ରପୋର୍ଟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁଲସ ରେକର୍ଡରେ ଅଛି । ସେହ ରପୋର୍ଟର ବଳରେ କେତେ ଯୋଡା ଚକ୍ଷୁ ଘୂରି ବୁଲୁଛି ତା' ଉପରେ ।

ଗମ୍ଭୀର ଗତି ।

ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ସୁଟକେସ ଧରି ଚାଲିଛି ଅରୁଣକୁମାର— ଛଦ୍ମବେଶ—ହଠାତ୍ କେହି ଦେଖିଲେ ଚିହ୍ନିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ —ବୋଧହୁଏ ଏହା ଇଚ୍ଛାକୃତ ।

ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଉପରେ ମେଲ ଟ୍ରେନ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ଆରୋହୀ-ମାନଙ୍କୁ— ଥରେ ଚାରିଆଡ଼ ଭଲକରି ଦେଖି ନେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ସେକେଣ୍ଡକ୍ଲାସ ଭିତରେ ବସିପଡ଼ିଲା ଅରୁଣ କୁମାର । କେବଳ ଦୁଇ ଜଣ ଯାତ୍ରୀ ଆଗରୁ ବସିଥିଲେ କ୍ୟାମେରାଟିରେ । ଜଣେ ସାଧାରଣ ବେଶୀ ଭଦ୍ରଲୋକ ମଧ୍ଯ ଉଠି ବସିବାର ସ୍ଥାନ କରିନେଲେ ଓ ଖବର କାଗଜଟିକୁ ବାହାରକରି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ସର୍ବମୋଟ ଚାରିଜଣ ଯାତ୍ରୀ ସେହି କ୍ୟାମେରାଟିରେ ।

ଗଭୀର ନିଦ୍ରାଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ଅରୁଣ—ମାଡ୍ରାସ ଷ୍ଟେସନରେ ତା'ର ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଲା—ସମସ୍ତେ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେ ଏକାକୀ ।

ପ୍ଲାଟଫର୍ମର ବାହାରକୁ ଆସି ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଭଡ଼ାକରି ବାହାରିଲା । ଟ୍ୟାକ୍ସି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । Dr. N. Parthasarathyଙ୍କ ଉପ୍‌ସେନସରର ଗେଟ୍ ପାଖରେ । ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଗେଟ୍ ପାର ହୋଇ ସେ ଭିତରକୁ ଗଲା । କାଷ୍ଠଫଳକର ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ସାଇନବୋର୍ଡ଼ରେ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ହୋଇ-ଥିଲା, Dr. N. Parthasarathy—

IN.

ସାଇନବୋର୍ଡ଼ ତଳେ ଗୋଟିଏ ସୁଇଚ୍—ସୁଇଚର ତଳେ ଲେଖାଅଛି, "Push" ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲା ଅରୁଣକୁମାର—ଜଣେ

ବେଦେହୀ ଆସି ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲା । ଅରୁଣ ବସିଲା ଘର ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସୁଦୃଶ୍ୟ ସୋଫା ଉପରେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଆସିଲେ ଡାକ୍ତର ପାର୍ଥ ସାରଥୀ—ଯିଏକି ଆମେରିକାରୁ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ସର୍ଜରୀ ପାଶ୍ କରି ଆସିଛନ୍ତି—ମୁଖର ଅଦ୍ଭୁତ ଅପରେସନ ଦ୍ୱାରା ବଦଳାଇବାରେ ଯିଏ ଏକ୍ସପାର୍ଟ ।

କଥାବାର୍ତ୍ତା ପରେ ସେଦିନ ରାତି ୧୨ଟା ପରେ ଅପରେସନ ହେବାର ଠିକ୍ ହେଲା । ଅଗ୍ରୀମ ଏକହଜାର ଟଙ୍କା ଅରୁଣ ଦେଲା ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ—ବାକିଟା ପରେ ଦେବାର ସ୍ଥିର ହେଲା ।

ରାତି ବାରଟା ।

ଅପରେସନ ଥିଏଟରର ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଲାଇଟ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଛି—ଅପରେସନର ଯନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଡାକ୍ତରଙ୍କର ହାତ ପାଖରେ ସଜା ହୋଇ ରହିଛି—ଥିଏଟର ହଲ୍ ଭିତରେ କେବଳ ଡ଼ାକ୍ତର ଓ ତାଙ୍କର ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ । ପ୍ରଥମେ ଫଟୋ ନିଆଗଲା—ତା'ପରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଡାକ୍ତରଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ । ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଅପରେସନ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହେଲା । ଡ଼ାକ୍ତରଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ଦେଖି ମନେ ହେଉଥିଲା, ଅପରେସନ୍ଟି ତାଙ୍କର ଖୁବ୍ Successful ହୋଇଛି ।

ପ୍ରାୟ ଏକ ସପ୍ତାହ ପରେ ଡିସପେନସରିରୁ ଡିସଚାର୍ଜ ହୋଇଗଲେ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଅରୁଣକୁମାର । ବିଦାୟ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଉଥରେ ଫଟୋ ନିଆଗଲା ଓ ଡ଼ାକ୍ତର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ବାକିଥିବା ପ୍ରାପ୍ୟ ବୁଝିନେଲେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଘୃଷ୍ଟାରଙ୍କପରେ ଓଲଟିଗଲା ଅରୁଣକୁମାରଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେଖା.........

× × ×

କଲିଂ ବେଲ ଟିପିଲେ ଜେଲର୍ ।

ପ୍ରହରୀ ଆସି ଠିଆ ହେଲା ସମ୍ମୁଖରେ ।

—ଥଣ୍ଡା ପାଣି ଆଣ ।

ପ୍ରହରୀ ଗ୍ଲାସରେ ଥଣ୍ଡାପାଣି ଆଣିଦେଲା—ଆକଣ୍ଠ ପାନ-କଲେ ଜେଲର । ତାପରେ ଆରମ୍ଭ କଲେ—

—ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଜମିଦାର ରମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ସେକ୍ରେଟେରୀ ଅରୁଣକୁମାର ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାରଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ—ଜହ୍ନ ଅନ୍ତର୍ଭେଦୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଚାହିଁରହିଲେ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦଙ୍କୁ ।

କକ୍ଷ ଭିତରେ ବଜ୍ରପାତ ହେଲା ବୋଧହୁଏ ।

ବିସ୍ମୟାଭିଭୂତ ହୋଇ ରାଜେନବାବୁ ଜିଜ୍ଞାସା କଲେ—କେଉଁ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ, ଜେଲର ବାବୁ ?

ଜେଲରଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଆରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା—ରାଗରେ ଚକ୍ଷୁଦୁଇଟାରୁ ବାହାରି ପଡିଲା ଅଗ୍ନିସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ଯେପରି ।

—କେଉଁ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ ଜାଣନା, ଦସ୍ୟୁ ! ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ ! ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ, ନିଷ୍ପାପ ମଦନ ସିଂ ଉପରେ ଖୁନ ଓ ଚୋରିର ଅଭିଯୋଗ ଆଣି ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ଆଜି ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ସାଜିଛି, ସେହି—ସେହି ଅରୁଣକୁମାର ନିଜେ ଖୁନୀ, ଦସ୍ୟୁ ! ପ୍ରତାରକ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫାଙ୍କି ଦେଇଛ ତୁମେ—ମାତ୍ର ତୁମେ ଫାଙ୍କି ଦେଇ ପାର ନାହିଁ ମୋତେ !

—କିଏ ଆପଣ ?......କଣ୍ଠସ୍ୱର ଥରି ଉଠିଲା ଭୟରେ ।

ଗର୍ଜିଉଠି ଜେଲର୍ କହିଲେ—କିଏ ମୁଁ ? ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ଚିହ୍ନିପାରିନାହଁ ଦସ୍ୟୁ ! ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲିଯାଇଛ ଦାରୋଗା ରଞ୍ଜିତ ରାୟଙ୍କୁ !

—ଆପଣ ବଦ୍ଧ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଜେଲର୍ ସାହେବ ! ମୁଁ ସାହେବଙ୍କୁ କହି ଆପଣଙ୍କର ଛୁଟି ନେବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଇବି ।

—ଦସ୍ୟୁ ! ବଦ୍ଧ ପାଗଳ ମୁଁ ହୋଇଛି ନା, ତୁମେ ? ଯେଉଁ ରଞ୍ଜିତ ରାୟଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ କୌଶଳରେ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇଜଣ ଲୋକସହ ସେହି ନାଗରାଜ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲ, ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଭାବିଥିଲ ରଞ୍ଜିତ-ରାୟର ପରମାୟୁ ଏହିଠାରୁ ଶେଷ—କିନ୍ତୁ ରଞ୍ଜିତରାୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଧୂର୍ତ୍ତ । ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ପୂର୍ବାହ୍ନରୁ ସମସ୍ତ କଥା ଜଣାଇ ସେ ହାତ ଦେଇଥିଲା ଦସ୍ୟୁ ଗହ୍ୱରରେ । ବିଜୟବାବୁ ତୁମର ପ୍ରହରୀ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହାଜତରେ ରଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ସେହି ବିରୂପ ସର୍ପରାଜଙ୍କୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖବର-କାଗଜରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ରଞ୍ଜିତ ରାୟ ଓ ରାମ ସିଂର ମୃତ୍ୟୁସମ୍ବାଦ—କିନ୍ତୁ ରଞ୍ଜିତରାୟ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଅନବରତ ପାଖେ ପାଖେ ଥାଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୀର୍ତ୍ତିକଳାପ ସେ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖୁଛି ! ମୂର୍ଖ ! ଆଦ୍ୟରୁ ପ୍ରାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିକଳ ଘଟଣାଟି ବର୍ଣ୍ଣନା କଲି, କିନ୍ତୁ କଣ ବୁଝିଲ ତୁମେ କାଣ । ବୁଝିପାରିଲ ନାହିଁ । ଦୂରଦର୍ଶୀ ନହେଲେ bit by bit ସେ କହିଯାନ୍ତା କରିବ । ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ—ଖଣ୍ଡଣୀ, ଦସ୍ୟୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଆରେଷ୍ଟ କଲି ।

—ଜାଣନ୍ତି, ଜେଲର ବାବୁ—ଆପଣ ମୋତେ ଅପମାନ କରିଥିବା ହେତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ—

—ମାନହାନୀ ମୋକଦ୍ଦମା କରିବ ? କିନ୍ତୁ ଅରୁଣକୁମାର, ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମୁଁ ଯେଉଁ ମୋକଦ୍ଦମା ଆଗତ କରୁଛି ତାହାର ପରିଣାମ କଣ ହେବ ଜାଣ ? ଫାଂସୀ ନୁହେଁ, ତୁମେ ଯେଉଁ ପାପ କରିଛ, ଏତେଶୀଘ୍ର ତୁମେ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁ ! ତପ୍ତ ଲୌହ ଶଳାକା ଦେଇ ମୁଁ ତୁମର ଚକ୍ଷୁଦୁଇଟାକୁ ଫୁଟାଇ ଦେବି—ତା'ପରେ ଅସଂଖ୍ୟ ମାଂସାଶୀ ବିଷଧର ଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ନେବି ତୁମର ଏହି ପାପ ଶରୀରକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଭକ୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ।

—ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଅରୁଣକୁମାର ନୁହେଁ, ଜେଲରବାବୁ—ମନେ ରଖିବେ ମୁଁ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ।

—ହଁ—ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ ! ଡକ୍ଟର ଏନ୍ ପାର୍ଥସାରଥୀଙ୍କର ଲେବରେଟରୀରେ ତୁମର ଦୁଇପ୍ରକାର ଫଟୋ ଅଛି ଓ ତାଙ୍କର ରେଜେଷ୍ଟ୍ରୀରେ ତୁମେ ନିଜର ନାମ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଛ । ପ୍ରମାଣର ମୁଁ ଅଭାବ ,ରଖିନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଅନେକଦିନରୁ ଗ୍ରେପ୍ତାର କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେତେକ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିନଥିଲି ବୋଲି ମୁଁ ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲି ।

ଜେଲର୍ କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ଘଡ଼ିକୁ ଦେଖି କହିଲେ,—ଆଉ ଦଶମିନିଟ୍ ମାତ୍ର । ଠିକ୍ ୪ଟା ବାଜିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆସିବେ ପୁଲିସ କମିଶନର ମିଃ ଡେଭିଡ୍, ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ନିର୍ମଳଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ଓ ଇନେସ୍ପେକ୍ଟର ଶଳମବଲଛନ ବହୁଦାର ।

କନ୍ତୁ କଣ ବା ସେ ପ୍ରମାଣ ପାଇବେ ।

—ଏହି ପ୍ରମାଣ ଗୁଡ଼ିକ କଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ! ଅଧିକ ପ୍ରମାଣ ଚାହେଁ ଦସ୍ୟୁ ? ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ତିରଶଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ନେକ୍‌ଲେସ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ପେଣ୍ଟ ପକେଟରେ ବିଦ୍ୟମାନ । ······ନା, ନା—କାଢ଼ିବାର ଚେଷ୍ଟା କରନା ଅରୁଣ କୁମାର—ମୋତେ ପାଣି ଦେବା ସମୟରେ ରାମ ସିଂ ତୁମର ପିସ୍ତଲଟିକୁ କାଢ଼ିନେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବେଗରେ ଅରୁଣ କୁମାର alias ରାଜେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ ମୁଷ୍ଟିବଦ୍ଧ କରି ଧାଇଁ ଆସିଲା ଜେଲର୍‌ଙ୍କ ଆଡ଼କୁ । ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ଜେଲର୍ କହିଲେ—ଆଉ ସାତ ମିନିଟ୍ ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସ ଅରୁଣକୁମାର, ତାହା ନହେଲେ ଗୋଟିଏ ବୁଲେଟ୍‌ରେ ତୁମର ମୁଣ୍ଡର ଖପୁରୀ ଉଡ଼ାଇଦେବି ।

ନିଷ୍ଫଳ ଆକ୍ରୋଶରେ ବସିପଡ଼ି କେବଳ ଗର୍ଜିବାକୁ ଲାଗିଲା ଅରୁଣ ।

ଜେଲର୍ କହି ଚାଲିଥାନ୍ତି—ବିଚାରା ମଦନ ସିଂ ! ସିନେମା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ବିଚାରା ! ଗୋଟାଏ କୃତ୍ରିମ ନେକ୍‌ଲେସ୍ କୌଶଳରେ ତା' ପକେଟ୍‌ରେ ରଖିଦେଇ ତୁମେ ତାକୁ ଆରେଷ୍ଟ କଲ—ତା' ବିରୁଦ୍ଧରେ, ପୂର୍ବରୁ ଯେତେ ଖୁନ୍ ପ୍ରଭୃତି ଘଟିଥିଲା ସବୁ ଆରୋପ କରି ତୁମେ କେସ୍‌ଟିକୁ ସର୍ବାଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର କଲ । ସେତେବେଳେ କେହି ବାଧା ଦେଲେ ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ନିଷେଧ କରିଥିଲିବୋଲି ।

—ତୁମେ apply କଲ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ଲାଇସେନ୍‌ସ ପାଇଁ । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଲାଇସେନ୍‌ସ

ଦେବାପାଇଁ ପୁଲିସ କମିଶନରଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲି । ତାହାଙ୍କ ଜାଣ ଦସ୍ୟୁ ! ତୁମକୁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଆଖି ଆଗରେ ରଖିବାକୁ ଚାହେଁ ବୋଲି । ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ୍ ଜେଲ୍‌ର ଦାରୋଗା ପ୍ରସନ୍ନ ବାବୁଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇ ମୁଁ ହେଲି ଏଠାକାର ଜେଲ୍‌ର ଓ କୌଶଳ କରି ମୁଁ ଆସାମୀ ମଦନ ସିଂକୁ ଆଣି ରଖିଛି ଏହି ଜେଲ୍‌ରେ ।

—କେଉଁଠି ମାଗୁଛ. ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ତୁମ୍ଭେମାନେ ! ଅଭୟକୁମାର, ଶିଖା ଓ ତୁମେ ।

—ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅସୂତ୍ରର ବାହାରେ ସେ ଦୁଇଜଣ— କିନ୍ତୁ ସେକେଣ୍ଟେସି ଅରୁଣକୁମାର—

—ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ—ସେକେଣ୍ଟେସି ଅରୁଣକୁମାର !

—ହାଃ—ହାଃ—ହାଃ—

ଜେଲର୍‌ଙ୍କର ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଅନ୍ୟମନସ୍କତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଅରୁଣକୁମାର ସିଂହ ବିକ୍ରମରେ ଆସି ଜେଲର୍‌ଙ୍କର ଗଳାଟିପି ଧରିଲା—ସେତିକିବେଳେ ଓ୍ୟାଲ୍ କ୍ଲକ୍‌ଟା ରାତି ୪ଟା ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲା ।

ଝଡ଼ପରି ପ୍ରବେଶ କଲେ ପୁଲିସ କମିଶନର୍ ମିଃ ବେଭରିଜ୍ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ନିର୍ମଳଚନ୍ଦ୍ର ଓ ଇନସ୍‌ପେକ୍‌ଟର ବିଜୟକେତନ—ସମସ୍ତଙ୍କର ପଛରେ ଦାରୋଗା ପ୍ରସନ୍ନକୁମାର ।

Arrest him, Inspector !

ପୁଲିଶ କମିଶନରଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଇ ବିଜୟ ବାବୁ ଅରୁଣ କୁମାରକୁ ହାତକଡ଼ା ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲେ ।

—ନିଅନ୍ତୁ, Sir ମୋର ତଦନ୍ତର ରିପୋର୍ଟ—ଆଉ ଏହି ଦସ୍ୟୁର ପେଣ୍ଟ ପକେଟରୁ ବାହାର କରନ୍ତୁ ସେହି ଅଭିଶପ୍ତ ନେକ୍‌ଲେସ୍—ରଞ୍ଜିତ ବାବୁ ତଦନ୍ତର ରିପୋର୍ଟଟିକୁ କମିଶନରଙ୍କର ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ବିଜୟ ବାବୁ ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟିକୁ ବାହାର କରି ଦେଖାଇଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ—ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଆଲୋକ ତାହା ଦେହରେ ଲାଗି ସମସ୍ତଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଝଲସି ଗଲା ।

ପୋଲିସ୍ ଭ୍ୟାନ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ଜେଲ୍ ଫାଟକ ପାଖରେ ।

ସଶସ୍ତ୍ର ପୁଲିଶ ପ୍ରହରୀଙ୍କ ମଝିରେ ବସିଲା ଅରୁଣକୁମାର !

ସ୍କାଉଣ୍ଡ୍ରାଲ୍ !

The creator of all troubles.

ଉତ୍କଳ ସଂଘ ଲାଇବ୍ରେରୀ
ନଂ ...
ତା 17 JUL 1959

ସମାପ୍ତ

—ମନ ମତାଣିଆ ଉପନ୍ୟାସ ଶୀଘ୍ର କିଣନ୍ତୁ—

ଉପନ୍ୟାସ :

- ମଧୁରାତି — ଟ ୧୫
- ଲଭ୍‌ଲେଟର — ଟ ୨୫
- ରୂପର ଅତିଥି — ଟ ୧୫
- ପ୍ରିୟ ବାନ୍ଧବୀ — ଟ ୧୫
- ପ୍ରୀତିର ପୂଜାରଣୀ — ଟ ୧୪
- ଧଡ଼ିବାଜ — ଟ ୦୫

ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ଉପନ୍ୟାସ :

- ରକ୍ତଲୋଭୀ ନିଶାଚର — ଟ ୧।
- ବ୍ଲାକ୍ ଅକ୍ଟର — ଟ ୧୫
- ହାଇଡ୍ର ବାଦର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର — ଟ ୧।
- ଗୁପ୍ତ ଘାତକ — ଟ ୧।
- ସୁନ୍ଦର ବନର ଦସ୍ୟୁ — ଟ ୧।
- ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ — ଟ ୧।

17 JUL 1959

ନାଟକ :

- କର୍ଣ୍ଣାର୍ଜ୍ଜୁନ — ଟ ୨୮

ଯୌନ :

- ଦାମ୍ପତ୍ୟ ବିଳାସ କଳା — ଟ ୧୫

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :

ଓଡ଼ିଶା ଜଗନ୍ନାଥ କମ୍ପାନୀ, ବାଲୁବଜାର, କଟକ-୨

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଦପଟ ମୁଦ୍ରଣ : ମନମୋହନ ପ୍ରେସ୍, କଟକ-୨